KRISTEN ROBINETTE

Moneda spaniolă

Traducerea și adaptarea în limba română de

BRÂNDUȘA CARMEN BORZA.

ALCRIS

Capitolul 1

– Taci, Lucky! exclamă Lauren Adams ștergându-se cu batista murdară de țărână în jurul nasului și gurii.

Vânticelul care adia domol era ca o binecuvântare, așa că ea-și permise luxul unei mici pauze, respirând cu nesaț aerul răcoros din acea zi toridă. Lauren avea o mulțime de treburi pe cap, iar mârâiturile cățelușei n-o ajutau deloc. Oftând, se întoarse la munca ei istovitoare, vânturând ovăzul din grajd, și stârnind un nor de praf în jurul ei.

Lucky mârâi și începu să bată din picioare precum un cal nărăvaș.

– Bine, bine, vin acum, spuse Lauren dându-și ochii peste cap și privind grajdul în care nu se mai făcuse curat de mulți ani. Ei, nici Roma n-a fost construită într-o zi, murmură ea punându-și mănușile în buzunarul din spate al pantalonilor scurți, și urmând-o afară pe răsfățată.

Punându-și mâinile la ochi pentru a se feri de soarele puternic, privi peisajul familiar. Ferma din vale era izolată și puținii oaspeți pe care-i primea erau de obicei anunțați.

Asta până azi. Inima lui Lauren se opri în loc, în momentul în care observă un străin apropiindu-se din depărtare.

Bărbatul avea pieptul gol și era foarte bronzat. Părea să aibă în jur de treizeci de ani. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi prăfuiți și în picioare avea cizme cu botul ascuțit. Cămașa albă și-o legase în jurul șoldurilor.

Bărbatul o chemă pe Lucky pe un ton blând, iar când răsfățata începu să dea din coadă în semn de pietenie, Lauren intră în panică.

– Nu... șopti ea agitat. Nu-ți face prieteni, te rog.

Era singură. Se afla la o distanță de cinci sute de metri de casă și de telefon. Spre ușurarea ei, bărbatul se opri în dreptul izvorului, și aplecându-se peste parapetul de piatră, se udă cu apa rece ca gheața pe față.

Lauren îl privi fascinată câteva secunde. Picăturile de apă care sclipeau în soare se scurgeau de-a lungul obrajilor lui, pe gâtul musculos și pe umerii largi. Apoi bărbaul își trecu degetele prin părul negru pe care și-l strânsese într-o codiță mică la ceafă.

Era un hoț!

Din trei mișcări Lauren intră în grajd și puse mâna pe o furcă. Era singura armă cu care se putea apăra. Respiră adânc încercând să-și potolească frica.

Înainte să iasă din grajd privi pe furiș afară. Bărbatul scosese din buzunar o eșarfă roșie pe care și-o legase cu grijă în jurul capului. O văzuse!

Se apropia de ea fără să se grăbească. Lauren strânse furca în mână cu putere. Încercă să adopte o atitudine curajoasă, dar inima-i bătea să-i spargă pieptul. Spre ușurarea ei, bărbatul se opri la cinci metri de ea. Lucky sări cu picioarele din față pe șoldurile străinului și începu să se gudure prietenoasă. Lauren se pregăti s-o strige pe răsfățată înapoi, dar bărbatul mângâie capul câinelui și-i șopti ceva.

Adierea de vară care-i mângâie fața lui Lauren avea un miros de piele bărbătească încinsă și de after-shave. Îl privi pe străin în ochi și observându-i zâmbetul amuzat se întrebă dacă nu cumva se holbase prea mult la el. Brusc, tricoul de vară i se păru prea transparent pentru ca ea să se simtă suficient de protejată de privirile străinului.

Simți cum urechile i se încingeau din ce în ce mai tare, pe măsură ce privirile bărbatului coborau de pe fața ei pe piept, pe șolduri, până la picioarele ei goale și lungi.

Cu un curaj ieșit din comun, strigă:

– Te afli pe o proprietate privată!

Ochii străinului se umbriră. Nu-i răspunse nimic. Duse mâna la buzunarul de la spate și scoase o batistă cu care-și șterse ultimele picături de apă. Lauren se foi neliniștită în timp ce străinul privea total lipsit de interes furca din mâinile ei.

Apoi străinul duse mâna la celălalt buzunar și scoase o foaie împăturită. Când întinse mâna ca să i-o dea, Lauren făcu un pas înapoi, ridică bărbia și spuse:

– Citește-mi-o!

Bărbatul, care părea din ce în ce mai iritat, oftă adânc și spuse pe un ton neprietenos:

– Dacă te deranjează prezența mea aici, trebuie să vorbești cu domnul Harbison.

– Poftim???

– După cum scrie în documentul acesta, zise el întinzându-i hârtia, orice obiecții privind lucrările de excavare trebuie făcute în scris.

– Excavare! exclamă ea smulgându-i foaia din mână. Nu știu despre ce vorbești.

– Ai zece zile la dispoziție, spuse bărbatul desfăcându-și cămașa din jurul șoldurilor și îmbrăcând-o.

Lauren îi aruncă o privire suspicioasă. Dacă se liniștise în privința intențiilor acelui bărbat, începea să

fie îngrijorată din cauza spuselor lui. Despături la repezeală hârtia și, în timp ce el își băga cămașa în pantaloni, citi conținutul documentului.

Arheologii Universității din Alabama primiseră aprobare să excaveze pe terenul ei din Macon Valley. Nu. Trebuia să fie vorba de o greșeală. Lauren simți fiori reci străbătându-i șira spinării. Pe pământul bunicilor săi, care acum îi aparținea, urma să se construiască o autostradă. Dumnezeule... Investise toți bănuții ei în renovarea acelei ferme.

– Hei, te simți bine? întrebă stăinul privindu-i îngrijorat tenul palid și prinzând-o ușor de braț.

Lauren își trase stânjenită mâna. Apoi simți că se sufocă de indignare. Își aminti de colegii ei de muncă, mediocri de altfel, avansați doar pentru că erau "băieți de treabă", de felul în care fusese redusă la tăcere de fiecare dată sub pretextul că "ai răbdare, va veni și rândul tău", și bineînțeles, de Roger.

– Nu, nu mă simt bine! exclamă ea dându-și seama că nu scăpase de "băieții de treabă".

– De ce nu șezi o clipă? întrebă el arătându-i un scaun scund cu trei picioare. Presupun că n-ai aflat până acum de venirea mea.

Încercă s-o apuce din nou de braț, dar ea se feri și-i îndesă hârtia în palmă.

– Nu mă interesează, spuse ea. Vreau să pleci de pe proprietatea mea.

– Stai puțin, spuse el apropiindu-se de Lauren. Lasă-mă să-ți explic.

– Ce să-mi explici?

– Vreau să te asigur că lucrările nu-ți vor afecta viața, iar excavările nu vor strica pământul. Când vom termina, totul va fi ca înainte. Lângă document ai o hartă. Dacă n-o înțelegi, pot să-ți explic eu unde vom excava.

Lauren se apropie de el interesată și se așeză pe scăunel. Bărbatul despături harta și spuse:

– Sunt inginer. Sau am fost până acum câteva luni.

– Nu mă interesează. Treci la subiect.

Lauren se simți trădată când răsfățata se așeză la picioarele străinului, dând din coadă. Începu să-și maseze fruntea care începea s-o doară din ce în ce mai tare.

– Ceea ce nu înțeleg, domnule... Nici măcar nu știu cum te cheamă.

– Jesse McCain, spuse el dând să scoată portofelul în care-și ținea actele.

– Bine, domnule McCain...

– Jesse.

– Nu înțeleg ce rol ai în toată povestea asta.

– Sunt și arheolog. Din când în când sunt chemat pentru lucrări de proporții. Rolul meu e să mă asigur că pământul pe care urmează să se construiască ceva n-are valoare istorică.

– Să se constuiască? Poate să se distrugă!

– Nu te îngrijora. Nu vom sta mult.

– Și dacă veți descoperi ceva valoros, se vor întrerupe lucrările de construcție a autostrăzii?

– Nu știu. Mai întâi voi fi nevoit să raportez descoperirile.

Dumnezeule, toți bărbații erau la fel? Nici unul nu putea să-și asume responsabilitatea? De când se știa Lauren, toți dădeau vina unul pe celălalt și-și pasau responsabilitățile. Lașii!

N-avea sens să se mai certe cu el. Era clar că acel Jesse McCain nu era decât un om simplu, lipsit de autoritate.

– Uite, ia cartea mea de vizită în caz că mai ai alte întrebări.

Lauren întinse mâna, dar el retrase cartea de vizită și o privi în ochi, amuzat.

– Acum știi cum mă cheamă. Dar pot să pun pariu că tu nu ești Thomas Adams.

Lauren îi privi buzele senzuale care dezveleau două șiruri de dinți albi, perfecți, și spuse:

– Eu sunt Lauren Adams. Thomas Adams a fost bunicul meu. A murit de curând și mi-a lăsat moștenire pământul acesta. Când mi-am dat seama din partea cui vii...

– Te-ai speriat când m-ai văzut?

– Da, spuse ea înghițind în sec și privind cămașa care i se lipise de piept.

– Nu mi-am dat seama...

– Nu-i nimic.

– Ba nu, spuse el desfăcându-și eșarfa de pe cap. Ar trebui să-mi cer iertare. Am venit aici acum câteva săptămâni ca să mă prezint, dar pământul era de vânzare și n-am găsit pe nimeni. Azi am trecut pe aici fără să știu că găsesc pe cineva prin preajmă.

– Acum câteva săptămâni tocmai mă mutam din apartamentul meu din Birmingham, iar pământul nu era de vânzare. Dacă primeam înștiințarea din timp, poți să fii sigur că aveam de gând să stau de vorbă cu acest domn Harbison ca să contest decizia.

– Nu cred că ar fi avut rost...

– Ba da, domnule McCain, spuse ea înfuriată. Am investit totul în pământul acesta și n-am de gând să stau cu mâinile-n sân și să asist la felul în care un politician face ce-i trece prin cap pe proprietatea mea.

– Dar excavările nu vor...

– Nu mă interesează dacă tu ai sau nu legătură cu construcția autostrăzii. Ideea e aceeași. Nu accept să treacă nici o autostradă pe aici!

– Stându-mi în cale, domnișoară Adams, nu faci decât să-ți îngreunezi situația.

Lauren își puse mâinile în șolduri și, privindu-l amenințător, spuse:

– Bunicul meu mi-a lăsat multe bunuri, domnule McCain, inclusiv o carabină cu care pot omorî

ursii. Dacă te mai prind pe aici, poți să fii sigur că o voi folosi fără regrete, ca să-mi apăr proprietatea.

Jesse McCain o privi o clipă, apoi se întoarse cu spatele și plecă. Lauren simți nevoia nebunească de a-l chema înapoi, dar bărbatul dispăru la fel de repede precum apăruse.

*

* *

Lauren stătea la masa din bucătărie, înconjurată de notițe, boluri cu fistic, și pahare pe jumătate pline cu ceai. Își lăsă fruntea pe cartea de telefoane deschisă la secțiunea guvernamentală.

– L-am amenințat că-l împușc, râse ea tare făcând să răsune bucătăria veche. Dumnezeule, chiar că mi-am pierdut mințile...

Își ridică fruntea ca să privească ceasul din perete. Arăta ora trei și jumătate. De patru ore dădea telefoane inutile. Renunță la cartea de telefoane și răsfoi în grabă agenda telefonică personală.

Când reuși să vorbească cu asistentul domnului Harbison, presimțirile ei cele mai sumbre se confirmară. Pământul ei era unul dintre cele două variante

luate în calcul în vederea construcției autostrăzii care completa șoseaua de centură a Birmingham-ului.

Iar ea va fi ultima care va afla decizia finală. Desigur, i se spuse să nu fie îngrijorată până ce nu va afla concluziile conferinței de presă.

Să nu fie îngrijorată! Dacă nu reușea să termine de construit cele cinci grajduri de cai până la sfârșitul lui august, era nevoită să intre în economiile de la bancă. Ce să facă? Să se roage de fostul ei șef s-o primească înapoi la firma de inginerie?

Dumnezeule! Se chinuise să treacă peste faptul că Roger era un bărbat căsătorit. Dar eșuase. Dacă ar fi fost un simplu coleg de serviciu, ar fi fost altceva. Dar era șeful ei! Se întrebă ce i-ar fi putut cere Roger în schimbul reprimirii ei pe fostul post pe care-l ocupase în firmă.

Nu. Trebuia să găsească altă soluție. Din nefericire speranțele ei erau în mâinile lui Jesse McCain.

Stomacul i se revoltă. De la prea mult fistic? Nu. Își aminti rușinată de scena din grajd. Dacă ar fi putut da timpul înapoi, s-ar fi purtat altfel. Ar fi fost grațioasă, amabilă, chiar puțin vulnerabilă.

Îl amenințase cu carabina bunicului! Privindu-și tricoul și pantalonii scurți murdari se strâmbă. Îmbrăcată așa arăta total neatrăgătoare. Cum ar fi putut să-l impresioneze plăcut pe Jesse McCain?

Urcă scările de stejar până în baia care, grație convingerilor bunicului său vizavi de curățenia corporală, fusese renovată. Aruncându-și hainele ponosite în coșul cu rufe murdare, dădu drumul la robinet și umplu cada cu apă fierbinte. Dacă renunțase fericită la costumele pretențioase de birou și la tocurile înalte în favoarea blugilor, tricourilor și ghetelor sport, își păstrase preferințele pentru lenjeria intimă din dantelă și satin.

Baia avu efectul scontat. Revigorată, simți că scăpase de o parte din grijile pe care i le adusese pe cap Jesse McCain. Și avea un plan.

Trebuia să-și facă un aliat. Coborî în bucătărie îmbrăcată într-un halat pufos și scoase din buzunar cartea de vizită a lui Jesse McCain. Viitorul ei depindea de relația pe care o va avea cu el.

*
* *

– Ești arheolog? Adică așa, ca faraonul Tutankamon?

În mod normal, Jesse i-ar fi răspuns brunetei ca și cum aceasta i-ar fi pus cea mai inteligentă întrebare din lume, dar în seara aceea n-avea chef de nimic.

– Mda, ca faraonul... spuse el plictisit. Apoi, înainte ca bruneta să-l mai întrebe vreo prostie, se întoarse spre colegul său și zise: Ken, cred că o șterg de aici.

Ken Lowell, colegul său de breaslă și tovarășul de pahar, îl privi pe Jesse ca și cum acesta și-ar fi pierdut mințile.

Bruneta își lipise picioarele de ale lui, nelăsând loc de speculații, iar prietena ei se agățase de Ken precum o iederă. Fără îndoială că tipele aveau chef de distracție.

– Ce te-a apucat? întrebă Ken privindu-și prietenul cu ochii micșorați.

– Nimic, spuse Jesse întinzându-se plictisit. Dar mâine am o zi plină.

– Nu lucrezi pe șantierul Adams?

– Ei și?

– Ce bine de tine! râse Ken. A căzut norocul pe capul tău!

– Să știi că nu-i chiar așa. Am de gând să excavez tot lotul.

– De ce? Știi bine că șantierul acela nu e prima opțiune a statului.

Jesse se simți năpădit de un sentiment de vină. Inițial plănuise să-i spună lui Lauren Adams adevărul. Statul deja alesese în secret celălalt teren pentru construcția autostrăzii, iar excavările nu se mai făceau decât de ochii presei. Dar ultima oară când făcuse o

asemenea favoare unei persoane, sfârșise pierzându-și locul de muncă. De atunci hotărâse să urmeze anevoioasa cale birocratică fără să crâcnească.

Jesse trânti sticla de bere pe masă. Jurase să nu mai pună în situații dificile oameni ca profesorul Ebsin. Dar acum amintirea lacrimilor din ochii lui Lauren nu-i dădea pace.

– Atunci mai tărăgănează lucrurile, spuse Ken văzând că prietenul său tăcea.

– Nu, nu, scutură el din cap hotărât. Trebuie să ajung la șantier mâine dimineață, la prima oră.

– Crezi că Frățiorul cel Mare te privește?

– Dacă m-ar urmări doar cei de la Universitate ar fi una...

– Te temi pentru Luke?

– Luke Ebsin nu merită așa ceva. Să fiu al naibii dacă îi mai las să se lege de el...

– Apă de ploaie, Jesse, îl întrerupse Ken.

– Tocmai de aceea. Nu le voi da nici un motiv să ne ia la ochi. Eu îmi fac treaba.

– Ai dreptate.

– Și, în plus, sunt chiar curios să văd ce ascunde șantierul Adams. Pe pământul acela sunt trei izvoare. Nu se poate să nu găsesc urme ale civilizației amerindiene.

– Cum vrei. Dar azi, la prânz, au fost patruzeci de grade. Dacă aș fi în locul tău știi ce-aș face?

– Ai dormi, știu. Dar n-am de gând să transform asta într-o vacanță.

Femeia care stătea agățată de Ken își băgase mâna pe sub cămașa lui și-l mângâia senzual. Din motive necunoscute, lui Jesse nu-i plăcea atmosfera din seara aceea. Probabil pentru că se gândea la nefericirea lui Lauren Adams. Și-o închipuia frământându-se la ferma ei, plănuind cum să-l ucidă.

– Chiar nu vrei să mai rămâi? întrebă bruneta susurând nazal în urechea lui Jesse și expunându-și decolteul.

Îi veni în minte imaginea lui Lauren apărându-și pământul. Părea atât de vulnerabilă adoptând atitudinea aceea ofensivă. Când o văzuse îi venise s-o sărute. Se întrebă ce gust aveau buzele ei și ce miros avea pielea ei. Dar își aminti că Lauren Adams n-avea nevoie de atențiile lui, ci de adevăr. Iar el n-o putea ajuta la capitolul acela cu nimic.

– Ei, ce faci? întrebă Ken trezindu-l din reverie.

– Poftim? întrebă Jesse dându-și seama că se holba la decolteul brunetei fără să-l vadă.

Mormăi o scuză și bătându-și prietenul pe umăr dispăru din local.

Vânticelul răcoros al serii era o binecuvântare după atmosfera îmbâcsită de fum din bar. Greierii cântau și în aer plutea un miros de iarbă proaspăt tăiată.

Vara îi amintea de copilărie. Din cauza tatălui său fuseseră nevoiți să-și mute domiciliul de nenumărate ori, dar verile și le petrecuse întotdeauna în sud.

Deschise portiera jeepului său albastru și se urcă la volan. După ce coborî geamul, așa cum făcea de obicei, verifică mesajele de pe telefonul mobil.

"Domnule McCain, sunt Lauren Adams și aș dori să discutăm ceva, urgent..."

Jesse închise telefonul, surprins la auzul glasului ei. Vocea suna prietenos și ușor tremurat. Lauren voia să facă un armistițiu cu el după ce îl amenințase cu moartea?

La orizont se mai vedea o dâră portocalie care amintea de apusul de soare minunat din ziua aceea. Era târziu. Dar până la ferma ei făcea doar o jumătate de oră.

Jesse porni motorul. Știa că va regreta gestul. În preajma lui Lauren era tentat să spună adevărul. Mai precis, în preajma ei era tentat și atât.

Capitolul 2

Lauren se încălță la repezeală cu sandalele. În câteva minute își va uda degetele de la picioare, dar trebuia să deschidă robinetele. Soarele aproape apusese și umezeala prețioasă nu se mai evapora acum.

Făcuse o prostie că se spălase înainte să termine toate treburile de afară, dar dușul o remontase psihic. După ce-și uscase părul, se îmbrăcase într-o pijama care arăta mai degrabă ca un trening. Își zâmbi satisfăcută. Practic ieșea afară din casă în pijama și nimeni nu era prin preajmă ca s-o vadă.

Intră în grajd și deschise robinetul de la țâșnitoare. De pe țeava subterană se auzi un zgomot ciudat înainte ca apa să înceapă să curgă. Lauren se încruntă. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca țâșnitoarea să se defecteze.

În câteva secunde firele de iarbă începură să se aplece mulțumite parcă, sub greutatea picăturilor de apă dătătoare de viață. Lauren era și ea mulțumită de rezultat.

Singură arase pământul. Și când se gândea că inițial nici nu știa cum se conduce un tractor, nu-i venea să creadă. Apoi tot singură însămânțase pământul cu iarbă. Acum, cu puțină umezeală și mult noroc, iarba avea să crească mare până la toamnă.

La toamnă, când statul va decide traiectoria autostrăzii... O durere surdă i se implântă în abdomen ca un pumnal. Fiori reci îi străbătură șira spinări. Își frecă brațele înfrigurată, încercând să alunge sentimentul de panică.

Trebuia să-și țină mintea ocupată cu altceva. Asta până ce afla o veste de la Jesse McCain. Se întreba ce reacție va avea el când îi va sesiza schimbarea de atitudine față de săpăturile lui. Probabil, ca orice bărbat, va ridica din umeri invocând instabilitatea emoțională a femeilor în general. Lauren abia aștepta să-i facă cunoștință cu "fecioara neajutorată".

Privi în jur exasperată, conștientizând câte reparații necesita grajdul. Dar, deși se afla într-o situație limită, își permise să viseze la un viitor mai bun. Cât de frumos va arăta grajdul după ce totul se va termina cu bine – cai, grăjdari, lume multă, miros de ovăz și iarbă proaspătă!

Își privi pijamaua. Nu voia s-o murdărească, dar trebuia să instaleze niște curse de șoareci înainte să se lase noaptea. Uitase din neglijență o pungă cu mâncare pentru câine într-un colț, și cineva se servise din ea fără rezerve.

Scoase dintr-un dulap cursele de șoareci. Erau din cele lipicioase. Șoarecii erau ademeniți de miros și o dată ce călcau pe folie nu se mai puteau desprinde. Nu se gândi ce va face cu șoarecii după ce-i va găsi dimineața lipiți.

După ce instală două curse, se gândi s-o pună și pe cea de-a treia în pod. Angajase un tâmplar din zonă ca să-i repare acoperișul, iar acesta, observând cât de înalt este grajdul, o sfătuise să-și facă un pod în care să-și depoziteze recolta. Lauren cumpărase o mână de ovăz după secerișul de primăvară din Bermude. Acesta încă își mai păstrase mirosul proaspăt, și lui Lauren îi venea să se culce acolo, în el.

După ce instală și cea de-a treia cursă, auzi zgomotul unui motor de mașină. Coborî repede din pod și se pregăti să iasă din grajd tocmai în momentul în care un jeep parcă în fața lui. Răsfățata, care lătrase asurzitor până atunci, începu să se gudure când Jesse McCain coborî din mașină.

– Nu! scăpă ea îngrozită o exclamație, când își dădu seama că era îmbrăcată în pijama, și se ascunse după ușa grajdului.

Comandase modelul acela din catalog pentru că i se păruse că putea fi purtat și ca trening. Dar dacă Jesse McCain își dădea seama despre ce era vorba?

Își dădu părul pe spate și-și aminti că se demachiase înainte să facă duș. Dumnezeule! Cum îl va impresiona pe bărbatul acesta în halul în care arăta? Nu putea să iasă de acolo ca să-l întâmpine.

Jesse privi în jur și apoi porni hotărât spre aleea care ducea spre casă, deasupra căreia Lauren construise o arcadă. Spera ca pe la toamnă iedera plantată la baza ei să crească și să se agațe de ea.

– Pleacă, pleacă, șopti înfrigurată Lauren.

Jesse sună la ușă și așteptă.

– Nu-i nimeni acasă, spuse Lauren frământându-și mâinile.

Dar Jesse nu se dădu bătut. Se întoarse spre grajd. Oare pleca? Doamne, uitase de țâșnitoare. Asta o dăduse de gol. Urcă tiptil treptele și se ascunse în pod.

– Lauren! strigă Jesse de afară.

Ea își ținu respirația, rugându-se ca bărbatul să nu intre în grajd. Aerul devenise dens și fierbinte.

Pleacă, pleacă, șopti ea în gând.

Răsfățata intră în grajd și începu să facă ture lătrând înnebunită în dreptul scării. Era o chestiune de secunde ca Jesse s-o găsească. Se lăsă pe vine și-și puse capul pe genunchi. Ameți se. Avea nevoie de un pahar mare de apă cu gheață.

Jesse intră în grajd și se îndreptă spre scara ce ducea în pod. Asta era! Lauren își ridică fruntea de pe genunchi și îl privi. În același moment Jesse ridică ochii spre ea, oprindu-se pe prima treaptă.

– Sper că nu mi-ai întins vreo capcană, spuse el privind-o amuzat.

Părul lui prins în coadă se uscase și nu mai stătea lipit de cap. Lauren se întrebă cum arăta cu el desfăcut.

– Te simți bine? întrebă Jesse îngrijorat, urcând încet treptele și privind-o atent.

– Da, spuse ea oftând din rărunchi.

– Ești sigură? Ce făceai acolo, sus?

– Instalam cursele de șoareci, spuse ea făcând semn spre un colț al grajdului.

– Astea sunt curse? întrebă el râzând.

– Da. Știi, șoarecii se lipesc de ele...

– Hmmm... interesant. Și funcționează?

– Nu știu... Dar nu-mi plac cursele clasice.

– Te referi la cele cu arc?

– Da.

Jesse zâmbi și o privi direct. Ochii lui erau căprui cu irizații aurii. Păreau de chihlimbar. Fără îndoială că Jesse era un bărbat bine. Și stătea atât de aproape de ea! Lauren închise ochii.

– Nu-i cam cald aici? întrebă el privind în jur stânjenit. Hai să stăm de vorbă într-un loc mai răcoros.

– Ai dreptate. Mă cam doborâse căldura. De aceea m-ai găsit în poziția asta.

– De cât timp stai așa?

Ce voia să spună? Că-și dăduse seama că se ascunsese de el? Lauren îl privi iritată.

– Nu contează, zise el. Hai, coboară de acolo. Eu stau aici, în spatele tău, să mă asigur că nu amețești.

– Bine.

– Pune o mână pe umărul meu și cu cealaltă sprijină-te de podea, o sfătui el.

Lauren se concentră să-i urmeze sfaturile. În mod normal i-ar fi fost ușor să coboare de pe scara aceea, care era într-adevăr cam îngustă și înaltă. Dar acum se lăsase întunericul și se simțea amețită. Se sprijini cu o mână de umărul lui și-i simți mușchii încordați. Era un gând nebunesc, dar îi venea să se arunce în brațele acelui necunoscut, fără rezerve.

– Ți-e teamă? întrebă el sesizându-i ezitarea.

– Deloc, minți ea căutând să atingă prima treaptă cu piciorul.

În cele din urmă o găsi și se simți mult mai bine. Inspiră cu nesaț parfumul masculin de after-shave care o împresura și-și dădu seama cât de aproape era de acel bărbat. Închise ochii și-și sprijini o clipă fruntea de podeaua podului, care acum se afla la nivelul capului ei.

– La naiba! înjură Jesse printre dinți și Lauren se simți cuprinsă de două brațe puternice și purtată pe sus. Își înfipse degetele în umerii lui, dându-și seama că dacă-și pierdea echilibrul cădeau împreună și puteau chiar să se rănească.

Când legănatul se opri, Lauren deschise ochii și văzu că ajunseseră în siguranță pe pământ.

– Acum poți să mă lași jos, spuse ea observând că Jesse ieșise cu ea în brațe din grajd și se îndrepta hotărât spre casă.

– Nu mă deranjează.

– Vorbesc serios, insistă ea. Lasă-mă jos.

Jesse înainta în tăcere, așa că Lauren preluă inițiativa. Văzând-o atât de înverșunată o lăsă ușor cu picioarele pe pământ.

– Acum te simți bine? întrebă el privind-o atent. Când te-am găsit în pod mi s-a părut că ți-era cam rău.

– Asta din cauza ta! izbucni ea fără să gândească.

– De ce? întrebă el uimit. Ce ți-am făcut?

– Ai apărut pe neașteptate... M-am speriat și... uită-te și tu cum sunt îmbrăcată!

Jesse puse mâna pe țesătura pijamalei examinând-o îndeaproape. Cât și-ar fi dorit să-i atingă pielea lui Lauren! Se întreba cât de fină era. Nu se putea preface că nu-i observase sfârcurile obraznice împingând prin bumbacul subțire al bluzei.

– Mi se pare că ești îmbrăcată foarte bine, spuse el cu voce răgușită.

Lauren se înroși. Îi văzuse privirile ațintite asupra sânilor ei și, flatată, dar în același timp rușinată, își încrucișă brațele la piept. Și-ar fi dorit să-i simtă palmele puternice pe sânii ei. Dar ăsta era un gând nebunesc.

– De ce ai venit aici? întrebă ea încercând să-și domine imaginația care i-o luase razna.

– Ai uitat? Mi-ai lăsat un mesaj pe robotul telefonic. Am înțeles că vrei să mă vezi.

– Credeam că-l vei primi mâine dimineață, când vei ajunge la birou.

– Acela era numărul de acasă.

– Ce caută numărul de telefon de la tine de acasă pe cartea ta de vizită? întrebă ea punându-și mâinile în șolduri.

– De cele mai multe ori lucrez acasă, râse el. Rar mă duc la biroul de la Universitate.

– Aha, șopti ea.

– Îmi pare rău că te-am speriat. Dar nu trebuia să stai ascunsă în podul grajdului. Ți s-a făcut și rău...

– Să știi că nu mă ascundeam, spuse ea legănându-se de pe un picior pe altul, stânjenită. M-am dus în grajd să deschid robinetul de la țâșnitoare și... Apropo, aș bea un pahar mare cu apă.

Jesse o urmă dar, spre surprinderea lui, Lauren se opri pe terasă și deschise robinetul țâșnitorii de la care ea uda florile din grădină. Atunci el îngenunche și făcând palmele căuș bău câteva înghițituri mari.

Când se ridică în picioare Jesse observă că Lauren era pe punctul de a leșina. Abia avu timp să se apropie de ea și s-o prindă în brațe, înainte de a cădea. Capul ei îi lovi în cădere buza inferioară și Jesse simți pe limbă gustul sălciu al sângelui. Înjură încet și o așeză

pe Lauren cu grijă pe prima treaptă de lemn a verandei. Îi lovi ușor obrajii, dar Lauren nu reacționă. Figura ei era relaxată, iar buzele ușor întredeschise. Doar paloarea obrajilor îi trăda slăbiciunea.

Deschise mai tare robinetul țâșnitorii până ce apa rece îi atinse gleznele. Probabil că Lauren leșinase din pricina căldurii. Jesse își umezi palmele și începu să-i maseze ceafa. Încet, Lauren își reveni. Obrajii ei căpătară o nuanță rozalie. În final, deschizând ochii și văzându-l pe Jesse aplecat asupra ei și mângâind-o, Lauren îl lovi peste mâini.

– Ce faci? întrebă ea, confuză. Lasă-mă... Ce s-a întâmplat?

– Ai leșinat, răspunse el zâmbind.

Bluza ei se udase și sfârcurile întărite i se întrezăreau prin țesătura subțire de bumbac.

– Nu te cred, spuse Lauren frecându-se la ochi. N-am leșinat în viața mea.

– Oricui i se poate întâmpla. Și nu te mai uita la așa mine. N-am făcut decât să te salvez de la o lovitură zdravănă.

– Dar de ce să leșin? întrebă ea încercând să se ridice în picioare. Ah!

– Ce e?

– Mi-am amintit, spuse ea ducându-și mâinile la stomac. Astăzi n-am mâncat decât fistic. Voiam să-mi pregătesc ceva de mâncare înainte să apari tu.

– Îmi pare rău, spuse Jesse simțindu-se vinovat.

– Și de ce m-ai udat în halul ăsta? întrebă ea desprinzându-și bluza de piele.

– Voiam să te răcoresc pentru ca să-ți revii din leșin.

– Mulțumesc, spuse ea cu o mutră acră.

– Acum ți-e mai bine?

– Mda...

– La telefon păreai nerăbdătoare să stai de vorbă cu mine. Ce voiai să-mi spui?

– Nu-i nici o urgență, spuse ea evitându-i ochii. Putem să discutăm despre asta și mâine dimineață.

Era clar, Lauren încerca să se descotorosească de el. Se înnoptase și greierii începuseră să cânte. Un vânticel blând făcu frunzele azaleelor din grădină să foșnească. Jesse știa că Lauren nu se simțea bine în hainele acelea ude. Dar nici n-avea de gând să plece.

– Ce-ai de gând să prepari?

– Poftim? întrebă ea făcând ochii mari.

– Pentru cină.

– Ah... nu știu.

Jesse încercă să deschidă ușa de la intrare, dar nu reuși. Lauren îl privi întrebător.

– Obișnuiești să încui ușa casei când te duci în grajd? întrebă Jesse.

– Dar n-am încuiat-o, protestă ea.

– E încuiată, spuse el împingându-se demonstrativ cu șoldul în ușă.

Lauren se ridică în picioare, îl dădu pe Jesse la o parte și punând mâna pe clanță o răsuci ușor. Ușa se deschise încet, ca prin minune.

– Știam eu că n-am încuiat-o, murmură ea întorcându-se spre Jesse și încrucișându-și brațele la piept.

– Acum condu-mă la bucătărie și-ți voi prepara cina.

– Nu, spuse ea, neînduplecată. Adică îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți, dar cred că ai lucruri mai importante de făcut în seara asta.

– Bine, dă-mi voie să reformulez. Du-te să te schimbi și eu voi prepara cina pentru amândoi.

– N-ai mâncat în seara asta?

– Când ți-am ascultat mesajul am crezut că e vorba de o urgență și m-am grăbit să vin aici. N-am apucat să mai mănânc nimic.

Lauren aprinse lumina de pe verandă și îl privi pe Jesse în ochi ca să-și dea seama dacă n-o minte. Spre bucuria lui, ospitalitatea sudistă învinse.

– Bucătăria e la capătul holului, spuse ea. Ia un loc și așteaptă-mă să mă schimb. Voi pregăti eu ceva pentru amândoi.

Jesse o urmări cu privirile în timp ce ea alerga pe scările de stejar spre etaj.

– Sper că nu te deranjează dacă vom mânca sandvișuri, zise Lauren aruncând o privire în urmă.

Îl prinsese holbându-se la ea. Oare își dăduse seama cât de mult își dorea s-o urmeze în dormitor?

– Delicios, spuse el zâmbind.

Lauren își păstră expresia neutră, dar inima îi bătea cu putere. Nu se simțea în largul ei știindu-l

pe Jesse în casă, chiar dacă el se purtase ca un adevărat domn și nu-i dăduse motive de îngrijorare.

Când ajunse în dormitorul ei se dezbrăcă, aruncă sandalele cât colo și începu să scotocească prin dulap. Alese o pereche de pantaloni scurți decenți și un banal tricou alb. Când își puse sutienul se simți mult mai în siguranță. După ce se îmbrăcă își perie părul, se dădu cu un ruj transparent pe buze și-și puse în picioare o pereche de teniși.

Se privi în oglindă și se declară mulțumită. Acum îl putea înfrunta cu altă inimă pe Jesse. Coborî în grabă scările, dar nici nu ajunse bine la bucătărie, că simți în nări miros de șuncă prăjită.

Jesse stătea în fața aragazului, cu spatele la ea. Când se întoarse, Lauren făcu ochii mari. Bărbatul își pusese un șorț și cu furculița pe care Lauren o avea de la bunica ei, întorcea șunca ce sfârâia în tigaie.

– Te-ai schimbat repede, remarcă Jesse zâmbind. Dacă mai întârziai puțin găseai masa gata.

Lauren rămăsese fără cuvinte.

– Sper că ai salată verde și roșii, continuă Jesse.

Lauren nu reuși să se dezmeticească. Bărbatul acela pregătea cina în bucătăria ei ca și cum ar fi făcut asta de o viață. Rătăcind cu privirile pe chipul lui, observă o zgârietură ce sângera ușor, pe buza lui inferioară. Primul impuls al lui Lauren fu acela de a întinde mâna. Dar se opri la timp.

– Ce-ai pățit acolo? întrebă ea.

– Am un semn de bună purtare, zâmbi el trecându-și limba peste buza inferioară. Asta pățesc atunci când mă pun cu femeile.

– Eu ți l-am făcut?

– Da. Fără intenție. Presupun.

– Lasă-mă să-ți dau un unguent, spuse ea deschizând un dulăpior de deasupra chiuvetei, în care ținea medicamente. Asta s-ar putea să te ajute.

Lauren îi întinse un tub cu un unguent antibacterian. Jesse îi înmână tigaia în care sfârâia șunca, și luă tubul.

– Baia e sus, spuse Lauren întorcându-se cu spatele la el și punând șunca pe un platou.

Jesse plecă fără să protesteze. Era puțin dezamăgit de răceala ei. S-ar fi bucurat dacă Lauren i-ar fi uns rana, cu degetele ei fine.

Între timp, ea pregăti niște sandvișuri cu șuncă, peste care puse salată verde. Jesse se întoarse repede.

– Te-ai descurcat? întrebă Lauren fără să-l privească.

– Da. Unde sun roșiile?

– În frigider.

Din nou Jesse umblă în frigiderul ei ca și cum ar fi fost la el acasă.

– Prinde, spuse el aruncându-i două roșii.

– Vrei să le decojesc?

– Nu sunt chiar atât de fandosit. Lauren, te simți bine? întrebă el îngrijorat, apropiindu-se. Pari cam palidă.

– N-am nimic. Doar că sunt îngrozitor de înfometată.

Lauren tăie roșia sub formă de rondele, puse sandvișurile pe un platou și turnă în două pahare ceai cu gheață. Apoi se așezară la masa mare de stejar din sufragerie.

– Ți-era foame, remarcă Jesse zâmbind, privind-o terminând în timp record trei sandvișuri.

– Observ că ție nu prea ți-a fost foame, replică Lauren făcând semn spre farfuria lui. Abia te-ai atins de un sandviș.

– Obișnuiesc să mănânc mai încet.

După un moment de tăcere în care se cercetară cu atenție, Lauren spuse:

– Aș vrea să-ți arăt niște vârfuri de săgeți pe care le păstra bunica mea. Când eram mică nu mi se păreau cine știe ce. Dar cred că au o oarecare importanță arheologică. Trebuie să le caut. Nu mai știu pe unde le-am pus.

– Nu-i nimic. Prin locurile astea vârfurile de săgeți se descoperă frecvent.

– Înțeleg, spuse ea dezamăgită. Atunci hai să aruncăm o privire pe harta topografică.

După ce duse farfuriile în bucătărie, Lauren desfăcu harta pe masă și privi cu interes însemnările ciudate.

– Vezi, spuse Jesse, linia asta galbenă delimitează proprietatea ta. Locurile în care intenționez să excavez sunt însemnate cu un X roșu.

– Cum ai de gând să aduci echipamentele de excavare aici? întrebă ea indicându-i unul dintre semne.

– Pe drumul acesta, spuse Jesse arătându-i pe hartă traseul.

– Hmmm, dădu Lauren din cap. Imposibil. Ultima tornadă care a trecut pe aici l-a făcut impracticabil.

– La naiba! Ieri, când am trecut pe acolo, mi s-a părut cel mai interesant loc.

– Serios? Atunci uite cum putem face. Îți dau voie să traversezi proprietatea mea.

– Cum? întrebă el privind cu atenție harta.

– Vom desface gardul în două locuri și vei urma traseul acesta.

– Dar asta va însemna să-ți distrug o porțiune din iarbă.

– Așa este, spuse Lauren încrucișându-și hotărâtă brațele la piept.

– Mi se pare că ai irosit mult timp și bani ca să crești iarba aceea.

– Ai dreptate, dar e singura posibilitate prin care poți ajunge la acel șantier.

– Nu trebuie să-ți sacrifici munca pentru mine, Lauren.

– Dar nu sacrific nimic pentru tine. O fac doar pentru mine. Dacă veți descoperi ceva interesant acolo, autostrada nu va mai traversa proprietatea mea.

Jesse împături harta și se îndreptă spre fereastră.

– Nu înțelegi, Lauren, oftă el. Eu sunt singurul delegat să excaveze. Și tot echipamentul îl pot duce singur.

Lauren simți că leșină pentru a doua oară în ziua aceea. Asta era! Destinul proprietății sale fusese decis de mult. Autostrada va trece pe acolo. Iar căminul ei va fi distrus de buldozere și dinamită. Săpăturile arheologice pe care le făcea Jesse erau doar de ochii lumii.

– Lauren?

– Am înțeles! izbucni ea. Vor construi pe aici, indiferent de ce vei găsi tu!

– Nu e chiar așa...

– Dar cum e? întrebă ea furioasă, punându-și mâinile în șolduri. Nu mă minți!

– Aș vrea să-ți pot explica.

– Mai bine ai pleca, spuse ea deschizând larg ușa de la intrare și invitându-l să iasă.

Jesse se apropie de ea și încercă s-o liniștească, dar Lauren se ținu tare. Indiferent cât de mult o atrăgea acel bărbat, n-avea cum s-o ajute. Destinul ei fusese deja hotărât de niște guvernanți fără inimă.

– Pleacă, spuse ea rece, neclintit.

– Eu nu-ți sunt dușman, Lauren, șopti el luându-i fața în căușul palmelor.

Înainte ca ea să-l respingă, Jesse dispăru în noapte fără să se mai uite în urmă, lăsându-i pe obraji căldura mâinilor sale.

Capitolul 3

Jumătate din creierul lui Lauren încerca să ignore țârâitul telefonului, în timp ce cealaltă jumătate încerca să se trezească pentru a răspunde. În cele din urmă reuși să întindă o mână peste noptieră și duse receptorul la ureche.

– Mda?

– Dormeai? strigă vesel în cască vocea surorii sale mai mici. Credeam că voi, cei de la țară, vă treziți o dată cu găinile.

– Cassie? Cât e ceasul?

– Nouă și jumătate.

– Așa devreme?

– Devreme? Tu nici duminica nu dormi atât de mult. Sau... Ești cu vreun tip?

Deși fizic semănau izbitor, în ciuda celor cinci ani care le despărțeau – amândouă erau blonde, cu părul lung, drept, și aveau ochii albaștri – stilurile lor de viață erau complet diferite.

– Nu sunt cu nici un tip, Cassie, oftă Lauren ridicându-se în capul oaselor. Mă știi tu pe mine că vin cu băieți acasă?

– Din păcate, nu. Dar speram să fii măcar cu Roger.

– Cassandra Adams, n-ai înțeles până acum cum stă treaba?

– Sincer, nu.

– Mi-e teamă că-n patul meu n-au loc și soția și copiii lui. Putem să schimbăm subiectul? Știi bine care e situația.

Adevărul era că bărbații erau subiectul cel mai interesant de discuție pentru Cassie. Iar Roger fusese unicul bărbat din viața lui Lauren.

– Ei, și ce planuri mărețe ai pentru azi?

– Trebuie să verific pompa de apă. Aseară, când am deschis robinetul, făcea un sunet îngrozitor, și...

– Slavă Domnului că m-ai scăpat de jumătatea mea de proprietate. Nu mă vedeam deloc muncind la țară. Dar nu asta voiam să aud. Ce planuri ai pentru diseară?

– Să nu-mi spui că vrei să mă scoți pe undeva. Credeam că ești prea ocupată cu decorarea caselor pentru a mai avea timp și pentru mine.

– De fapt, am stors de bani câțiva bogătași din cartier și am de gând să cheltuiesc o parte din ei. Am auzit că s-a deschis un restaurant nou, Green Shamrock îi spune.

Lauren era tentată să refuze, dar simțea nevoia să discute cu sora ei despre situația disperată în care se afla de două zile.

– Bine.

– Bine? Ce-i cu tine, surioară? Dormi până la ora nouă și jumătate, ieși noaptea la restaurante...

– Crede-mă, mi-ar prinde bine o ieșire. Ieri a fost cea mai urâtă zi din viața mea.

– Probleme cu bărbații?

– Poți s-o iei și așa.

– Abia aștept să aflu despre ce e vorba. Vin să te iau la șapte.

În loc să înfrunte căldura, Lauren preferă să-și petreacă ziua la bibliotecă în căutarea unor cărți despre descoperirile arheologice din Alabama.

Întoarsă acasă, se ghemui comod pe canapea și citind, nici nu simți cum zbură după-amiaza. La ora șase și jumătate privi orologiul antic din perete și simți că nu mai avea chef să plece de acasă în seara aceea. Poate că ar fi fost mai bine să contramandeze întâlnirea cu sora sa.

Dar nu. Abia aștepta să-i povestească lui Cassie întâmplările care-i schimbaseră viața. Făcu repede un duș, apoi se îmbrăcă într-un costum de mătase albastră, care îi punea în valoare chipul blond. Nici nu apucă bine să se machieze, că auzi ușa de la intrare deschizându-se.

Vocea lui Cassie răsună din hol:

– Ți-a sosit partenerul visurilor!

– Partenerul visurilor a venit cam devreme! Hai, vino sus!

Cassie intră în dormitor, în timp ce Lauren își punea o pereche de pantofi fără toc.

– Doamne, sper că n-ai de gând să-ți pui chestiile alea în picioare! exclamă Cassie îngrozită.

– De ce nu?

– Pentru că nu vom merge pe câmp, dragă. Hai, pune-ți o pereche de pantofi cu toc, piticanie.

Cassie era cu câțiva centimetri mai înaltă decât sora sa, și niciodată nu scăpa ocazia să-i amintească acest aspect.

Lauren oftă, dar se descălță și-și puse o pereche de sandale cu toc mediu. Fără să apuce măcar să clipească, se trezi luată pe sus și purtată până în Mustang-ul decapotabil al lui Cassie. Apoi, în nici zece minute, ajunseră în parcarea restaurantului Green Shamrock. Lauren respiră ușurată, bucuroasă că supraviețuise cursei nebune.

Dură câteva secunde ca ochii ei să se acomodeze cu întunericul din Green Shamrock. Strigă ca să-și facă vocea auzită peste muzica ce răsuna din boxele imense.

– Credeam că e vorba de un restaurant.

– Dar chiar asta e! Lauren, în curând vei împlini treizeci de ani, nu nouăzeci.

Cassie avea dreptate. Faptul că se retrăsese la ferma de la țară îi priise sufletului său rănit în urma relației cu Roger. Dar poate că se izolase prea mult de societate și uitase să se distreze.

– Nu mă deranjează atmosfera, retractă Lauren. Dar voiam să stăm de vorbă și nu știu dacă ne vom face înțelese în vacarmul ăsta.

– E ceva important? întrebă Cassie serios, privindu-și sora cu atenție.

Lauren nu-i răspunse până când găsiră o masă. Dar imediat ce se așezară, cuvintele îi năvăliră pe buze într-o avalanșă nestăvilită. Se opri doar în momentul în care epuiză de relatat fiecare amănunt.

Cassie rămase tăcută, bătând darabana în masă cu unghiile ei lungi și vopsite în roșu. După câteva momente de gândire, decretă:

– Deci ți s-au aprins călcâiele după acest Jesse McCain.

– Poftim?! exclamă Lauren surprinsă. Asta-i tot ce ai de spus? Eu îmi pun sufletul pe tavă în fața ta și tu nu faci decât să tragi o concluzie stupidă?

– Deci recunoști.

– Ce să recunosc? N-am nimic de recunoscut, spuse Lauren simțind cum se înroșește până-n vârful urechilor. Crezi că mi-a fost ușor să-ți spun toate astea? Toți banii mei sunt blocați în proprietatea bunicului. Dacă o pierd, s-ar putea să nu mai pot să-ți plătesc niciodată partea pe care mi-ai cedat-o.

– Nu-mi pasă, spuse Cassie liniștit.

– Poftim?

– N-am nevoie de banii ăia, știi bine. Doar tu ai insistat să mi-i dai. Nu găsesc nici o plăcere în a cheltui bani pe care nu i-am câștigat cinstit, prin muncă.

Remarca lui Cassie o duru pe Lauren, iar surorii sale nu-i scăpă acest aspect.

– Iartă-mă, Lauren, n-am vrut să spun asta, zise Cassie luând mâinile surorii sale într-ale ei.

Dând de o bătătură în podul palmei, Cassie adăugă:

– Uite, asta consider eu muncă cinstită. Bunicul și bunica ar fi mândri de tine dacă ar vedea ce ai făcut la fermă. Știi bine că pe părinții noștri nu i-a interesat niciodată locul acela.

– Ei și-au dorit dintotdeauna să se retragă în Florida. Nu avem de ce să-i acuzăm.

– Îmi pare rău doar că nu-i leagă nimic de pământul acela.

Lauren nu înțelesese de ce tatăl lor se îndepărtase de ea, tocmai de ea, singura care îi urmase dorința, aceea de a face meseria de inginer. Ironia sorții fusese ca, abia după ce părinții lor se mutaseră în Florida, Lauren să se dovedească incompatibilă cu acea meserie.

Sigur, și Roger avusese o contribuție considerabilă la eșecul ei. Dar până la urmă nu fusese vorba de un eșec, ci de o descoperire. Pentru că astfel, Lauren își găsise adevărata vocație.

Melancolia de pe fața lui Cassie se transformă inexplicabil într-un zâmbet larg. Lauren privi în sus și văzu un chelner drăguț oprindu-se la masa lor. Cassie se angajă într-o discuție plină de pasiune despre ingredientele potrivite unui cocteil perfect. Chelnerul plecă după cinci minute, nu înainte de a promite că se va întoarce cât mai repede posibil ca să satisfacă dorințele lui Cassie.

Și într-adevăr, în câteva momente, chelnerul reveni cu două pahare, pline cu un lichid roz și aromat, ornate cu fructe, frișcă, paie și umbrelușe de hârtie.

– Lichior de căpșuni, lapte de cocos, suc de agrișe și rom alb, spuse Cassie.

– Poftim? întrebă Lauren pierdută în gândurile ei.

– Unde erai? Revino cu picioarele pe pământ, simte-te bine, trăiește clipa! De câte ori să-ți spun, Lauren?

– Iartă-mă, ce spuneai de agrișe?

– Lichior de căpșuni, lapte de cocos, suc de agrișe și rom alb. Astea sunt ingredientele secrete ale lui Mitch.

– Mitch?

– Chelnerul nostru. E grozav, nu? Nu l-ai remarcat?

Lauren întoarse capul spre bar, dar privirea ei se opri asupra unui bărbat înalt și brunet, care tocmai intrase în local.

– Jesse, șopti ea albă la față, întorcându-se spre Cassie.

– Poftim?

– Am spus că ai dreptate, zise Lauren dregându-și glasul și încercând să-și ascundă tulburarea. Mitch e grozav.

Privi cu coada ochiului spre Jesse și se bucură că acesta nu-i remarcase prezența. Se apropiase de bar și se așezase lângă un bărbat însoțit de două femei provocatoare. Se părea că se cunoșteau.

– Hei, bețivo, ia-o mai ușor dacă nu vrei să plecăm de aici pe patru cărări.

Lauren ridică privirea spre sora ei. Apoi își dădu seama că, absorbită de peisaj, băuse pe nesimțite tot cocteilul.

– Ai dreptate, nu știu să beau, spuse Lauren. Și pe deasupra mi-e o foame de mor.

Cassie îl strigă bucuroasă pe Mitch, care se înființă prompt la masa lor. Lauren comandă cea mai mare porție de friptură pe care o oferea restaurantul, când simți o prezență străină în spatele ei. Știu, încă dinainte ca el să spună ceva, că era Jesse. Se întoarse ca să-l salute și-l văzu sprijinit de spătarul scaunului ei.

– Mă primiți la masa voastră, sau vă deranjez? întrebă Jesse făcând semn spre scaunul gol dintre cele două surori.

– Da, adică te primim.

– Mulțumesc, spuse Jesse fără să se așeze. Dar înainte de asta te invit la dans.

– Poftim? făcu Lauren ochii mari. Nu, mulțumesc. Aștept friptura și...

– După numărul persoanelor din restaurant cred că vei avea mult de așteptat.

– Dar sora mea...

– Nu mă deranjează dacă rămân singură, spuse Cassie zâmbind încurajator.

Jesse o apucă pe Lauren de braț și o ridică ușor de pe scaun, înainte ca ea să apuce să protesteze. Ringul de dans era foarte îngust și cele zece perechi care dansau senzual erau strâns lipite între ele.

Jesse o luă în brațele lui puternice și-i șopti în ureche cald:

– Mulțumesc.

– Ești sigur că prietena ta nu se va supăra? întrebă Lauren încercând să se ferească de răsuflarea lui.

Imediat realiză că se dăduse de gol.

– Deci știai că sunt aici, zâmbi Jesse.

– Mda... se bâlbâi ea ascunzându-și capul în umărul lui, mi s-a părut că te observ prin mulțime.

Jesse o trase mai aproape de el, strângând-o cald în brațe. Lauren încercă să se retragă, dar îmbrățișarea lui o îmbătase mai tare decât cocteilul pe care-l terminase dintr-o suflare mai devreme. Simți cum își pierde echilibrul. Genunchii îi tremurau și abia se mai putea ține pe picioare. Se agăță de Jesse cu disperare. Numai de n-ar leșina!

– Te simți rău? întrebă el îngrijorat îndepărtând-o ușor.

Lauren dădu evaziv din mână și spuse:

– Nu... Cred că am băut cam mult.

– Contează doar să te simți bine.

O strânse în brațe și continuară să danseze. Lauren își dorea ca melodia aceea să nu se mai termine. Se simțea bine în brațele lui Jesse. Dar încercă să-și spună că era supărată pe el. Nu voia să se îndrăgostească.

– Deci spui că m-ai văzut mai devreme, rupse el tăcerea. N-aveai de gând să mă saluți?

– Ți-am mai spus. Nu eram sigură că ești tu. Vii des aici împreună cu prietenii tăi? schimbă ea subiectul.

– Acela e Ken Lowell, spuse Jesse făcând semn spre bar. Obișnuim să venim în baruri de genul acestuia. El e prietenul meu cel mai bun. Lucrăm împreună de vreo zece ani. Și ne cunoaștem... dintotdeauna.

– Dintotdeauna? repetă Lauren sesizând expresia ciudată a feței lui Jesse.

– Da. M-am împrietenit cu Ken încă din școala generală. Era singurul meu coleg de clasă care avea o situație familială mai proastă decât a mea. Așa că ne-am împrietenit.

Deodată Lauren simți nevoia să afle mai multe despre Jesse McCain.

– Eram destul de maturi ca să ne dăm seama că suntem prizonieri, continuă Jesse, dar prea tineri ca să putem face ceva. Ne plăcea să ne plimbăm pe terenurile virane și să căutăm tot felul de lucruri.

– Și ați găsit vreodată ceva?

– Da. Obiecte pe care fetele le considerau neinteresante: vârfuri de săgeți, cioburi de oale din lut... Oricum, ni se părea că evadăm cumva...

– Măcar vă aveați unul pe celălalt.

– Așa e. După ce am termint liceul ne-am mutat împreună și ne-am luat slujbe cu jumătate de normă. Ne-am înscris la aceeași facultate, pentru că amândurora ne plăcea să scormonim în țărână. Dar, continuă Jesse mângâind-o ușor pe spate, nu mi-ai răspuns la întrebare. Aveai de gând să mă saluți în seara asta?

Lauren încercă să ignore fiorii pe care i-i provocau mișcările senzuale ale mâinii lui Jesse.

– Nu ne-am despărțit în termeni prea buni ieri.

Jesse se opi brusc din dans și îndepărtând-o ușor, o privi în ochi și-i spuse:

– Lauren, știu că ești supărată și îngrijorată de soarta pământului tău. Nu te învinuiesc.

Lauren îl privi în ochi simțind că-i aparține acelui bărbat de când lumea. Voia să-l țină în brațe și să uite toate grijile.

Dar nu. Bărbatul acela făcea parte din sistem. Unde va fi el oare după ce buldozerele îi vor scormoni pământul? Putea să pună pariu că figura aceea îngrijorată pe care o afișa nu era decât o mască.

– Trebuia să-mi spui de la început că tu ești singurul delegat care va face săpăturile. M-ai mințit.

– Nu te-am mințit. Tu ai fost aceea care a făcut presupuneri greșite.

Melodia lentă se termină și din boxe izbucni o muzică asurzitoare. Lauren nu știa dacă se simțea ușurată sau dacă îi părea rău.

Jesse o luă pe după umeri și o conduse spre bar.

– Hai să-ți fac cunoștință cu Ken. E îngrozitor de afemeiat, dar e băiat bun.

Cele două femei care-l însoțeau îi aruncară lui Lauren priviri înghețate.

– Ken, spuse Jesse, aș vrea să ți-o prezint pe Lauren Adams.

– Proprietara pământului pe care faci săpăturile? întrebă Ken cu o privire prietenoasă.

– Chiar ea, zâmbi Lauren întinzând mâna spre bărbat.

– Nu, o opri Jesse râzând. Mușcă.

– Ce coincidență, susură roșcata care stătea lângă Ken, expunând un picior gol, interminabil. Și eu la fel.

– Ea e Penny, spuse Ken dregându-și glasul.

Lauren dădu scurt din cap și privi spre cealaltă femeie. Jesse se foi jenat și bâigui făcând semn spre brunetă:

– Ea e... Am uitat cum o cheamă.

– Sherry, spuse femeia aprinzându-și o țigară.

Lauren simți că nu putea face conversație cu cele două femei, așa că nici măcar nu se strădui. Se bucură doar că Jesse nu ieșise în seara aceea cu intenția de a

se întâlni cu o anumită femeie. Își simți inima crescând, când, sub privirile veninoase ale brunetei, Jesse își puse o mână posesivă pe umerii ei.

– M-am întâlnit cu Ken aici, ca să bem o bere. Am ratat ieri o ședință importantă și am vrut să aflu ce am pierdut.

– Din cauza mea? întrebă Lauren simțindu-se vinovată.

– A meritat, spuse Jesse făcându-i cu ochiul. Apropo, am uitat harta la tine.

– Știu. De fapt, chiar am adus-o cu mine în seara asta, ca să i-o arăt surorii mele. Vai, am uitat complet de Cassie. Cred că se întreabă pe unde sunt.

– Nu prea cred, mustăci Jesse făcându-i semn peste umăr. Are companie.

Lauren privi în direcția mesei lor. Într-adevăr, Cassie părea că se simte minunat cu Mitch, chelnerul, care abandonase protocolul și se așezase pe scaunul ei.

– Ai dreptate, oftă Lauren. Oricum, harta e în mașină. Mă duc să ți-o aduc.

– Noi voiam să plecăm spre apartamentul lui Ken ca să-mi arate ordinea de zi a ședinței. Te conduc eu la mașină.

Lauren se strecură în spatele surorii sale, îi făcu cu ochiul lui Mitch și scotoci în poșeta lui Cassie după cheile mașinii. Apoi ieși din local însoțită de Jesse.

Aerul fierbinte al zilei se răcorise. Parfumul florilor înnebunea simțurile deja amețite ale lui Lauren. Mergând alături de Jesse putea să-și imagineze ușor că sunt împreună. Oare dacă ar fi fost împreună ce-ar fi făcut acum? S-ar fi urcat în mașină și s-ar fi dus direct la apartamentul lui, cu siguranță. Iar acolo ar fi făcut o dragoste nebună.

Nu. Nu va mai face niciodată o asemenea greșeală. Cu Roger o dăduse în bară. Îi păruse un bărbat de o sută de ori mai serios decât Jesse McCain. Din păcate se dovedise a fi un nemernic. Pentru el cuvântul "divorțat" era unul și același cu "aproape divorțat".

– Cred că am pus-o în spate, spuse Lauren descuind portiera.

Câteva secunde mai târziu scoase harta la lumina felinarului sub care era parcată mașina.

– Mulțumesc, spuse Jesse în timp ce ea încuia portiera.

Dar nu termină bine, că Jesse o cuprinse în brațe pe neașteptate. Mâinile lui calde o înfiorară. Nu asta își dorise toată seara? De emoție nici nu mai respira. Se priveau în ochi, întrebător. Lauren știa că momentul acela era singura ei șansă de a scăpa.

Întârzie și i se păru că vede un zâmbet satisfăcut pe buzele lui.

– Mă provoci, șopti el.

– N-am știut...

– Ba da, spuse el printre dinți. Știai încă de la început.

Jesse îi ridică bărbia cu două degete și-i căută privirile. Lauren închise ochii, lăsându-se anticipat în voia senzațiilor.

Când buzele lui îi atinseră gura, Lauren se cutremură dându-și seama de proporția sentimentelor sale. Îl dorea pe Jesse McCain! Îl dorea mai mult decât orice.

Buzele ei se despărțiră involuntar, primindu-l în căldura umedă și dulce a gurii. Se agăță de gâtul lui și-l trase mai aproape. Coapsele lor se uniră cu o dorință arzătoare.

Ca prin vis, Lauren auzi motorul unei mașini și se trezi. Niciodată nu va putea avea o relație normală cu Jesse McCain. Între ei doi nu putea fi vorba decât de o pasiune trecătoare.

– Nu pot, șopti ea îndepărtându-se.

Ochii lui se întunecară. Era mai mult decât furios. Părea periculos.

– Nu te cred... șopti el amenințător.

– Vreau să fim prieteni...

– Te rog, scutește-mă! izbucni el jignit.

– Știi bine că nu se poate. Slujba ta te poate duce mâine în partea cealaltă a lumii. Eu sunt legată de casă, de pământ. Tu ești...

– Nu știi ce sunt. Nu știi ce-mi doresc.

– Dar eu mă cunosc, Jesse, încercă ea să-l îmbuneze. Eu îmi doresc o relație stabilă.

– Adică nu-ți dorești o relație carnală.

– Exact, șopti ea plecându-și privirile.

Jesse o mai sărută încă o dată pasional, apoi eliberând-o încet, spuse:

– Nu știu dacă putem fi doar prieteni, Lauren. Tu ce părere ai?

– Ba da, îngăimă ea nesigură.

– Bine, atunci, spuse el mângâind-o ușor pe obraz.

Apoi luă harta care căzuse pe asfalt și se îndepărtă.

Lauren privi în urma lui. Îi tremurau mâinile și picioarele. Gura ei putea să mintă, dar trupul nu. Nimeni nu-i stârnise o asemenea pasiune ca Jesse McCain.

În cele din urmă se îndreptă spre intrarea în local. O găsi pe Cassie pe ringul de dans, strâns lipită de Mitch.

– Hei, ce s-a întâmplat cu rujul tău? întrebă Cassie apropiindu-se de masă.

– Ce, l-am mâncat?

– Haide, nu te cunosc de ieri. Cine-i tipul, apropo?

Lauren privi spre bar, dar nu-l mai văzu pe Jesse și nici pe Ken. Plecaseră.

– Era... Jesse McCain.

Capitolul 4

Jesse termină de băut cafeaua în timp ce conducea, și apoi aruncă paharul de plastic în punga de hârtie de pe scaunul din dreapta. Își iubea slujba, dar nu suporta zilele de luni.

Întoarse volanul intrând pe drumul care ducea spre casa lui Lauren, întrebându-se în ce dispoziție o va găsi.

Prima oară când o întâlnise fusese furioasă. A doua oară i se păruse vulnerabilă. Și cu două seri în urmă îi trezise niște sentimente pe care nici o femeie până la ea nu i le inspirase.

Acum Lauren dorea să-i fie... prietenă. De multe ori auzise clișeul acela. Încă din adolescență avusese de-a face cu femei dornice, senzuale. Dar întotdeauna bănuise că ele fuseseră atrase mai mult de suferințele lui decât de personalitate. Dintotdeauna căutase o femeie care să-l iubească și să-l înțeleagă cu adevărat. Mama sa fusese o femeie prea ocupată să împacheteze

bagajele tatălui său, care era mai tot timpul pe drumuri, și prea absorbită de sticla de lichior ca să mai aibă timp pentru nevoile afective ale fiului său.

Scuturând din cap, Jesse își privi ceasul de la mână. Era șase și jumătate dimineața. Cam devreme ca să înceapă să-și răscolească trecutul.

Opri mașina și fu întâmpinat de lătratul vesel al câinelui. Apoi o observă pe Lauren care stătea pe treptele casei, privind pierdută în depărtări ceața dimineții care se ridica de pe dealuri.

Când îl observă se ridică repede și se apropie de mașina lui. În mână ducea un rucsac burdușit din care se vedea ieșind capul unui termos.

– Bună dimineața, spuse ea. Vin cu tine.

– Unde?

– Nu știu, răspunse ea instalându-se pe scaunul din dreapta și desfășurând harta de pe bord. De unde ai de gând să începi?

Jesse îi privi profilul aristocratic. Dacă n-ar fi purtat blugi și tricou, ar fi putut jura că e o prințesă. Își strânsese părul blond într-un coc sever, dar câteva șuvițe rebele începuseră să-i cadă în jurul feței, îndulcindu-i aspectul.

Jesse nu putea suporta s-o vadă fără s-o atingă. Dacă ea continua să insiste să rămână prieteni, era rândul lui să stabilească regulile.

– Aveam de gând să fac niște teste pe toate terenurile înainte de a mă apuca de lucru, dar...

– Termină, Jesse, îi tăie ea avântul înfruntându-l. Nu mă convingi.

– Lauren, am de gând să-mi fac treaba cum trebuie. De ce crezi că mă aflu aici, la ora asta inumană?

– Sunt convinsă că-ți vei face treaba cum trebuie. Nu vin ca să te monitorizez, ci ca să te asist.

– Cum m-ai putea ajuta? întrebă el în defensivă.

– Știu să car o sapă și cunosc fiecare colțișor al terenului ăstuia.

– Uite, am de gând să încep cu Turtle Creek. Ce-ar fi să mă ajuți când voi ajunge mai aproape de casă?

– Nu mă lua de sus, spuse ea aruncându-i săgeți din priviri. Poate pentru tine munca asta e ca o distracție, dar pentru mine înseamnă totul. Nu înțeleg de ce încerci să mă îndepărtezi cu atâta înverșunare.

Cu cât se uita mai mult în ochii ei hotărâți, cu atât se simțea mai nesigur pe sine. Îi plăcea riscul, dar de când cu povestea excavărilor de la șantierul Coosa, își jurase să nu mai riște. Sigur, afacerea aceea fusese un eșec public.

– Recunoaște, Jesse, dacă mă vei lăsa să te ajut, vom termina mai repede.

O șuviță de păr îi scăpă din strânsoarea coculuiui, sub o pală ușoară de vânt. Jesse strânse din dinți. Nu știa dacă lua decizia corectă, dar măcar știa că o va avea pe Lauren alături de el în ziua aceea.

– O să mori de cald în cămașă și-n pantalonii ăștia lungi, remarcă Jesse aruncându-i o privire rapidă dintr-o parte.

Lauren izbucni într-un râs contagios și spuse:

– Iar tu o să-ți dorești să fi murit de cald. În pantalonii ăștia scurți vei fi singura țintă a țânțarilor.

Jesse căută în torpedo și scoase de acolo o soluție împotriva țânțarilor.

– Am venit pregătit, spuse el zâmbind triumfător.

– Mda, zâmbi Lauren, personal prefer să nu-mi arăt bunurile inamicului.

– Îmi pare rău că gândești așa... mormăi Jesse studiind-o din cap până-n picioare.

– Cred că ți-am mai spus, zise Lauren săgetându-l cu privirea, nu te consider dușmanul meu.

– Bine, bine, încercă el s-o împace, rămânem prieteni.

– Corect.

– Atunci hai să mă ajuți, spuse el oprind mașina sub un copac. Să începem înainte să se facă prea cald.

Coborî din jeep și deschise portbagajul. O simți în spatele lui, dar nu se întoarse. Trupul parcă-i luase foc. Ce naiba, doar n-avea optsprezece ani?! Ce se petrecea cu el? Sau era provocat tocmai de faptul că ea îl respinsese?

– Dă-mi-o mie, spuse Lauren apucând coada lopeții pe care tocmai o scosese Jesse.

El se întoarse puțin cu fața spre Lauren și-i studie figura angelică, gura plină, ochii albaștri, și zâmbi. Ea îi smulse lopata din mână și se întoarse înfuriată cu spatele la el. Era clar că-n ritmul acesta nu va rezista mult. Jesse avea de gând să i-o coacă. Îi va întoarce vorbele împotriva ei. Lauren își dorise prietenia lui? Va avea parte de ea cu vârf și-ndesat!

Jesse scoase din portbagaj un rucsac mare din pânză în care avea restul echipamentului. Acolo ar fi încăput și lopata pe care pusese stăpânire Lauren, dar nu putea să i-o ceară înapoi, pentru că ea l-ar fi acuzat de misoginism.

O privi cum înainta spre Turtle Creek ducând într-o mână lopata și-n cealaltă rucsacul, și aproape-l pufni râsul. Până la sfârșitul zilei aceleia, Lauren va fi plină de julituri, transpirată și extrem de nervoasă – putea să pună pariu. Dar nu putea să-l învinuiască de nimic pe el. O avertizase.

– La treabă, partenere! strigă el voios trântind capota portbagajului.

Înaintară în tăcere străbătând pajiștea arsă de soarele verii. Doar greierii și câte un vultur solitar mai rupeau liniștea. Când Jesse începu să simtă greutatea rucsacului apăsându-i din ce în ce mai insuportabil umărul, ajunseseră la marginea unei păduri.

– Drumul cel vechi este la stânga, spuse Lauren preluând conducerea.

Jesse nu protestă. Drumul abia se mai distingea de sub buruieni și scaieți, dar Lauren părea să cunoască exact traseul. Dar fiind în frunte, ea era cea care prelua riscul de a se întâlni cu vreun șarpe ori de a se zgâria în toți spinii. Jesse îi privi ghetele de munte. Erau bine alese, dar noi-nouțe.

– Lasă-mă pe mine în față, spuse Jesse punându-i mâna pe umăr.

Lauren se opri și se întoarse cu fața spre el. Avea fruntea asudată și obrajii roșii. Obosise. Și nu avea de gând să recunoască.

– Nu-i nevoie, spuse ea.

– Ba da, râse el, crede-mă...

– Cum vrei, cedă ea aruncându-i o privire tăioasă și făcându-i loc să treacă.

Înaintară așa o vreme, până când Jesse simți că nu mai suportă acea tăcere ostilă.

– Pauză, anunță el cu voce tare aruncându-și rucsacul în iarbă, lângă un izvor.

Scoase o pătură, o întinse pe pământ și se așeză ca să se odihnească.

– Hai, Lauren, ia loc lângă mine. N-o să te mușc, spuse Jesse văzând că ea n-avea de gând să se apropie.

Lauren ezită o clipă, apoi se trânti pe pătură având grijă să nu-l atingă pe Jesse.

– Te sfătuiesc să-ți scoți ghetele și să te răcorești puțin. Mai avem mult de mers.

– Nu, mormăi Lauren.

Jesse îi luă lopata din mână și o azvârli cât colo.

– Ce faci?! țipă ea indignată.

– Chiar n-ai de gând să te relaxezi nici măcar o clipă? Scoate-ți ghetele, te rog. Dacă nu, eu mă întorc acasă și te las singură aici.

Lauren își desfăcu șireturile îmbufnată și mormăind ceva în bărbie își aruncă ghetele cât colo.

– Ce-ai spus? întrebă el privind-o atent.

– Am spus că să vă ia naiba pe toți!

– Toți? Care toți? întrebă el ridicând din umeri și privind în jur.

– Pe voi, pe toți bărbații!

– Aha...

Jesse îi privi gleznele fine, aristocratice, întrebându-se ce fel de femeie se ascundea sub pielea aceea albă, aproape translucidă. Lauren era o doamnă, fără îndoială, dar temperamentul ei exploziv spunea ceva despre ea, despre tecutul ei, poate... Ar fi dat orice să-i afle secretele.

– Deci ești de părere că toți bărbații sunt o apă și-un pământ...

Lauren tăcu. Jesse era din ce în ce mai curios. Cineva, un bărbat, o rănise pe Lauren așa de tare încât ea se retrăsese într-o carapace din care nu mai scotea capul.

– Cine te-a rănit, Lauren? întrebă el blând.

– Ce tot spui acolo? întrebă Lauren întorcându-se cu capul spre el, dar fără să-l privească.

– Un bărbat te-a rănit. Cine?

– Exagerezi, râse ea. Cred că ai văzut prea multe filme.

– Nici o femeie ca tine nu e singură decât dacă vrea ea.

– Poate că așa vreau eu să fiu...

– Și poate că ai un motiv, spuse el sperând să nu întindă coarda prea tare.

– Dacă vrei să arunci vina asupra cuiva, poți să te gândești la leprele care consideram că erau colegii mei de serviciu.

– Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Ce întrebare?

– Pe cine ai avut înaintea mea?

Oare de ce se considerase ca făcând parte din viața ei?

– Hai să vedem... păi a fost Bobby Brockman, în clasa a șasea...

Jesse chicoti și Lauren continuă zâmbind:

– Au mai fost vreo doi în liceu... Oricum, cel care a pus capac a fost șeful meu, Roger...

– Fusese căsătorit? întrebă Jesse văzând că Lauren tăcea.

– Mai degrabă *era* căsătorit.

Jesse simți cum se cutremură de groază. Cât trebuie să fi suferit femeia aceea... Da. Acum tot comportamentul lui Lauren avea o explicație.

– Nu s-a purtat rău cu mine, continuă Lauren punându-și ghetele în picioare. Dar era căsătorit. Și avea copii.

– Îmi pare rău, Lauren, spuse el strângând pumnii.

– Dar nu-l învinuiesc pe Roger de toate. Eu am greșit încă de la început, alegându-mi slujba aceea plină de răspunderi. Tata era inginer și eu m-am hotărât să-l urmez, neștiind că intru într-o lume a bărbaților.

Jesse simți dintr-o dată nevoia să-i spună totul. Să-i spună că traseul autostrăzii fusese deja ales și că ferma ei nu era în pericol.

– Apoi, când mi-am dat seama că slujba aceea nu era pentru mine, când mă săturasem să mă lupt cu bărbații, m-am decis să mă retrag la fermă. Credeam că am scăpat. Apoi a apărut problema asta cu autostrada, spuse ea privind fix o furnică ce începuse să i se urce pe picior. M-am săturat de bărbații care consideră că e datoria lor să conducă viețile altora.

– Nu te uita la mine, spuse Jesse râzând amar. Eu abia mă descurc cu viața mea.

– Dar tu? întrebă Lauren întorcându-se spre el. Tu ești singur?

Jesse gemu, dorindu-și ca ea să nu-i fi pus întrebarea asta.

– La mine e vorba de altceva, Lauren.

– Cum așa? continuă ea să-l fixeze cu privirile.

– Hai să spunem că m-am autoeducat să trăiesc singur.

– Ce vrei să spui?

– Copilăria mea a fost diferită de-a altora. Eu n-am crescut, ci am supraviețuit. Ne mutam des dintr-un loc

în altul. Nu apucam bine să mă obișnuiesc într-un loc, să-mi fac un prieten, și... N-am reușit să mă lipesc de nimeni, cu excepția lui Ken. Și m-am obișnuit să fiu așa.

O privi în ochi și văzu compasiune – nu milă. Ochii ei îi spuneau că ea va juca cinstit și-l va iubi așa cum nici o femeie nu-l mai iubise până atunci.

Era sinceră. Iar el o trăda. Dar în acel moment simțea că nu se mai putea abține s-o atingă. Îi cuprinse mâinile, iar ochii ei se măriră anticipativ. Atingerea aprinse în el o vâlvătaie nestăpânită.

Lauren deschise gura ca să spună ceva, dar el îi sorbi cuvintele, acoperindu-i-o cu buzele lui arse. Plăcerea sărutului, limbile lor care se atinseră, îi dădură un sentiment de împlinire.

O voce interioară îi șoptea să se potolească, dar în loc de asta se trezi lipindu-se și mai tare de trupul ei. Dacă pământul s-ar fi desfăcut și i-ar fi înghițit, ei nu și-ar fi dat seama.

Dorința îi ardea creierul care striga: "E a mea!". Îi simți mâna fragilă pe umăr și o clipă crezu că-l va îndepărta. Dar ea îl trase mai aproape. Inima îi pompa sălbatic sângele în vene. Oare ea putea să-i audă pulsul?

Sărutase de mii de ori până atunci, dar acum totul era diferit. Pasiunile lor erau egale în intensitate. Gurile lor păreau făcute una pentru cealaltă. Dumnezeule, dacă și trupurile lor se potriveau la fel de perfect...

El își eliberă o mână numai pentru a-i scoate lui Lauren bluza din pantaloni. Palmele lui ardeau să-i atingă pielea și să-i cuprindă sânii. Își ținu respirația, dorindu-și să se liniștească puțin.

Închise ochii de plăcere în timp ce-i mângâie pieptul cald. Începu să-i desfacă sutienul de dantelă, zâmbind ușor. Își amintea că-i văzuse lenjeria delicată aruncată într-un colț, când intrase în baia ei. Și atunci încercase să-și imagineze proprietara lor îmbrăcată în ele. Un singur lucru îl mâhnise atunci – acele mici obiecte sexy nu erau destinate unei anumite ocazii speciale ori vreunui bărbat anume.

Incredibil, dar la gândul ăsta se simți și mai excitat. Deschise ochii și descoperi că Lauren nu-l mai privea. Avea ochii închiși, în extaz. În viața lui nu mai văzuse o femeie atât de frumoasă. Expresia ei senzuală îl înnebuni complet. Buzele ei erau umede, iar părul blond și ondulat îi încadra fața precum o aureolă de înger.

Înainte să reușească să-i scoată sutienul își aplecă gura spre sânii ei. Simți că explodează în momentul în care o gustă.

– Vreau să fac dragoste cu tine, șopti el printre dinți fără să se gândească de două ori înainte.

Mâinile ei care-i mângâiau spatele se opriră dintr-o dată.

– Jesse... șopti ea precipitat deschizând ochii.

Dar el n-o mai auzi și îi sărută și mai pătimaș sânii.

– Jesse, stai... spuse ea încercând să-i ridice capul spre ea.

Toate simțurile lui se revoltară împotriva acelui ordin. Își înfundă mai înverșunat capul între sânii ei tentanți. Dar Lauren era hotărâtă. Iar el nu voia să audă ceea ce avea ea să-i spună.

– Ce e? întrebă Jesse în cele din urmă.

– Nu se poate să facem asta. Trebuie să ne oprim.

Ochii ei cereau înțelegere.

Jesse o auzi, dar n-o înțelese. O sărută jucăuș și întrebă leneș:

– Chiar vrei să ne oprim?

– Nu. Adică da, spuse ea trăgându-și bluza peste sânii goi.

– Mai degrabă aș putea opri un tren în clipa asta, zâmbi el, apoi redeveni serios. Doar un prost ar putea crede că tu încă îți mai dorești să fim prieteni.

– Iar tu nu ești un prost.

– Ba cred că sunt, pentru că te ascult, spuse el și o mai sărută o dată înainte de a se opri de tot. Dar data viitoare nimic nu-mi va mai sta în cale.

– Ba da.

Hotărârea din vocea ei îl surprinse și o privi întrebător.

– Trebuie să pleci, spuse Lauren privind în altă parte și punându-și sutienul în grabă.

Jesse nu înțelese pe moment sensul vorbelor ei, dar după câteva clipe se simți ca și cum ar fi fost lovit în moalele capului. Toată viața fusese un pribeag, dar acum n-avea de gând s-o părăsească pe Lauren. Gândul acela îl speria.

Lauren merita să aibă pe cineva alături de ea – un soț, un tată pentru copiii ei. Îi privi abdomenul imaginându-și-l bombat, purtând un copil. Clătină din cap obosit. Mergea prea departe.

– Jesse?

El se răsuci pe partea cealaltă, cât mai departe de Lauren, și-și strânse genunchii la piept. O dorea la fel de mult cât îl dorea și ea pe el. Gândul ăsta îl durea.

– Ai dreptate, spuse el. Îmi pare rău.

– Nu, mie îmi pare rău, spuse ea atingându-i ușor brațul. Trupul și mintea mea sunt în conflict în momentul ăsta. Nu știu cine va câștiga bătălia.

Când o privi o văzu zâmbind trist. Era din ce în ce mai greu. Avu nevoie de multă voință ca să renunțe a o mai strânge în brațe. Apoi, în momentul în care el se îndepărtă puțin, observă că Lauren se relaxă.

– Dă-mi rucsacul, te rog, spuse ea zâmbind.

Jesse i-l înmână fără să-i pună nici o întrebare și fără să bănuiască nimic. Apoi, o văzu cum scoate din el o pereche de pantofi sport, și făcu ochii mari.

– De ce nu ți i-ai pus de la început?

– Ca să nu-ți dau satisfacție, recunoscu ea zâmbind.

– Ai preferat să faci bătături decât să mă asculți?

– Exact. Te purtai cu mine cu atâta superioritate încât n-am vrut să recunosc că ai dreptate. Aveam de gând să-mi schimb ghetele într-un moment în care n-ai fi fost atent la mine.

Jesse clătină din cap râzând și simți o nevoie irezistibilă de a o săruta. Oare ce avea femeia aceea de-l împingea inconștient să facă gesturi de tandrețe? Cert era că momentul adevărului se apropia. Mai devreme sau mai târziu îi va spune despre decizia guvernului în ceea ce privea traseul autostrăzii. Dar deocamdată trebuia să se abțină.

Scoase din buzunar un elastic cu care-și prinse părul, apoi se ridică în picioare. O privi în ochi pe Lauren și văzu acolo o ultimă rămășiță de dorință stăpânită. Îi întinse mâna dreaptă și o ajută să se ridice în picioare, prefăcându-se că nu observă nimic. Era mai bine așa. Cel puțin deocamdată.

După ce strânseră bagajele, porniră în tăcere la drum.

Capitolul 5

Căldura începuse să fie din ce în ce mai insuportabilă. Copacii pe care-i lăsaseră de mult în urmă se vedeau ca prin ceață. Lauren își șterse oftând câteva picături de sudoare de pe frunte.

Era epuizată fizic, dar și psihic. Cum evoluase relația cu Jesse atât de repede? Ce s-ar fi întâmplat oare dacă în dimineața aceea, când se sărutaseră, bunul ei simț n-ar fi funcționat? Ar fi făcut dragoste cu Jesse McCain!

Amintindu-și mângâierile lui senzuale simți un junghi în stomac. Simțea că fusese foarte aproape de ceva ce nu mai trăise până atunci.

Acum înaintau în tăcere și Jesse preluase conducerea. Îi privi spatele admirându-i mușchii umerilor a căror dimensiune contrasta cu îngustimea șoldurilor. Nu se îndoia de faptul că era un amant minunat. Dar ea nu va afla niciodată asta.

Deodată i se puse un nod în gât dându-și seama că fusese cât pe ce să-l cunoască fizic, înainte de a-i cunoaște personalitatea. Fusese cât pe ce să comită o greșeală ireparabilă. Cât de ușor era să cadă în ispită cu un asemenea bărbat!

Nu, n-avea de gând să facă dragoste cu cineva care trebuia să plece.

În cele din urmă ajunseră la gardul de sârmă care separa pajiștea sălbatică cu iarbă scurtă, uscată de soare, dar viguroasă, de cultura bine îngrijită a lui Lauren.

– Ce e? întrebă Jesse amuzat, văzând-o cum se luptă să desfacă gardul dintr-un colț.

– Nimic, dar abia aștept să înlocuiesc porcăria asta cu un gard frumos, din lemn. Hai, treci pe aici, spuse ea făcându-i loc printr-o spărtură.

– Un domn adevărat ar refuza oferta, spuse Jesse ridicând o sprânceană.

Lauren fu cât pe ce să-i dea o replică usturătoare, dar se abținu, dându-și seama că Jesse îi întindea o capcană, referindu-se la momentul de intimitate din pădure. Tăcu, neavând chef să redeschidă acel subiect.

Jesse zâmbi și trecu prin spărtura din gard. Apoi o ajută și pe Lauren să treacă.

– Mi se pare mie, sau a început să bată vântul? întrebă Jesse respirând cu nesaț adierea răcoroasă.

Era deja după-amiază târziu, dar căldura nu se domolise.

– Nu te îmbăta cu apă rece, spuse Lauren privindu-l peste umăr. Până nu apune soarele nu se răcorește.

Îi părea rău că Jesse nu mai făcea nici o tentativă de a se apropia de ea. Era ridicol, dar războiul dintre sentimente și conștiință nu se terminase.

Când ajunseră în sfârșit la Turtle Creek, Jesse, ciudat de tăcut până atunci, începu să-i explice înflăcărat ce căuta mai întâi când ajungea la un șantier arheologic. Lauren își dădu seama cât de mult își iubea el slujba, și-l privi fascinată cum lua probe de sol și le atingea așa cum un îndrăgostit își mângâia iubita. Și-ar fi dorit ca Jesse s-o atingă și pe ea în felul acela.

Dar el n-o făcea. De fapt, chiar dacă ar fi făcut-o, Lauren s-ar fi împotrivit. Ultimul lucru de care avea nevoie ea acum era o dezamăgire în dragoste. Jesse McCain trebuia să plece. Și ea n-ar fi suportat așa ceva.

Când se întoarseră la mașină, Jesse îi luă rucsacul din mână și-l puse pe bancheta din spate.

– Ia loc, spuse el suindu-se cu fundul pe capotă.

Lauren se strâmbă. N-avea chef de discuții cu el.

– Sunt frântă, spuse ea. Aș vrea să ajung acasă, să fac un duș și să mănânc.

– Sună bine, spuse el trecând în spatele ei și masându-i umerii obosiți.

Lauren scăpă un geamăt de plăcere.

– Ascultă, și mâine vom trece prin asta, spuse el.

Minunat. Să ignore atracția față de el era o tortură dulce.

– Trebuie să recunosc că dacă nu veneai cu mine, nu mă descurcam chiar așa de bine.

– Voi veni și mâine, îl asigură ea dându-și seama că intra într-un război psihologic. La ce oră ne întâlnim?

– Ca și azi.

– Eu m-am trezit mult mai devreme azi. Tu la ce oră ai ajuns la mine?

– La șase și jumătate. Tu de la ce oră mă așteptai?

– Cred că de pe la cinci, spuse ea închizând ochii și lăsându-se pradă senzațiilor minunate pe care i le provocau degetele lui pe spate.

– Dumnezeule... Trebuie să te duci să te culci, dacă vrei să mai fii bună de ceva mâine.

– Atunci hai să ne întâlnim la șapte.

– Bine. Hai, du-te, spală-te, mănâncă și culcă-te. Ne vedem mâine, la ora șapte fix.

Lauren zâmbi mulțumită. Lui Jesse îi păsa. Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut lângă ea un asemenea bărbat. Simțea nevoia să fie răsfățată de cineva.

După ce se despărțiră, Lauren intră în casă cu un sentiment ciudat de împlinire. Se dezbrăcă și-și aruncă hainele direct în mașina de spălat. Lucky începu să se gudure la picioarele ei.

– Răsfățato, acum trebuie să mă ierți că n-am chef să-ți dau atenție. Bărbatul acela, pe care am observat că-l iubești, m-a stors de energie.

Lauren se îndreptă spre frigider și văzu un bilet lipit pe ușă. Era un mesaj de la Cassie. "Vino mâine pe la mine să-ți arăt ce înseamnă să mănânci civilizat. P.S. Să nu te atingi de mâncarea chinezească din frigider. N-o meriți."

Avea mâncare chinezească în frigider! Cassie era o bomboană. Lauren abia se mai putea ține pe picioare și nu mai avea puterea să-și mai pregătească nimic. Deschise frigiderul și găsi o cutie pe care era desenat un dragon. Și un alt bilet.

"Deci până la urmă nu m-ai ascultat. Oricum, poftă bună."

Lauren zâmbi și devoră carnea de porc cu orez. Apoi făcu o baie cu multă spumă. După baie reuși cu greu să se târască până în pat. Era abia ora opt și ea murea de somn. Când o simți pe Lucky la picioarele ei își aduse aminte că uitase s-o scoată din casă.

– Bine, fie, murmură ea înainte să adoarmă. Dar numai de data asta.

*

* *

Se trezi a doua zi de dimineață la șase și jumătate. Se îmbrăcă, își făcu o cafea, și-i dădu drumul lui Lucky afară. Bietul câine abia aștepta să zburde prin iarbă. Lauren o privi cu invidie.

– Mi-aș dori o viață de câine, murmură ea zâmbind. Ce trai!

Inima îi tresări când auzi motorul jeepului lui Jesse apropiindu-se de casă. Își bău în grabă cafeaua, apoi auzi ușa de la intrare deschizându-se. Jesse intrase fără să mai sune.

Când îl văzu, înlemni. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi și un tricou mulat, care-i venea ca o a doua piele. Proaspăt bărbierit și mirosind a after-shave, era întruchiparea visurilor oricărei femei.

– Bună dimineața, spuse el zâmbind.

– 'Neața, mormăi ea confuz.

– Văd că ți-ai băut cafeaua, spuse el legănându-se de pe un picior pe celălalt.

Amintindu-și de normele bunelor maniere, Lauren îl invită să ia loc.

– Data viitoare poate folosești soneria, nu se abținu ea să remarce.

– Iartă-mă. M-am gândit că mă așteptai. Apropo, tu nu încui ușa noaptea?

– Ba da, spuse ea evitându-i privirile care o răvășeau. Dar am deschis ca s-o dau pe Lucky afară.

– Nu știam că dormi cu ea.

– De obicei nu, spuse ea întrebându-se de ce-l interesau pe Jesse toate acele aspecte. Dar aseară părea foarte dornică să stea cu mine, așa că nu m-a lăsat inima s-o dau afară.

– Lucky (norocoasa), nu?

Lauren simți că se înroșește până-n vârful urechilor. Îi venea să-l ucidă pe bărbatul acela. Remarca lui lovise în plin.

– Comentariile de genul ăsta le consider puerile, spuse ea strângând mânerul cuțitului în mână.

– Mai bine îți iau arma asta albă înainte să comiți vreo crimă odioasă, zâmbi el. Apropo, chiar voiam să te întreb de ce i-ai spus Lucky...

*

* *

Lauren îl privi pe Jesse care-și dădea jos rucsacul din spate pentru a doua oară în ziua aceea. Deși probabil că se simțea prost din cauza deselor ei remarci înțepătoare de care nu-l cruțase, n-o arăta. Dimpotrivă. Afișa un zâmbet superior insuportabil.

Lauren luă o gură de apă călduță din termosul ei, privind cu jind la ulciorul cu apă rece ca gheața al lui

Jesse. Ziua fusese mult mai caldă ca de obicei și nici termosul nu reușise să păstreze apa rece. Jesse fusese mai precaut și-și umpluse un ulcior cu gheață înainte de a pleca de acasă. Acum gheața se topise, iar apa se păstrase rece în vasul de pământ.

Tot din cauza căldurii rezistența lor scăzuse și înaintau mult mai greu. După nici o jumătate de oră de mers trebuiau să se oprească și să se rehidrateze.

În ziua aceea ea îl sfătuise pe Jesse să se îndrepte spre o zonă în care își amintea că, în copilărie, ea împreună cu Cassie găsiseră câteva vârfuri de săgeți.

Din păcate, oricât de atent scrutase Jesse împrejurimile, nu descoperise decât niște pietre înnegrite care lui Lauren nu-i spuneau nimic. Dar Jesse le pusese cu grijă în pungi separate, asigurând-o că le va studia cu atenție la universitate.

Așa nu se mai putea. Trebuia să găsească ceva. Iar Lauren avea presentimentul că se aflau aproape de o descoperire importantă.

– Lauren...

Luată pe neașteptate, Lauren, care se întinsese pe spate ca să se odihnească, se ridică brusc în picioare. Dar din nefericire călcă strâmb și căzu înapoi în iarbă. Jesse râse ușor și o întrebă:

– Te-ai lovit?

– Nu, spuse Lauren cu năduf dându-și părul pe spate. Ce vrei?

– Am impresia că voi găsi ceva aici, spuse el stând pe vine și bătând cu palma în pământ. Fii bună și adu-mi lopata cu coadă scurtă din mașină.

– Sigur, spuse ea prompt.

Avea nevoie de o mică plimbare ca să-și limpezească gândurile și să se detașeze puțin de imaginea lui Jesse.

– Nu te grăbi, îi strigă Jesse din urmă. Am de gând să fac niște fotografii. Dar stai! Știi ce trebuie să-mi aduci?

– Da, strigă Lauren peste umăr. Lopata cu coadă scurtă, repetă ea clătinând din cap agasată.

– Dar știi cum arată?

Lauren nu-i mai răspunse.

– Hei, Lauren, n-ai nevoie de cheile de la mașină?

Lauren se opri în loc, se întoarse cu pași mari și întinse mâna. Jesse îi îndesă în palmă cheile ude pe care le ținuse în buzunarul blugilor transpirați. Deși era cald afară, Lauren se înfioră ușor. Apoi își ascunse tulburarea întorcându-se cu spatele. Îi venea s-o ia la fugă. Oare Jesse îi observase reacția? Spera că nu.

Ajunse la mașină în timp record. Auzi, o întreba dacă știa cum arată lopata cu coadă scurtă! Cât tupeu! Deschise portbagajul, găsi lopata pe care i-o ceruse Jesse și izbucni în râs. O să-i arate ea ce înseamnă o lopată adevărată.

Alergă spre grajd și luă lopata veche a bunicului, care deși era extrem de grea era și foarte eficientă. Putea să pună pariu că lopățica ușoară a lui Jesse nu făcea treabă bună.

Apoi, fără să se mai odihnească, porni spre locul în care-l lăsase pe Jesse. Când ajunse, simți că o vor lăsa picioarele. Era moartă de oboseală. Lopata îi apăsase umărul, soarele o bătuse în cap și din toți porii îi curgeau șiroaie de transpirație. Putea să jure că arăta îngrozitor, ciufulită, asudată, roșie la față, dar nu mai conta. Îi întinse triumfătoare lopata lui Jesse și spuse:

– Folosește-o pe asta. E mai eficientă, crede-mă.

Jesse o privi curios, dar nu-i răspunse. Apoi, când o văzu pornind spre vârful dealului, o opri.

– Încotro?

– Mă întorc repede, spuse ea dând din mână. Peste deal e un râu. Mă găsești acolo, dacă ai nevoie de mine.

Lauren porni cu ultimele puteri spre locul pe care-l adora încă din copilărie. Obișnuia să se ducă la râul acela în zilele călduroase de vară împreună cu Cassie, și să se bălăcească. Acum, abia aștepta să-și scufunde mâinile și picioarele în apa rece.

Ajungând la râu, se opri o clipă sub un copac și privi înapoi. De acolo n-o vedea nimeni. Jesse nu va veni pentru că era prea concentrat în căutările lui. Așa

că Lauren își scoase fără ezitare pantalonii, rămase în tricou și intră în apa care părea rece ca gheața. O clipă i se tăie respirația, dar ușor-ușor, se obișnui cu temperatura.

În zece minute se bălăcea în apă așa cum făcea pe vremuri. Se simțea complet înviorată. Ar fi stat acolo toată ziua, dar timpul trecea și trebuia să se întoarcă la treabă. Dar mai întâi voia să se usuce la soare, pentru că tricoul subțire era ud leaorcă și i se lipise de piele.

Nu se întoarse bine, că sări speriată înapoi.

– Iartă-mă, spuse Jesse.

Bărbatul își scosese tricoul, își suflecase blugii și intrase cu picioarele în apă. Se afla la doar câțiva metri de ea.

– Te-am speriat?

– Stai acolo! strigă Lauren disperată lăsându-se pe vine și acoperindu-se cu mâinile cât putu.

– Stau, dar ce s-a întâmplat?

– Nu poți să intri aci.

– De ce? Oricum, am intrat...

– Sunt dezbrăcată.

– Observ că ai un tricou pe tine, dar dacă vrei, nu mă uit, spuse el înaintând încet și așezându-se pe un bolovan, foarte aproape de ea.

Lauren se retrase puțin, dar își dădu seama că n-avea ce face. Trebuia să aștepte ca el să iasă din apă. Jesse nu părea dornic să se grăbească.

– E bună lopata pe care mi-ai adus-o, spuse el privind printre ramurile copacilor care-și uneau coroanele deasupra capetelor lor.

– Știu, spuse Lauren care începuse să dârdâie.

– Pun pariu că ți-a fost greu s-o cari până aici.

– Bine, spuse Lauren cu voce tremurândă, am prins ideea.

– Ce-i cu tine? întrebă Jesse punând o mână pe umărul ei și privind-o atent. Tremuri toată.

Da, și dacă nu-și lua mâna de pe ea, va tremura până se va dezmembra. Trebuia s-o lase-n pace. Lauren strânse din dinți și se concentră să nu mai tremure.

– Cred că am trecut dintr-o extremă în alta, spuse ea. Mai bine ies acum din apă.

– Da, și eu spun la fel, zise Jesse ridicându-se de pe bolovan.

– Nu, tu poți să mai rămâi aici, dacă vrei.

Lauren hotărî să iasă din apă prin spatele lui Jesse. Așa că porni înapoi de-a bușilea prin apa curgătoare, sprijinindu-se de pietrele lustruite și alunecoase. La un moment dat, la mal, chiar înainte să iasă, se lovi de o pietricică de culoare roșiatică, cu o consistență ciudată. Parcă era goală pe dinăuntru. Curioasă, cicăni cu degetul în ea și-și dău seama că nu era vorba de o simplă piatră, ci un ciob de oală din lut. Fără să vrea, scăpă un țipăt de surpriză.

Jesse se întoarse cu capul spre ea. Lauren uită de orice precauție și cu riscul de a se expune privirilor lui, îl strigă:

– Jesse, vino să vezi ceva!

Între timp, ea scormoni cu degetele în nisipul cleios din jurul ciobului, îl scoase și-l spălă în apă, privindu-l cu atenție.

– Dă-mi-l, spuse Jesse care tocmai ajunsese în spatele ei.

Lauren i-l puse în palmă.

– Pare a fi o monedă, spuse ea. Și scrie ceva pe ea, dar nu înțeleg.

Jesse privi obiectul îndeaproape și citi rar:

– Carlos Et Iohana Reges...

– Poftim?

– Imperiul Carlos și Johanna, răspunse el cu o voce ciudată, distantă. E o monedă spaniolă din secolul șaisprezece.

Privirea lui întunecată o îngheță pe Lauren.

– Oricum, știai despre ce e vorba, adăugă el.

Capitolul 6

– Mă surprinde viteza ei de reacție, spuse Ken privind moneda la lumina puternică a lămpii de studiu.

Jesse își frecă bărbia, confuz. În dimineața aceea singurul lui gând fusese acela de a ajunge cât mai repede la Universitate.

– Nu e proastă, îi spuse el lui Ken. Când am fost ieri la ea, am observat într-un colț un vraf de cărți despre descoperirile arheologice locale. Ar fi trebuit să-mi pun întrebări încă de atunci.

– Dar pierzi din vedere un aspect, prietene.

– Care ar fi acela?

– Poate că n-a pus-o acolo intenționat.

Jesse se abținu să nu râdă sarcastic. Ceea ce-l intriga era proveniența acelei monede. În nenumăratele sale săpături făcute în diverse locuri, ar fi dat orice să

găsească vestigii ale exploratorilor spanioli. Din păcate, descoperirile lui și ale lui Luke se soldaseră de fiecare dată cu un eșec.

Ken așeză moneda cu grijă pe o bucată de catifea și-i făcu câteva fotografii.

– Eu zic să pui bine fotografiile astea, până aflăm adevărul, propuse Jesse.

– De ce?

– Știi bine ce cred.

– Dar dacă descoperirea e reală și zona asta a făcut parte din primele explorări ale conchistadorilor?

– Descoperirea asta nu-mi spune decât un lucru – că Lauren Adams are un bun furnizor de antichități.

– Poate, râse Ken. Dar dacă nu-i așa, prietene? Descoperirea ar putea fi una de importanță majoră. Poate cea mai mare din cariera ta.

– Și dacă nu-i așa, cine se va face de râs? Cine își va sfârși cariera umilit?

– Totuși...

– Uiți că expediția din Soto n-a scos nimic la iveală? Și asta la numai o sută de kilometri de proprietatea Adams...

– Să-ți mai spun ceva, continuă Ken arătându-i moneda de aproape. Observi că deasupra coroanei e ștanțat un L? L de la Luis Rodriguez, conchistadorul din 1554. Dacă descoperirea e reală, teoria ta și a lui Luke despre Coosa devine certitudine.

– M-am înșelat asupra Coosei. Acuma știu... Am săpat acolo până ni s-a făcut rău. Ba am mai făcut prostia să chemăm și toată mass media să asiste la marea descoperire pe care urma s-o facem.

– Vă întrerup? întrebă Luke Ebsin intrând în încăpere.

La naiba! Oare cât din conversație prinsese? Profesorul Ebsin fusese mentorul lui Jesse. El fusese acela care-i trezise interesul pentru descoperirile vestigiilor conchistadorilor. Dacă Luke afla că era posibil ca visul său de-o viață să devină realitate... Lui Jesse i se făcu rău. Nu mai suporta să-l mai vadă umilit încă o dată pe dragul lui prieten, pe care-l trata ca pe un părinte.

– Ai auzit ceva? întrebă Jesse aproape ostil.

– Credeam că n-avem secrete unul față de celălalt.

– Nu, se îmbună Jesse, privindu-și prietenul în ochi. Catalogam niște obiecte găsite la un vânzător de antichități.

– Aha... Ceva interesant?

– Nu, spuse Jesse amintindu-și figura sincer surprinsă a lui Lauren, atunci când îl chemase să-i arate marea descoperire. Numai falsuri...

Acum era convins. Fusese trădat.

*

* *

Lauren se legăna nervos pe balansoarul din bucătărie, cu un dicționar mare pe picioare. O dureau tâmplele de atâta concentrare. Ce insinuase Jesse când îi spusese că știa despre ce e vorba? Când îl întrebase, el dăduse a lehamite din mână și se întorsese la șantier.

– Asta arată aproape la fel ca aceea pe care am găsit-o eu, murmură Lauren privind o fotografie din dicționar. Doar că mai are o gaură la mijloc.

Cassie continuă să răscolească prin frigider fără să-i dea atenție surorii sale.

– Mă asculți? întrebă Lauren.

– Da, dar m-aș concentra mai bine dacă aș mânca ceva înainte. Știi că a trecut ora prânzului?

– Sincer, cred că nu-ți pasă, spuse Lauren iritată.

Când îi povestise surorii sale despre descoperire, aceasta nu păruse prea impresionată. Totuși, Lauren se străduise să nu exagereze. Dar când se gândea că acea descoperire putea însemna salvarea proprietății sale...

– Lauren, știi bine de ce mă comport așa, spuse Cassie rontăind un morcov. Nu vreau să-ți faci speranțe deșarte.

Deșarte nu erau. În dimineața aceea se dusese la bibliotecă special ca să caute prin cărți referiri la tipul acela de monedă. Nu găsise nimic. Până atunci nu se mai descoperiseră vestigii atât de vechi.

Singurul tip de monedă asemănătoare îl găsise într-un dicționar despre descoperirile arheologice din Alabama, pe care-l ținea acum în brațe.

Zadarnic încercă să citească inscripția de pe moneda din fotografie. Nu înțelegea nimic. Dacă Jesse ar fi fost mai cooperant... Dar el se comporta de parcă nu-l interesa, așa că trebuia să se descurce singură.

– Ascultă, Cassie, spuse ea. Aici se spune că monedele de acest tip au fost descoperite într-o necropolă amerindiană din Alabama.

– Și care-i legătura? Asta înseamnă că statul va suspenda lucrările pentru autostradă?

– Foarte posibil, spuse Lauren punând un semn în dreptul paginii. Arheologii ar putea stabili traseul conchistadorilor. Din câte am citit până acum, descoperirea asta ar putea fi epocală.

Cassie traversă bucătăria cu pași mari și puse mâna pe telefon.

– Pe cine suni? întrebă Lauren privind hotărârea de pe fața surorii sale.

– Pizza Express.

– Nu vor veni până aici, prostuțo, scutură Lauren din cap dezamăgită. Nu cunosc drumul.

– Îl vor învăța. Și dacă e Hans de serviciu, vor face o excepție.

– Hans?

– Un neamț drăguț. Lucrează în timpul liber ca să-și plătească școala. Urmează dreptul... Alo? Da, aștept... Are niște ochi albaștri incredibili, șopti Cassie acoperind receptorul.

Lauren fu distrasă de lătratul ciudat al lui Lucky. Nu lătra așa decât la străini sau la animale sălbatice. Poate în sfârșit avea norocul de a fi vizitată de primul crescător de cai.

Când telefonase la numărul pe care i-l furnizase Cassie, crezuse că persoana respectivă era interesată doar de câteva informații generale despre grajd și boxe. Spre surprinderea ei, Ted Clarke, proprietarul unui exemplar cabalin valoros, voia să închirieze imediat, chiar dacă grajdurile nu erau gata.

Deschise ușa de la intrare și-l văzu pe Ted Clarke îngenuncheat lângă mașină, mângâind-o pe Lucky după ureche. Era mai tânăr decât crezuse. La fel de mult o surprinse și mașina lui – un Cadillac albastru, bine lustruit. Din motive necunoscute, accentul lui puternic sudist o făcuse să și-l imagineze conducând un camion prăfuit.

Se apropie de el zâmbind și fu suprinsă pentru a treia oară de aspectul lui. Era un bărbat frmos, destul de scund, dar bine clădit, și privirile lui radiau căldură.

– Tu trebuie să fii Lauren Adams, spuse el prietenos, întinzându-i mâna dreaptă.

Lauren îi scutură mâna, plăcut surprinsă de fermitatea strânsorii.

– Da. Și tu trebuie să fii Ted Clarke.

– Spune-mi Ted.

– Bine, Ted, zâmbi ea. Te rog să-mi ierți câinele feroce.

– Ar trebui să ia lecții de ferocitate de la pisica fiicei mele, râse bărbatul.

– La telefon mi-ai spus că și calul aparține fiicei tale...

– Da... Fiica mea adoră animalele. Vreau să i-l dăruiesc de ziua ei. Împlinește zece ani.

– Să-ți trăiască. Foarte frumos cadou îi oferi. Bine, acum să-ți arăt boxele. Urmează-mă, te rog.

Lauren se bucura că în dimineața aceea avusese inspirația să facă curat prin grajd. Nu se îndoia de faptul că Ted, în spatele comportamentului prietenos, ascundea un om de afaceri calculat.

– După cum ți-am menționat la telefon, nu intenționam să închiriez decât după terminarea lucrărilor de renovare.

– Dar arată foarte bine, spuse Ted privind încântat în jur, și punându-și mâinile în treacăt pe umerii lui Lauren, adăugă: Hmmm, nu ești mai înaltă decât fiica mea.

Ea încercă să se stăpânească. Nu credea că Ted Clarke îi făcea avansuri. Poate că era doar prietenos. Și, la urma urmei, era primul ei client.

– Pot să te întreb ceva? continuă el privind-o ciudat. Câte kilograme ai?

– De ce mă întrebi?

– Și eu sunt curios să aflu! tună Jesse din pragul ușii.

Lauren se răsuci brusc pe călcâie, simțindu-se ca și cum ar fi fost prinsă făcând o prostie. Mâna lui Ted alunecă ușor de pe umărul ei.

– Jesse... șopti Lauren.

El se apropie încet de cei doi și o luă pe Lauren posesiv pe după umeri. Ted încerca să nu pară impresionat. Își drese glasul și rupse tăcerea apăsătoare spunând:

– Tu trebuie să fii soțul lui Lauren... Eu sunt Ted Clarke, continuă el văzând că Jesse nu scoate nici un cuvânt. Voi închiria una din boxele pentru cai. Dacă se poate...

– Desigur, răspunse Lauren cu voce tremurândă.

– Mă întrebam dacă Lauren va putea să lucreze cu calul fiicei mele, explică Ted. Am cumpărat o rasă mai încăpățânată – un ponei. Mă gândeam că Lauren mă poate ajuta. Fizic, e cam cât fiica mea.

Simțindu-se flatată și ușurată, Lauren spuse repede, evitând să-l mai tutuiască:

– În mod normal aș accepta, domnule Clarke. Dar acum mă aflu într-o situație specială – mai am niște probleme importante de rezolvat. Îmi pare rău...

– Te-aș putea plăti foarte bine, insistă Ted dezamăgit.

– De ce nu te ocupi tu de el? interveni Jesse. Sau soția dumitale, poate.

Ted îi aruncă o privire rapidă, dar nu-i răspunse.

– Apreciez oferta dumneavoastră, spuse Lauren repede, străduindu-se să evite un posibil conflict, dar nu vă pot ajuta. După cum v-am spus la telefon, eu nu fac decât să închiriez boxe pentru amatori.

– Dar am înțeles că te pricepi la cai.

– Da, am crecut călărind și lucrând cu caii.

– Perfect. Nu vreau decât să te asiguri că Alyssa nu va avea de suferit din cauza calului.

– Dacă voi avea timp, mă voi ocupa de calul ei, dar...

– Înțeleg, spuse Ted.

– Mă pot asigura că poneiul va fi hrănit corespunzător, voi avea grijă de curățenia din boxă...

– Nu vreau nimic special. Vreau doar să fiu sigur că poneiul va primi îngrijirile necesare și nu va reprezenta un pericol pentru fiica mea.

– Cred că asta nu ține de Lauren, interveni Jesse. Dumneata și soția dumitale trebuia să știți dinainte ce fel de cal cumpărați.

Lauren tocmai se pregătea să-l pună pe Jesse la punct. De ce naiba se amesteca în afacerile ei? Dar Ted răspunse:

– Soția mea a fost omorâtă într-un accident de mașină, domnule Adams.

– McCain, șopti Jesse regretând deodată ostilitatea cu care îl tratase pe bărbatul acela.

Ted trecu pe lângă ei și se îndreptă spre ieșire. Înainte să dispară, se mai întoarse o dată spre Jesse și spuse pe un ton amar:

– Același accident care a ținut-o pe fiica mea în comă o lună de zile, domnule McCain. A trecut un an de atunci, iar doctorii m-au sfătuit să-i cumpăr Alyssei un cal. Călăria o va ajuta... Dar, din păcate, eu nu mă pricep deloc la cai.

Lauren oftă. Bănuielile ei și răutățile lui Jesse fuseseră inutile. Bietul om era disperat. Iar ei îi era milă de fiica lui. Abia aștepta s-o cunoască.

Se pregăti să-i spună bărbatului că se va ocupa special de antrenamentul calului, dar Ted ridică mâna și o opri.

– Rezervă-mi o boxă, Lauren, spuse el. Ținem legătura.

Îl urmă pe Ted afară, îl privi urcând la volanul mașinii și dispărând fără să mai adauge vreun cuvânt. Apoi se întoarse spre Jesse ca să-i spună vreo

două. Dar era prea furioasă și nu-și găsea cuvintele potrivite. Așa că se îndreptă cu pași mari spre casă.

Demisionase din fostul post tocmai pentru a evita conflictele cu bărbații încăpățânați, care credeau că le știu pe toate. Se părea că nici la fermă nu scăpa de ele.

Jesse se băgase în dicuție ca musca-n lapte. Asta era viața și afacerea ei. N-avea nici un drept să se amestece. Îl atacase fără motiv pe primul ei client, care nu era decât un bărbat drăguț și foarte trist.

– Iartă-mă! strigă ea când își dădu seama că era să-i dea lui Cassie cu ușa-n nas.

– Hei, surioară! exclamă aceasta îngrijorată. Cine te-a supărat?

– Bărbații ăștia! strigă Lauren îndreptându-se spre telefon și răsfoind nervos agenda.

– Ce cauți?

– Numărul domnului Harbison. Gata, l-am găsit! Am de gând să-l exorcizez pe Jesse McCain. Cred că domnul Harbison a primit deja moneda pe care am găsit-o la râu, așa că nu văd cu ce m-ar mai putea ajuta Jesse.

– Să-l exorcizezi? Exorcismul se practică în cazul demonilor. Bine, recunosc, Jesse McCain e al naibii de...

– Încetează! Sunt foarte serioasă și supărată. N-am chef de glume. La naiba, e ocupat!

– Surioară, hai să facem o plimbare, spuse Cassie punându-și mâinile pe umerii lui Lauren. Hai să-mi povestești ce te-a supărat. Sunt sigură că după aceea te vei simți mai bine, și când îl vei găsi pe domnul Harbison, îți va fi mai ușor să discuți cu el. Ce zici?

– Dar sunt foarte calmă, dacă insinuezi ceva!

– Observ, spuse Cassie încrucișându-și brațele la piept și privindu-și sora cu ochi micșorați.

– Ai dreptate, se dădu Lauren bătută. Poate am nevoie de o plimbare.

Când ajunseră la marginea pădurii, Lauren termină șirul povestirii și Cassie concluzionă:

– Deci domnul Macho e gelos.

Lauren îi dădea dreptate surorii sale, dar avea rezervele ei. Reacția lui Jesse dovedea mai degrabă că-i păsa de propriul orgoliu decât de ea.

– S-a comportat ca un bădăran. Mi-a părut atât de rău de Ted. Îmi venea să plâng.

– Ar fi fost o premieră.

– Ai dreptate, râse Lauren. Dar, Cassie... tu te pricepi la fel de bine ca și mine la cai.

– Și ce vrei să spui?

– Aș vrea ca cineva de încredere să se ocupe de calul fiicei lui. Și m-am gândit că poate...

– Nu, nu, nu!

– Te rog, surioară, mai gândește-te. Ted e un bărbat de nota zece.

– Știi bine că am o slujbă. Sunt foarte ocupată și știi cât de mult trebuie să muncesc în fiecare zi ca să-mi câștig existența.

Lui Lauren îi veni să râdă. Sora ei nu muncea deloc din greu, iar banii pe care-i câștiga nu-i asigurau numai existența.

– Bine, să-ți mai spun ceva. Tipul ăsta e exact genul tău.

– De unde știi tu care-i genul meu? întrebă ea punându-și mâinile în șolduri.

– Arată foarte bine.

– Interesant, dar nu-mi place tragismul din viața lui.

– Are doar o fetiță bolnavă care are nevoie de o prietenă.

– O nimica toată! Las-o baltă.

– Eu zic să te mai gândești.

– Bine, bine, mă mai gândesc.

*

* *

Jesse își șterse sudoarea de pe piept cu tricoul pe care îl aruncă apoi cât colo. Încercase să-și țină mintea ocupată muncind până la epuizare, mutând bușteni și săpând la șantier, dar nimic nu-l ajutase. Știa că Lauren îl credea o brută fără inimă. El cel puțin așa se simțea.

Nu știa de ce reacționase astfel, dar când îl văzuse pe Ted Clarke ținând-o pe Lauren de umeri, parcă înnebunise. În acel moment ar fi fost în stare să-l pocnească pe tip în bărbie. La naiba, mai bine l-ar fi pocnit decât să-i spună ce i-a spus.

Greșeala pe care o făcuse era că plecase de la universitate într-o dispoziție proastă. Iar Ted Clarke fusese picătura care umpluse paharul. Se simțise trădat pe toate planurile.

Norii se adunaseră pe cer prevestind furtuna. O pală de vânt îl mai răcori fizic. Dar pe dinăuntru încă fierbea. Cel mai tare îl durea faptul că Lauren îl înșelase încercând să-l facă să creadă că descoperise moneda aceea lângă râu.

Un tunet puternic îl făcu să tresară. Vântul începu să bată din ce în ce mai tare, ridicând praful de pe drum. Jesse închise ochii, apoi privi în depărtare spre casa lui Lauren.

– Lauren... șopti el.

Dumnezeule, stricase totul...

Începu să plouă cu picături mari. Încet, Jesse își adună uneltele, cu gândul la Lauren. Ce făcea ea oare

în momentul acela? Probabil că era pe undeva, pe afară, muncind din greu. Doamne, dacă o lovea un fulger?

Plecase nervos de la universitate, apoi, când îl văzuse pe Ted cu mâinile pe Lauren, se enervase și mai tare. Acum era îngrijorat pentru ea. Și supărat pe sine. O minţise.

Dacă i-ar fi spus de la început că proprietatea ei nu e în pericol... Era vina lui. Iar ea muncise până la epuizare încercând să găsească ceva care să-i salveze pământul. Ba chiar încercase să-l înșele, din disperare. N-o condamna.

Și când se gândea că fuseseră cât pe ce să facă dragoste! Ce greșeală ar fi făcut. El nu era genul de bărbat care să se așeze lângă o femeie. Toată viața fusese un pribeag...

*

* *

– Rugați-l pe domnul Harbison să mă caute, îi spuse Lauren secretarei după ce-i comunică numărul ei de telefon. Vreau să știu ce șanse am acum, după ce am descoperit moneda.

Puse telefonul mobil lângă ea și se întinse pe spate, privind acoperișul grajdului. Observă un cuib de viespi de care trebuia să se ocupe într-o zi.

Aici venise întotdeauna când simțise nevoia să fie singură și să se gândească. Poate o ajuta și de data asta.

În sfârșit ploua. O pală de vânt intră prin ușa deschisă. Lauren închise ochii bucurându-se de răcoarea binefăcătoare. Desigur, gândurile ei se îndreptară din nou spre Jesse. De ce se luase de bietul Ted?

Deschise ochii și privi spre casă. În lumina grizverzuie observă jeepul lui Jesse încă parcat în fața casei. Deci nu plecase.

Un fulger lovi undeva aproape, făcând-o să tresară speriată. Jesse probabil era pe drum, în mijlocul furtunii.

Închise din nou ochii. N-ar fi trebuit să-i pese. Jesse nu va face niciodată parte din viața ei. Trebuia să și-l scoată din minte și din inimă până n-ar fi fost prea târziu. Sau deja era?

Furtuna se înteți și începuse să plouă din ce în ce mai tare. Se ridică în picioare îngrijorată. Unde era Jesse? Trebuia să ajungă acasă...

Capitolul 7

– Lauren!

Cineva îi scutura umerii.

– Lauren!

Era Jesse. Ce se întâmplase? Lauren deschise ochii și-l privi confuz. Jesse stătea aplecat deasupra ei. Avea părul ud și sprâncenele încruntate. Se foi, gâdilată de niște fire de iarbă uscată. Apoi își aminti că fusese în grajd și se pregătea să se îndrepte spre casă.

– Te simți bine? întrebă Jesse încercând să acopere tunetele de afară.

Ce căuta acolo? Adormise în grajd fără să-și dea seama? Își aminti că-l aștepta pe Jesse și era îngrijorată. Când era mică adormea adesea pe neașteptate. Probabil că avea un mecanism de autoapărare mai special.

– Răspunde-mi, la naiba! strigă Jesse scuturând-o.

– N-am nimic! țipă ea. Ce cauți aici?

– Pe tine! Hai acasă.

Lauren coborî scara încercând să-și învingă amețeala. Jesse o urmă îndeaproape. Din fericire, până ajunse jos, Lauren își reveni complet.

– Ce căutai acolo, sus? întrebă Jesse. La început am crezut că ai leșinat.

– Îmi place uneori să stau acolo și să mă gândesc. Se pare că am adormit fără să-mi dau seama.

Își aminti că-și uitase telefonul mobil în fân, dar se decise să-l ia mai târziu.

Un fulger care căzu aproape o făcu să tresară violent.

– La naiba, Lauren! Trebuie să intrăm cât mai repede în casă, la adăpost.

O împinse afară, în ploaie, și-i spuse să alerge cât o țineau picioarele până la mașină. Lauren ajunse în câteva secunde în jeep, dar cu toate astea se udase din cap până-n picioare. Jesse intră imediat după ea și porni mașina.

– Ce căutai aici? întrebă Lauren privind picăturile de apă care i se scurgeau pe față.

– Ți-am mai spus, pe tine. Dacă nu te găseam aici aveam de gând să mă duc la Turtle Creek.

– De ce n-ai întrebat-o pe Cassie unde sunt?

– Am fost mai întâi la tine acasă, dar n-am găsit-o pe Cassie.

– Dar am lăsat-o acolo...

– Am găsit un bilețel lipit pe o cutie goală de pizza. Spunea că a plecat la o... livrare? N-am înțeles nimic, oricum.

– Hans...

– Poftim?

– A plecat cu un prieten. Dar nu înțeleg ce voiai să faci la Turtle Creek.

– Mă gândeam că doar acolo mai puteam să te găsesc.

– Dar știi bine că nu puteai să treci prin spărtura din gard cu mașina.

– Știu...

Lauren și-l imagină pe Jesse trecând prin gardul de sârmă, în mijlocul furtunii, riscând în orice moment să fie lovit de fulger, și asta doar ca s-o găsească pe ea! Doamne, cât îl iubea! Și mai grav era că-și dorea ca și el s-o iubească la fel de mult.

Ploaia bătea cu atâta putere în parbriz încât aproape nu mai puteau vedea nimic. Lui Lauren îi venea să rămână acolo, în mașină, lângă Jesse și să nu mai iasă niciodată. Atmosfera părea ireală și pe ea o cuprinsese un sentiment ciudat. Acolo, nu i se mai părea atât de periculos să-l iubească pe Jesse.

– Hai, Lauren, spuse Jesse după ce opri mașina. Asta nu e o furtună obișnuită. Nu putem rămâne zici. Trebuie să intrăm în casă. Ești pregătită?

– Da.

– Atunci, hai!

Deschiseră portierele în același timp și alergară într-un suflet spre casă. Lauren deschise ușa de la

intrare și-i făcu loc lui Jesse să treacă. În spatele lor lovi un fulger puternic. Lauren scoase un țipăt de groază și trânti ușa cu forță.

Dintr-o dată se făcu liniște. Doar respirațiile lor agitate se mai auzeau. Rămaseră câteva secunde tăcuți, în semiobscuritate, neîndrăznind să facă vreun gest. Dar Jesse fu acela care se dezmetici primul.

– Ai niște prosoape? Nu vreau să-ți stric parchetul.

– Stai puțin.

Lauren se duse în debara și se întoarse cu două prosoape mari și moi, care încă mai miroseau a detergent.

– Mulțumesc, spuse Jesse și începu să-și șteargă părul.

Lauren rămase câteva clipe vrăjită de imaginea aceea.

– Nu merge așa, spuse Jesse privindu-și hainele ude. Pot să mă dezbrac? Promit că nu...

În acel moment, de la etaj porni sirena stridentă a unei alarme.

– Ce-i asta? întrebă Jesse.

– Alarma pentru vreme rea, spuse Lauren pornind în fugă spre scările care duceau la etaj.

Intră în dormitorul ei și se îndreptă spre noptieră, acolo unde era fixat sistemul. Micșoră volumul sirenei și se întoarse. Jesse era lângă ea. Trupul lui ud radia o căldură masculină irezistibilă. Își scosese cămașa, iar lui Lauren îi venea să-și așeze urechea pe pieptul lui, ca să-i audă bătăile inimii.

– Se pare că ce era mai rău a trecut, spuse el privind pe fereastră. Văd că norii se îndreaptă spre est.

– Asta e bine, spuse Lauren obosită.

Îi venea din ce în ce mai greu să-i reziste acelui bărbat. Și putea să pună pariu că și el simțise asta.

Jesse întinse mâna și-i șterse câteva picături de apă de pe obraji.

– M-ai speriat al naibii de tare în după-amiaza asta, șopti el.

Fusese îngrijorat din cauza ei? Nu. I se părea ei, pentru că asta voia să audă.

– Îmi pare rău, spuse ea ștergându-și energic părul cu prosopul pe care și-l aruncase pe după gât.

Pe neașteptate, Jesse prinse capetele prosopului și, înfășurându-le în jurul pumnilor, o forță pe Lauren să se lipească de pieptul lui. Ea nu opuse rezistență. Jesse își lipi buzele de gâtul ei, sorbindu-i cu nesaț, ca o promisiune, picăturile de apă ce i se scurgeau din păr. Gura lui urcă ușor spre bărbie, obraji, și nu se mai opri decât în dreptul gurii.

– Te doresc, Lauren, șopti el.

Lauren îi simți cuvintele ca pe un cuțit în stomac. Începu să tremure.

– Știu, reuși ea să îngaime.

– Deci și tu mă dorești?

Altcineva îi preluase funcțiile gândirii, pentru că Lauren se trezi spunând:

– Și eu te doresc.

Nu mințea. Toată viața fusese o persoană calculată. Știuse să aprecieze riscurile. Dar acum nimic nu mai conta. Dorința ei era prea mare – insuportabilă.

Se lăsă dezbrăcată precum un copil ascultător. Niciodată nu se simțise mai dezinhibată ca acum. Nu era virgină. Făcuse dragoste cu Roger. Dar de fiecare dată rămăsese cu un sentiment de neîmplinire, de frustrare. Știa că de data asta nu va mai fi la fel. Jesse era altfel.

Îi scoase tricoul fără să întâmpine nici o rezistență. Mâinile lui îi încercuiră spatele și cu mișcări de expert îi desfăcu sutientul. Se îndepărtă puțin și o privi o clipă. Lauren nu se simțea deloc stânjenită. Dimpotrivă.

Cu mișcări domoale începu să-i desfacă nasturii blugilor. Jesse o cuprinse brusc de încheieturi, îi încrucișă mâinile la spate și o lipi de pieptul lui. Lauren scăpă un geamăt de surpriză când sânii ei se striviră de pieptul lui.

Apoi Jesse o trânti pe pat. În timp ce ea încerca să-și recapete suflul, Jesse se întinse ușor deasupra ei și o privi adânc în ochi. Parcă trăia un vis.

Se dezbrăcă cu gesturi grăbite și o țintui pe Lauren în pat. Îi luă mâinile și i le prinse strâns deasupra capului. Trupul lui cu mușchi lungi și încordați îi ardea pielea.

– Jesse... șopti ea.

În semn de răspuns, el își plimbă palmele de-a lungul trupului ei. Lauren simțea că foarte curând va exploda.

– Spune-mi că mă vrei, Lauren, șopti el. Spune-mi...

– Te vreau, răspunse ea privindu-și dorința reflectată în ochii lui.

Exact în acel moment el o penetră, umplând-o. Lauren oftă adânc. Niciodată nu se simțise mai împlinită. Sângele îi pompa puternic în vene când el începu să se miște în interiorul ei. Dorința și plăcerea erau înspăimântător de tumultuoase.

– Te doream de atâta timp, spuse el privind-o în ochi. Te doream dintotdeauna.

Lauren închise ochii savurând momentele acelea unice, indescriptibil de delicioase. Fără să vrea își înfipse unghiile în spatele lui.

Extazul veni mult prea repede. În fața ochilor închiși ai lui Lauren apăru un vârtej de steluțe. Timpul se dilată iar spațiul deveni infinit.

Apoi îl simți pe Jesse pulsând puternic în interiorul ei, și zâmbind, gemu satisfăcută:

– Da, Jesse...

Rămaseră nemișcați, strâns înlănțuiți și transpirați multă vreme. În cele din urmă Jesse o sărută tandru și o înveli, trăgând-o mai strâns lângă el. Lauren își ridică zâmbind privirile spre el.

– Știam că așa va fi, spuse el.

– Cred că și eu știam.

Telefonul întrerupse momentul de tandrețe. Lauren se ridică într-un cot gemând și întinse mâna după receptor.

– Alo? spuse ea încercând să pară cât mai naturală.

– Domnișoară Adams, sunt Leo Harbison, de la Ministerul Transporturilor. Secretara mi-a spus că m-ați căutat.

– Da, domnule Harbison, așa este. Speram să mă puteți asigura că statutul proiectului s-a schimbat după ce am descoperit moneda.

– Mi-e teamă că nu știu despre ce e vorba, spuse domnul Harbison după un moment de tăcere. După câte am fost informat, pe proprietatea dumneavoastră nu s-a descoperit încă nimic semnificativ.

Lauren tresări speriată în momentul în care Jesse îi smulse receptorul din mână.

– Leo? Sunt Jesse McCain. Am auzit din întâmplare discuția ta cu Lauren Adams. Vreau să lămuresc neînțelegerea. Din păcate, bucata de metal pe care am descoperit-o ieri nu este o monedă, ci un fel de nasture. Nu... nimic special.

Lui Lauren nu-i venea să-și creadă urechilor. Ce tot spunea Jesse? Era sigură că descoperiseră o monedă importantă. Trădarea lui îi sfâșia sufletul.

– Speram să fiu mai norocos, Leo, continuă Jesse strângând receptorul. Mulțumesc... Da, și ție la fel. Păstrăm legătura.

– De ce l-ai mințit? întrebă Lauren dându-se jos din pat, după ce el puse receptorul în furcă. De ce n-ai studiat moneda?

– Crezi că nu mi-am dat seama, Lauren? întrebă el cu privirile întunecate.

Nu înțelegea ce voia să spună, dar simțea că el o acuza de ceva. Avusese acest sentiment de nenumărate ori cât timp fusese angajată. Dacă nu se găsea un vinovat, ea devenea automat ținta.

Jesse se transforma într-un străin sub ochii ei. Cu mâini tremurânde începu să se îmbrace, întrebându-se cum fusese în stare să se abandoneze în brațele acelui bărbat.

– Ce să-ți dai seama? întrebă ea în cele din urmă.

– Că tu ai pus moneda acolo, răspunse el îmbrăcându-se.

– Jesse, șopti ea simțind fori reci străbătându-i șira spinării, dar erai acolo când am găsit-o.

– Știu că erai disperată, dar crede-mă, altul în locul meu s-ar fi supărat rău pe tine. Mica ta șmecherie nu m-a deranjat prea tare.

– Mica mea șmecherie? Dacă se pune problema vreunei șmecherii atunci tu ești singurul care te poți face vinovat. Lasă-mă să ghicesc. Leo ți-a spus să excavezi, dar să nu găsești nimc. Greșesc?

– N-aș fi de acord cu așa ceva pentru nimic în lume, spuse Jesse cu voce tremurândă, și tu știi bine asta.

– Nu, nu știu, răspunse ea rece. De fapt nu te cunosc deloc, Jesse McCain, și nici nu-mi doresc. Ai face bine să te îmbraci și să pleci.

– De ce, Lauren? întrebă el întristat. Între noi doi e ceva special. De ce vrei să strici totul?

– Tu ai stricat totul, spuse ea fără să-l privească. Dacă îți închipui că voi păstra secretă descoperirea monedei, te înșeli. Apropo, să mi-o înapoiezi. Îmi aparține. Dacă nu cooperezi îți voi aduce toată mass media pe cap.

– La naiba! gemu el. Asta-mi mai lipsea. Lauren, vei avea de suferit...

– Eu? râse ea amar. Așa ai vrea tu să cred. Știu prea bine cum stă treaba, nu mă învăța tu pe mine ce să fac.

– Te-ai gândit vreo clipă că am păstrat secretă descoperirea monedei pentru a te proteja de un mare scandal?

– N-am nevoie de protecția ta, Jesse. Nu sunt chiar atât de naivă precum crezi.

– Ești naivă dacă-ți închipui că vei fi crezută.

– Indiferent de ce-mi vei mai spune, nu mă voi opri aici.

– Fă ce vrei, spuse Jesse îndreptându-se spre ușă. Va fi cuvântul meu împotriva cuvântului tău.

După ce trânti ușa în urma lui, Lauren nu mai pierdu timpul și se băgă direct sub duș, ca să șteargă toate urmele lui Jesse de pe trupul ei. Dar după cinci minute inevitabilul se produse și se trezi izbucnind în lacrimi.

Se mobiliză din răsputeri să-i dea ceva de mâncare lui Lucky înainte să se târască în pat. Îmbrățișă perna care încă mai mirosea a Jesse. Nu, așa nu se putea liniști. Aruncă lenjeria în coșul cu rufe și se băgă din nou în pat.

Se trezi a doua zi de dimineață plină de energie. Puse cearșafuri noi pe pat, se spălă și începu să facă curățenie generală în casă, până când auzi soneria de la intrare.

Era convinsă că nu putea fi Jesse, dar, ca o măsură de prevedere, privi prin vizor înainte să deschidă. Era Cassie.

– Dumnezeule, a ce miroase aici? întrebă sora ei înainte să intre în casă.

– A amoniac. Spăl podelele.

– Ce ți-a venit? E deja ora zece. De ce nu ești pe undeva, pe afară? Și de ce nu te-ai îmbrăcat?

– Ai dreptate. Te las pe tine să termini cu bucătăria până mă duc eu să mă îmbrac.

– Hei! strigă Cassie după ea. Nu știu cum se folosește chestia asta.

– E doar un mop, Cassie. Descurcă-te.

– Dacă nu te întorci în cinci minute, nu mă mai găsești.

Lauren strânse pumnii și spuse o mică rugăciune în gând. Cassie trebuia să aștepte sosirea lui Ted. Se îmbrăcă într-o pereche de blugi, un tricou mulat, își strânse părul în coadă și se grăbi să se întoarcă la sora ei.

– Te descurci? întrebă Lauren zâmbind, când o văzu pe Cassie concentrându-se să mânuiască cât mai bine mopul.

– Mda...

– Nu-i așa că abia aștepți să-l cunoști pe Ted? întrebă Lauren mieros.

– Nu-ți forța norocul. Dacă Ted nu-mi va părea genul de bărbat distrus de viață, poate...

– Bine, cum dorești. Dar sunt sigură că...

– Gata!

– Te iubesc, spuse Lauren sărindu-i surorii sale de gât.

Luată prin surprindere, Cassie își trecu mopul ud peste pantofii scumpi din piele de antilopă.

– Lauren!

– Oh, iartă-mă, dar sunt așa de mândră de tine. Ah, de fapt ar mai fi ceva...

– Te ascult, spuse Cassie sprijinindu-se în coada mopului.

– Mă întrebam dacă m-ai putea ajuta să găsesc vârfurile de săgeți ale bunicii.

– Dar nu le-am mai văzut de ani de zile, spuse Cassie încruntându-se.

– Mai ții minte? Le păstra într-o cutie veche de lemn. N-o găsesc. Am căutat-o peste tot.

– Dar pentru ce ai nevoie de prostiile alea?

– M-am gândit că l-ar putea ajuta pe Jesse, spuse Lauren evitând privirile scrutătoare ale surorii sale.

– Stai așa. Credeam că moneda pe care ați găsit-o este suficient de importantă ca să nu-ți mai faci probleme.

– Mda, va fi... spuse Lauren scoțând găleata cu apă murdară afară și privind în zare.

Se întreba dacă Jesse va mai avea tupeul să apară în ziua aceea. Da. Moneda trebuia să fie răspunsul problemelor ei. Dar mai întâi trebuia s-o recupereze.

*

* *

Jesse se întinse, sperând să scape de durerea musculară care-l sâcâise toată ziua. Bănuia că nu mai era binevenit pe proprietatea lui Lauren, așa că nu riscă și parcă mașina cât mai departe de casa ei.

Coborî din mașină, privind din când în când în urmă. Spera ca totuși s-o vadă venind după el ca să termine cearta începută în ziua precedentă.

Lauren nu apăru, așa că Jesse începu săpăturile. Era ridicol să creadă că moneda era autentică. La fel de ridicol era să se apuce de unul singur să sape, fără să-și anunțe superiorii despre descoperire.

Nu, oricât de mult încerca, nu reușea să nu se gândească la posibilitatea ca Lauren să-l fi mințit.

La un moment dat imaginația începu să-i joace feste. I se părea că o aude pe Lauren apropiindu-se de el. Închise ochii amintindu-și mirosul senzual al trupului ei. Îl dorise la fel de mult cât o dorise și el.

La gândul acela simți că se excită din nou. Nu putea să-și scoată din minte cât de lipsită de inhibiții fusese Lauren. I se dăruise fără rezerve.

Privi pământul proaspăt săpat. Nu, era imposibil ca moneda aceea să fi fost găsită tocmai acolo. Cu toate astea, toată ziua sperase să găsească vreo dovadă care să-i confirme că Lauren nu-l mințise.

I se făcuse foame. Privindu-și ceasul de la mână constată cu surprindere că se făcuse deja ora opt seara. Soarele apusese, iar ochii lui începuseră să se obișnuiască cu lumina crepusculară. Totuși, nu-i venea să plece fără nici un rezultat.

Scoase din rucsac o lanternă și începu să sape la lumina ei. La un moment dat, de undeva din dreapta auzi trosnind o bucată de lemn uscat.

– Nici măcar n-ai avut decența să mai aștepți o zi, două, înainte să revii aici!

Lauren se afla la câțiva metri de el, cu o pușcă imensă îndreptată spre capul lui.

Capitolul 8

Știa să folosească o armă de vânătoare, dar desigur, nu l-ar fi împușcat pe Jesse. De fapt cumpărase pușca pentru a se apăra de animalele sălbatice.

Trădătoarea Lucky alergă fericită, gudurându-se la piciorul lui Jesse. Enervată, Lauren strigă autoritar:

– Stai!

Câinele se opri derutat și începu să schelălăie. De ce stăpâna ei devenise ostilă cu bărbatul acela drăguț?

Lauren se înșelase deseori asupra bărbaților, dar acum nu-i venea să creadă că Jesse ar fi fost în stare să fure vestigii amerindiene pentru a le vinde pe piața neagră. Dar ce căuta el oare noaptea la șantier?

– Lauren, lasă pușca aia din mână, spuse Jesse. Poate se descarcă din greșeală.

– N-o las până nu-mi dai o explicație plauzibilă. Ce cauți aici, la ora asta?

– Ce contează? Oricum n-ai să mă crezi.

– Ai dreptate. Atunci de ce nu-mi înapoiezi moneda? E tot ce vreau de la tine. În rest, poți păstra orice ai găsit aici, în noaptea asta.

– Lauren, uită-te la mine, spuse Jesse desfăcându-și larg brațele. Mă crezi în stare de furt?

Lauren știa în adâncul sufletului că Jesse nu se preta la asemenea gesturi. Era convinsă că e un profesionist adevărat. Dar nu voia să se dea bătută ușor.

– Vreau să-mi înapoiezi moneda, Jesse. Nu e drept și tu știi bine că așa e. Am muncit din greu pentru ceea ce am dobândit. N-am de gând să mă las doborâtă atât de ușor.

– Dar nu e chiar așa, spuse Jesse cu voce blândă, apropiindu-se de ea.

– Stai acolo! strigă Lauren dându-se doi pași înapoi. Vreau să-mi înapoiezi moneda chiar în seara asta.

Jesse băgă mâna în buzunarul blugilor și Lauren răsuflă ușurată. Încercă să se concentreze asupra gestului lui și nu asupra fizicului. Jesse îi aruncă la picioare o pereche de chei.

– Ce-s astea? întrebă Lauren culegându-le cu grijă de pe jos.

– Cheile de la apartamentul meu – Meadow Ridge 2900. Moneda se află într-o cutie, sub pat.

Lauren rămase fără replică. Gestul lui o impresionase. Jesse dovedea că avea încredere în ea. Oare nu-i întindea o nouă capcană?

– Sper să nu te mai prind pe aici, spuse ea încercând să braveze.

– Legal, am dreptul să vin oricând vreau.

– Iar eu am dreptul să nu te mai accept, murmură ea înapoindu-se spre casă.

*

* *

Lauren intră în apartament și ameți simțind mirosul de after-shave al lui Jesse. O pereche de ghete înnoroiate zăceau aruncate lângă ușa de la intrare. Nu fu surprinsă când văzu cât de auster era apartamentul. Jesse prefera simplitatea și avea foarte puțină mobilă în casă, iar aceea era foarte simplă și funcțională.

Oare ce căuta ea acolo? Când se îndreptase spre apartamentul lui Jesse i se păruse că face cel mai firesc gest posibil. La urma urmei, Jesse încercase s-o înșele. Iar ea trebuia să-și recupereze bunul – cheia liniștii sale.

Fără să mai zăbovească intră în dormitor și căută sub pat cutia despre care-i spusese Jesse. O găsi imediat. Se așeză pe marginea patului și scoase moneda care era împachetată într-o bucată de catifea neagră.

O întoarse în palmă. Lucrurile vechi îi dădeau un sentiment ciudat. I se părea că privește o părticică încremenită de istorie. Era uimitor cum se păstrase acea monedă atâtea secole.

Aproape putea să înțeleagă suspiciunea lui Jesse. Descoperirea acelei monede pe proprietatea ei era de importanță majoră. Dar, cu toate astea, el n-ar fi trebuit să-i pună la îndoială sinceritatea.

Împachetă moneda în bucata de catifea și o băgă în buzunarul blugilor. Înainte să se ridice de pe pat, își trecu involuntar palma peste cearșaf. Se luptă cu dorința nestăpânită de a se întinde pe patul lui, acolo unde dormise el – un somn neliniștit după cât de șifonate erau așternuturile.

Cu un gest impulsiv luă perna în brațe și, înfundându-și capul în ea, respiră cu nesaț aroma lui imprimată în materialul fin. Știa că dacă-i va spune domnului Harbison despre monedă, îl va discredita pe Jesse în ochii superiorilor săi. Și asta o durea. Dar n-avea alternativă.

– N-ai să știi niciodată cât de rău îmi pare, Jesse... șopti ea cu fața în pernă. Însă trebuie s-o fac...

*

* *

– La naiba! mormăi Jesse frecându-și fruntea cu dosul palmei. Nu trebuia să-l ascult astă-noapte pe Ken.

De ani de zile nu se mai îmbătase în halul acela. Se simțea ca și cum cineva l-ar fi lovit cu o bâtă de baseball în cap.

Plecase de la șantier obosit și confuz. Lauren nu se comportase ca un hoț prins asupra faptului. Încercarea de a-l goni de pe proprietatea ei cu o armă încărcată – gest teatral, desigur – îi întărise convingerea că ea nu era vinovată.

Ca de obicei când se confrunta cu câte o problemă, Ken fusese lângă el, gata să-i ofere o distracție pe cinste. Dar poate ar fi fost mai înțelept să caute distracția în altă parte și nu într-o sticlă de tequila.

Durerea de cap nu era numai rezultatul unei nopți de beție. Mai era ceva ce-l măcina.

Nu-i păsa dacă Lauren pusese moneda acolo special.

Probabil că ea nu se gândise nici o clipă că gestul acela îl putea costa pe el slujba. Lauren fusese disperată și speriată. Acționase aproape instinctiv.

Acum, Jesse simțea nevoia imperioasă de a bea o cană de cafea tare.

După două guri de cafea fierbinte se simți din nou om. Un duș rece și câteva felii de pâine prăjită cu șuncă îl făcură să creadă din nou că viața merită să fie trăită.

În dimineața aceea se trezise aproape convins că o judecase greșit pe Lauren. Acum, revelația se transformase într-o dorință arzătoare de a lămuri lucrurile cu ea, de a i se confesa.

Se bărbieri și se îmbrăcă în timp record. Jeepul lui i se părea în dimineața aceea îngrozitor de leneș. Doamne, ardea s-o vadă pe Lauren, să-i vorbească, s-o facă să înțeleagă.

O durere sfâșietoare îi străbătu inima. Dacă ea nu-l credea? Dacă nu-l înțelegea? La cât de încăpățânată era, o credea în stare să nu-l ierte niciodată pentru că-i ascunsese atâtea lucruri.

Gândul că ar putea s-o piardă îl făcu să apese la maximum piciorul pe accelerație. Nu, trebuia să se tempereze. Era foarte zdruncinat psihic și putea chiar să facă un accident.

Unde se grăbea? Amânase atâta confesiunea încât ce mai contau câteva minute în plus sau în minus? Problema era că deja conștientizase un lucru – se îndrăgostise.

Se îndrăgostise? El, Jesse McCain, aventurierul, călătorul? Ce știa el despre iubire?

Un zâmbet slab îi lumină fața. Putea să învețe. Era îndrăgostit și se simțea în stare de orice numai ca s-o facă pe Lauren fericită.

Când parcă în fața casei ei se simțea mult mai bine, mai ușurat. O văzu pe Cassie plimbând un ponei pe pajiște. Apoi observă că puțin mai departe era parcat un Cadillac albastru. Aveau musafiri.

– Cassie! strigă Jesse coborând din mașină.

Ea nu-l auzi. Era ocupată cu antrenamentul calului. Sau poate că îl ignora voit. Probabil Lauren o pusese la curent cu conflictul iscat între ei doi.

– Cassie, Lauren e acasă?

– Nu, răspunse Cassie în cele din urmă fără să-l privească, ceea ce-i confirmă bănuielile.

– Trebuie să discut ceva important cu ea! strigă Jesse încercând să acopere tropăitul calului. Unde pot s-o găsesc?

– E în oraș. Dejunează cu cineva. Nu știu când se întoarce. Nu mi-a spus nimic.

– Al cui e poneiul? întrebă Jesse încercând să ignore gelozia care-i mușca sufletul.

– Al lui Ted Clarke, răspunse Cassie zâmbind.

Aha, acum știa al cui era Cadillac-ul.

– Și Lauren dejunează cu el?

– Ce te interesează ce face Lauren? întrebă Cassie privindu-l în sfârșit în ochi.

– Trebuie să discut ceva important cu ea.

– Ușurel, spuse Cassie mângâind crupa calului. Nu înțeleg de ce ar trebui să-ți spun unde e.

– La naiba, Cassie! izbucni Jesse trecându-și nervos degetele prin păr. Spune-mi unde o pot găsi. Te înșeli dacă bănuiești că...

– Jesse, încetează. Îmi sperii calul.

Simțind o mână fermă pe umăr, Jesse se întoarse brusc. Era Ted Clarke.

– Da, sperie calul și se comportă ca un nemernic, ca de obicei. Domnul meu, Cassie n-are timp de discuții cu dumneata. Las-o în pace.

O clipă Jesse avu senzația că bărbatul acela îl va lovi. Părea foarte ostil și probabil că, aparent, avea motive.

– Ascultă, continuă Ted cu voce joasă, știu că dragostea ne face să reacționăm ciudat uneori, dar dacă nu te potolești, o să ai necazuri.

Jesse se îngrozi. Toată lumea observase că se îndrăgostise de Lauren, iar el fusese ultimul care-și dăduse seama.

– Ai dreptate, spuse Jesse coborându-și ochii. Îmi pare rău că m-am purtat cu tine ca un nemernic, pe nedrept.

– Gata cu scuzele, interveni Cassie. Aș vrea să-i spun ceva lui Jesse.

El o privi atent.

– Dispari, șopti Cassie cu buzele țuguiate trecând pe lângă el demn.

După un moment de buimăceală, Jesse se repezi s-o prindă pe Cassie de mână.

– Te rog, șopti el, nu vreau să par insistent, dar trebuie neapărat s-o găsesc pe Lauren.

Cassie își trase mâna, indignată.

– Dacă nu, continuă Jesse repede, măcar poți să-i transmiți un mesaj din partea mea?

Cassie începu să șteargă tacticos spinarea transpirată a poneiului. După două minute catadicsi să-i răspundă:

– Nu sunt secretara ei. Dacă vrei să-i comunici ceva, lasă-i un bilet. Ușa casei e deschisă.

Jesse voia să-i mulțumească, dar nu reuși să mai scoată nici un cuvânt. Se îndreptă spre casă. Va reconcilia cu ea mai târziu. Se părea că Lauren și Cassie nu aveau de gând să-l ajute.

Când ajunse în fața ușii de la intrare, Cassie îi strigă din urmă:

– Dar să nu furi argintăria familiei, da?

Remarca aceea îl duru, dar se abținu să-i mai răspundă. La un moment dat vor lămuri și problema aceea. Cert era că toată lumea îl considera un nemernic.

Jesse găsi un pix în bucătărie, dar n-avea nici o bucată de hârtie pe care să scrie mesajul. Își aminti că văzuse la etaj un birou, așa că se îndreptă spre scările de stejar.

Biroul strălucea de curățenie, la fel ca tot restul casei. Când mai avea Lauren timp să se ocupe și de menaj, cu atâtea pe cap? Era o femeie deosebită pe care nu trebuia s-o piardă. Atenția îi fu atrasă de un calendar de birou pe care era încercuită data de 28 iunie. Sub ea, Lauren scrisese "Birmingham – Caffe Italiano. Leo Harbison – 11:30".

Prima reacție a lui Jesse fu aceea de a răsufla ușurat. Lauren nu se întâlnea cu un posibil partener. Era vorba de o întâlnire de afaceri. Apoi își aminti că ea avea moneda. Și se întâlnea cu Leo Harbison!

Dumnezeule! Dacă Leo nu-și dădea seama că moneda nu era autentică și anunța conducerea universității? Trebuia să ajungă la cafenea cât mai repede posibil. Era ora 11:15.

Până la Birmingham ajungea în jumătate de oră. Dar din câte știa el, Leo întârzia întotdeauna cel puțin un sfert de oră. Jesse o luă la fugă pe scări, și fără să-i mai salute pe Ted și pe Cassie, se aruncă în mașină și demară în trombă.

*

* *

De când sosise la cafenea, Lauren își privea ceasul pentru a zecea oară. Aștepta de mai bine de un sfert de oră. Privi spre intrare. Oare domnul Harbison uitase de întâlnirea lor? Unde era? De ce nu venea?

Își deschise poșeta și scoase moneda împachetată în bucata de catifea neagră. Acesta era lozul ei câștigător. Nu apucă să pună moneda înapoi, la loc sigur, că se simți apucată de braț. Se întoarse așteptându-se să-l vadă pe Leo Harbison, dar se trezi față în față cu un bărbat în blugi.

Jesse! Își strânsese părul în coadă, astfel încât încruntarea sprâncenelor îl făcea și mai fioros. Faptul că părea teribil de tulburat era în avantajul ei.

– Vino cu mine, spuse el fără s-o salute.

– Nu plec nicăieri, spuse ea. Și, te rog, ia-ți mâinile de pe mine.

– Ai noroc că am sosit la timp, înainte să apară Leo, șopti el dându-și seama că erau câțiva clienți în jur care-i priveau curioși. Hai, vino cu mine.

– Nici nu mă gândesc. Îl aștept să sosească. Și ce naiba cauți aici?

– Te salvez de la un mare necaz. Dacă nu vrei să facem o scenă, ține-ți gura și vino cu mine.

Deja făcuseră o scenă. Lauren se înroși de rușine și indignare. Decise să-l asculte pe Jesse înainte să intre sub masă de jenă.

Exact când ajunseră în dreptul ușii, se întâlniră cu Leo.

– Dragul meu, interveni repede Jesse, a apărut o problemă și domnișoara Adams trebuie să mă însoțească de urgență.

Lauren simți că amețește. Se trezi zâmbind convențional. Ce putea să facă? Să strige "ajutor, sunt răpită!"?

– Mi-e teamă că trebuie să ne grăbim, continuă Jesse. O să te caut eu dacă aflu ceva nou.

– Cum îndrăznești! țipă Lauren când ajunseră în stradă.

– Nu mai învârti poșeta aia așa. Ai uitat că deții o monedă veche de patru secole? Uite ce e, trebuie să purtăm o discuție serioasă.

– Nici nu mă gândesc. Eu plec, spuse ea scoțându-și cheile din poșetă.

– Lauren, stai puțin, spuse el prinzând-o de umeri. Te conduc eu. Am să-ți spun ceva important. Hai, te rog, fii înțelegătoare.

Lauren îi luă zâmbind cheile din mână și le lăsă să cadă într-o gură de canal.

– Ce faci, femeie nebună?! exclamă Jesse îngrozit, luându-se cu mâinile de cap.

– N-am nevoie să mă conduci tu nicăieri, spuse ea urcând în propria mașină și trântind portiera în urma ei.

Nici nu-și mai aminti drumul spre casă, atât de bulversată era de evenimente. În fața casei observă Cadillacul albastru al lui Ted încă parcat acolo. Apoi îl văzu stând de vorbă cu Cassie în fața grajdului. Păreau foarte intimi și pătrunși de moment.

– Interesant, șopti Lauren zâmbind din inimă pentru prima oară în ziua aceea.

Se bucura că micul ei aranjament ieșise până la urmă. Ted avea nevoie de o femeie în viața lui, așa cum Cassie avea nevoie de un bărbat serios.

În dimineața aceea, Lauren se îmbrăcase cu cel mai elegant costum al ei. Acum se simțea transpirată și îmbâcsită. Îi venea să arunce toate hainele de pe ea. Ce bine era de bărbați! Hainele femeilor erau adevărate instrumente de tortură. Până și la capitolul ăsta bărbații erau în avantaj.

Aerul condiționat era o binecuvântare. Aruncă poșeta pe masa din bucătărie și-și scoase taiorul strâmt. Avea nevoie de un pahar mare cu limonadă rece și de un somn bun.

Înainte să urce la etaj, îi lăsă lui Cassie un bilet pe care scrise: "LINIȘTE – SORA MAI MARE SE ODIHNEȘTE". Apoi se duse în dormior și închise ușa cu cheia. Dacă ar fi putut să dispară de pe fața pământului ar fi fost mult mai bine.

Aruncă hainele de pe ea și se trânti în pat. Viața ei luase o turnură ciudată în ultimul timp. Aproape că-și dorea să nu fi găsit moneda aceea.

Deși Jesse se dovedise un mare măgar, se bucura că-l întâlnise. Până la el, viața ei fusese îngrozitor de plictisitoare. Dar de ce naiba și el era la fel ca ceilalți – un mincinos?

În cele din urmă se decise să nu se mai gândească la nimic și să adoarmă. Dar cineva începu să bată la ușă. Oare Cassie nu văzuse biletul pe care i-l lăsase în bucătărie? Ce naiba voia de la ea? De ce nimeni n-o lăsa în pace?

– Dorm! strigă Lauren punându-și perna pe cap.

– Dacă nu deschizi ușa asta odată, o s-o sparg! strigă Jesse de pe hol.

Lauren îngheță. Se ridică în capul oaselor și ciuli atentă urechile.

– Nu auzi?

– Pleacă! țipă Lauren.

– Ți-am spus că trebuie să vorbim, Lauren. Înțelege-mă, spuse Jesse mai calm.

– Ce mai vrei? N-ai făcut deja destul rău?

– Ba da, știu. Dar vreau să-ți dau o explicație.

– N-am nevoie de explicații.

– Bine, dacă nu vrei să-mi deschizi, îți voi vorbi de aici. În primul rând știu că ai avut motive serioase să pretinzi că ai găsit moneda acolo...

Lauren apucă telefonul cu intenția de a-l trânti de ușă. De ce naiba insista Jesse să joace farsa aceea insipidă?

– Ministerul Transporturilor a ales alt traseu pentru autostradă. Proprietatea ta nu se află în pericol.

Inima lui Lauren sări din piept.

– Poftim? șopti ea.

Nu trebuia să-și mai facă nici o grijă acum? Înainte să-și dea seama se ridică din pat și începu să se plimbe emoționată prin cameră.

Totuși, ceva din vocea lui Jesse o neliniștea.

– Lauren?

– Te ascult, spuse ea ținându-și respirația.

– Mai e ceva...

– Da?

– Știam asta de la început.

Capitolul 9

Știuse încă de la început... Lauren înghiți în sec, luptându-se cu amețeala.

Cât de proastă fusese. Cum îndrăznise s-o lase să treacă prin tot iadul acela? Strânse pumnii simțind o nevoie imperioasă de a lovi pe cineva.

Cu pași mari se îndreptă spre ușă și o descuie, trântind-o de perete. Jesse stătea pe jos și o privea inocent. Își bătuse joc de ea și de sufletul ei și acum avea curajul s-o mai privească în ochi. Cât tupeu!

– Mizerabilule! mârâi ea printre dinți, roșie la față.

Apoi, într-un acces nestăpânit de furie începu să-l lovească cu pumnii.

– Lauren, stai, spuse Jese încercând să-i prindă pumnii și să se ferească în același timp de ploaia de lovituri.

– Cred că ești foarte mândru de tine, spuse ea sufocată de furie, simțind cum o podidesc lacrimile.

Dar era prea furioasă ca să plângă. Amintindu-și cum i se dăruise lui Jesse i se puse un nod mare în gât.

– Ascultă-mă, spuse el blând luându-i obrajii în palme.

Lauren se feri de atingerea lui.

– Dacă ai ști cât de sătulă sunt de bărbații mincinoși, n-ai mai avea tupeul să stai în fața mea.

– N-am putut să-ți spun de la început adevărul, spuse el trecându-și degetele prin păr. Mă asculți? N-aveam voie să spun nimănui, și în special ție.

Lauren era sătulă de toate. Oare bărbații obișnuiau să profite de femei în general, sau numai de ea? Nu se considerase niciodată slabă, dar iată că povestea se repeta și simțea că din nou este desconsiderată de către un bărbat.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse ea râzând amar. Sistemul te-a forțat să mă minți... *și să faci dragoste cu mine și să mă faci să mă îndrăgostesc de tine*... Ei bine, tu și sistemul puteți să vă duceți la naiba!

Simțea din nou că-și pierde cumpătul. Trebuia să facă ceva concret. Așa că își concentră toată forța în mâini și încercă să-l împingă pe Jesse din fața ei. Dar nu-i atinse bine pieptul, că el o prinse de încheieturi și o forță să-l privească în ochi.

– Trebuie să mă asculți, Lauren, spuse el hotărât.

Căldura din ochii lui îi mai topi din înverșunare. Îl iubea, nu putea nega asta. Și de aceea era vulnerabilă.

– Știu că te-am rănit, Lauren. Dar n-am putut să-ți spun de la început... Trebuia mai întâi să am încredere în tine și apoi...

– Mulțumesc. Loialitatea ta mă lasă fără replică, spuse ea sarcastic.

– Am învățat că mai întâi trebuie să-mi fiu loial mie însumi, spuse el încruntat. Numai așa am reușit să mă mențin pe o linie de plutire. Nu știi nimic despre atmosfera din familia mea. Și cred că nici nu-ți pasă.

– Știu ce înseamnă adevărata loialitate, Jesse, spuse ea încrucișându-și brațele la piept. Iar acum înțeleg și mai bine termenul. Am avut încredere în tine, când ar fi trebuit să fac totul ca să-mi apăr proprietatea.

– Știu cum trebuie să te fi simțit, spuse el sprijinindu-se de tocul ușii. Știu că tot ce-ți doreai era să-ți protejezi proprietatea, căminul.

– Serios? De unde știi tu toate astea, Jesse McCain?

– Poate că nu știu ce înseamnă să dorești cu adevărat să-ți protejezi căminul, dar știu cum e să-ți dorești să ai unul.

Lauren se cutremură. Durerea din privirile lui o făcu să încremenească.

– Știu... șopti ea străduindu-se să nu-și arate slăbiciunea și să i se arunce în brațe.

– De unde știi?

– Îmi pot închipui...

– Presupun că bănuiești că fiecare familie are problemele sale, nu? râse el amar. Și acum mă gândesc la faptul că dacă am fi rămas mai mult timp într-un singur loc, tata și-ar fi dat seama câte sticle de vodcă consuma mama într-o singură zi. Și poate că ar fi ajutat-o să iasă din acest cerc vicios.

– Cred că ți-a fost foarte greu...

– Tata s-a recăsătorit anul trecut, începu el să se destăinuiască. Până acum n-am primit decât două cărți poștale de la el. De sărbători... Anul trecut am învățat o lecție dură. Am înțeles ce înseamnă să-ți asumi riscuri, să încalci reguli pentru a apăra persoane dragi. Și crede-mă, Lauren, dacă aș fi anunțat despre descoperirea monedei, cineva la care țin foarte mult ar fi avut de suferit.

– O femeie? nu se abținu ea să întrebe.

– Nu, un bărbat, mentorul meu, profesorul Luke Ebsin. A fost ca un tată pentru mine. Iar șantierul Coosa i-a ruinat reputația. Întâmplarea aceea nefericită aproape că l-a omorât, și a fost numai vina mea.

– Nu înțeleg, se încruntă Lauren. Ce e cu șantierul Coosa?

– Știi bine povestea, Lauren, spuse Jesse dând a lehamite din mână. Altfel de ce ai fi ales tocmai moneda aceea?

– Îți spun pentru a suta oară – moneda nu-i un fals. Am găsit-o de față cu tine. Și nu știu nimic despre Coosa.

Jesse o privi în ochi în tăcere. În cele din urmă spuse oftând:

– Luke și-a petrecut toată viața căutând vestigii ale conchistadorilor spanioli. Folosindu-mă de cercetările lui Luke, am crezut că am localizat una dintre primele zone pe care le-au ocupat. Voiam ca visul de-o viață a lui Luke să devină realitate înainte ca el să se pensioneze. Dar Coosa... a fost un eșec.

– Nu se poate! exclamă Lauren simțind cum inima ei bătea alături de a lui Jesse.

– Ba chiar așa, spuse acesta clătinând din cap. Dezamăgirea, criticile vehemente, ironia presei și mustrările conducerii universității l-au distrus pe Luke. De atunci, mi-am jurat că nu-l voi mai face vreodată să sufere din cauza mea.

– Ți-ai jurat să nu-ți mai asumi riscuri?

– Exact. Măcar până ce Luke va ieși la pensie. Trebuie să mă înțelegi, Lauren. Slujba mea, oamenii cu care lucrez, au fost singurele lucruri certe din viața mea. Până te-am întâlnit pe tine... De asta nu ți-am spus. Deși meritai să știi adevărul.

Privindu-l în ochi, Lauren și-ar fi dorit să-l creadă. Sufletului său i-ar fi fost mult mai ușor, dar nu era încă pregătită să-și arate vulnerabilitatea.

– Nu mă crezi, nu? întrebă el.

– Poate că am început să te cred, spuse ea clătinând din cap și privind în pământ.

– Trebuia să am încredere în tine de la început, spuse el mângâindu-i părul. Trebuia să-ți spun adevărul, știu.

– M-ai mințit pentru că nu voiai să-ți mai asumi riscuri, spuse ea prinzându-l de mână, asta pot să înțeleg. Dar de ce ai făcut dragoste cu mine?

– Am făcut dragoste cu tine pentru că te iubesc, spuse el privind-o adânc în ochi.

Lauren nu-l putea crede. O spunea doar pentru că știa că asta voia ea să audă. Sau poate că încerca să-i câștige încrederea. Ceva îi spunea să nu aibă încredere în el, deși inima ei îl credea cu totul.

Jesse o trase la pieptul lui. Lauren nu se opuse. Își lipi obrazul de pieptul lui ascultându-i inima.

– Te rog, șopti ea, nu mă minți.

– Nu te mint, spuse el îndepărtând-o puțin ca s-o poată privi în ochi. Ba chiar mă sperie teribil gândul ăsta, râse el ușor. Te iubesc, Lauren Adams.

O iubea!

Dumnezeule, voința ei se lăsase complet pradă sentimentelor. Îl credea. Voia să-l creadă.

Îl îmbrățișă și simți cum i se încălzește inima. Jesse o luă în brațe și intră cu ea în dormitor, încuind ușa în urmă.

Un val nestăpânit de pasiune o cuprinse pe Lauren, făcând să crească în ea dorința. Simțind-o, Jesse începu s-o dezbrace. Apoi mâinile lui îi mângâiară pielea spatelui. Îi desfăcu sutienul și-i cuprinse sânii în palme.

Lauren închise ochii și simți cum camera începe să se învârtească cu ea. Îl încercui cu picioarele trăgându-i șoldurile aproape de ale ei. Blugii lui aspri se lipiră de feminitatea ei și Lauren simți cum se udă de dorință.

Cu mâini tremurânde îi scoase tricoul, arzând să-i atingă pielea. Apoi gura ei fierbinte îi cuprinse sfârcurile, făcându-l să geamă de plăcere.

Jesse îi ridică bărbia și o privi în ochi. Prima oară când făcuseră dragoste încăperea fusese întunecată din cauza furtunii. Acum, razele de soare care ajungeau până la ei le încălzeau sufletele făcându-i să vibreze.

Privindu-i ochii de culoarea chihlimbarului, Lauren știu că Jesse o iubea. Indiferent de ce avea să fie mâine, știa că inima ei îi va aparține întotdeauna acelui bărbat. Nici un act, nici un jurământ nu-i puteau da o siguranță mai mare decât privirile lui din acel moment.

– Și eu te iubesc, Jesse McCain, șopti ea mângâindu-i obrajii.

El se aplecă s-o sărute cu o posesivitate pe care Lauren n-o mai simțise din partea nimănui până atunci. Când se despărțiră, ea se întinse pe spate. Privirile ei erau ca o invitație ca s-o urmeze.

Jesse își desfăcu nasturii blugilor și-i scoase cu o încetineală voită, care o înnebuni pe Lauren. Îl privi impresionată. Perfecțiunea masculină stătea în fața ei și nu-i venea să creadă că e numai a ei.

– Te doresc, spuse Jesse trăgându-i șoldurile spre el.

Lauren se simți împlinită și zâmbi. Deschise ochii și sufletele lor se uniră complet. Și-ar fi dorit ca momentul acela să dureze la infinit.

Jesse intră mai adânc în ea făcând-o să-și piardă mințile. Apoi începură dansul erotic, nebun al dragostei.

De data asta era altfel. Prima oară trăise o nebunie. Acum era conștientă de dragostea lui. Își dorea să-l simtă juisând mai mult decât își dorea propria eliberare.

– Jesse, te rog... șopti ea. Vreau să te simt...

El se aplecă și-i mușcă buzele gemând. În câteva clipe Lauren îl simți pulsând puternic în interiorul ei și-i veni să țipe de bucurie. Apoi Jesse se prăbuși ud de transpirație peste ea, respirând agitat.

După câteva minute care durară o eternitate, Lauren încercă să se tragă de sub el, dar Jesse n-o lăsă.

– Stai aici, șopti el zâmbind.

O sărută pe ureche și începu să se joace cu părul ei.

– Mai ești supărată pe mine, sau trebuie să mai încerc o dată? întrebă el zâmbind.

– Aș fi spus că nu, dacă n-ai fi pus așa problema, se prefăcu ea supărată.

– Stai așa, credeam că am satisfăcut cererea clientului, glumi el.

– Ai reușit. Dar nu te iert până nu-mi spui că mă crezi că n-am pus eu moneda acolo.

– Atunci nu mă ierta încă, spuse el sărutând-o cu pasiune.

Lauren se hotărî să nu mai discute deocamdată acel subiect. Era îndrăgostită de el fără speranță.

*
* *

Lauren se întoarse în somn pe partea cealaltă, strângând la piept cearșaful cu care se învelise. Jesse, pe jumătate treaz, simți lipsa căldurii trupului ei care-l înlănțuise toată noaptea. Îl tenta gândul de a o trezi și a face dragoste cu ea.

Dar trebuia să-l sune pe Leo Harbison. Îl lăsaseră pe bietul om cu gura căscată în mijlocul restaurantului. Și, mai mult, din punct de vedere tehnic, Leo era șeful lui.

Se ridică din pat și se gândi să dea telefon din birou. Dar amintindușî că Ted și Cassie puteau să-l vadă, se întoarse din drum și se îmbrăcă înainte să iasă din dormitor. Și-ar fi dorit să nu mai părăsească patul cald în dimineața aceea. Privi cu regret spre Lauren care dormea cu gura ei angelică ușor întredschisă.

Nu se stăpâni și, înainte să plece, îi dădu părul blond la o parte de pe față și o sărută pe colțul gurii.

Zâmbi. Ieri, între ei doi se produsese o schimbare importantă. Lauren îl iubea. Nu voia să admită că moneda era un fals, dar nu mai conta. Îl iertase că o mințise.

Intră în birou și desfăcu storurile trase. Lumina zilei inundă camera. Apoi observă pe birou o cutie din lemn sculptat care părea veche. Lângă ea era un bilet pe care scria: "Ți-am spus eu că trebuia s-o cauți în pod. Cassie".

Jesse nu se abținu și deschise cutia. Înăuntru erau o mulțime de vârfuri de săgeți și câteva cioburi de oale de lut. Luă un exemplar conservat perfect și-l privi în soare. Arăta de parcă abia fusese făcut de mâinile amerindienilor.

Printre toate acele mici comori, Jesse descoperi un bilețel pe care scria: "Găsite de Lauren între căpșuni – mai 1975". Era uimit. Rareori se întâmpla ca cei care descopereau vestigii să le catalogheze.

Ceva din interiorul cutiei îi atrase atenția în mod special. Părea a fi o bucată de sfeșnic asemănător cu cel pe care-l descoperise el în Alabama.

Da, chiar asta era – o bucată de sfeșnic spaniol din secolul șaisprezece.

Cu mâini tremurânde întoarse obiectul pe toate părțile. Pe spate, văzu un bilețel lipit cu bandă adezivă. "Găsit de Cassandra, sub salcia de lângă râu – 1977."

Salcia de lângă râu... Dumnezeule! Exact în locul în care Lauren pretinsese că găsise moneda! Asta însemna că nu-l minți. Revelația îl năuci.

N-o merita. Lauren i se dăruise, îi spusese adevărul de la bun început, și el... Își aminti de seara în care-l amenințase cu pușca. Și atunci crezuse că Lauren joacă teatru. Dar ea chiar îl suspecta de furt.

Își masă fruntea gândindu-se la îngerul adormit din camera alăturată. Cât de sinceră fusese. Cât de josnic fusese el! Da. N-o merita. Poate că era mai bine dacă nu s-ar fi atins de ea. Ciudat, dar suspectând-o de minciună, nu-i fusese greu să-i recunoască dragostea. Acum, dându-și seama câtă încredere avusese ea în el și cum își pusese practic sufletul pe tavă în fața lui, îi venea să dispară de pe fața pământului.

Puse mână pe telefon și îl sună în grabă pe Ken.

– Laboratorul, răspunse automat vocea familiară a prietenului său.

– Te deranjez?

– Hei, Jesse, credeam că încă te refaci după noaptea trecută.

– Mi-am revenit.

– Cum se face că te-ai dat jos din pat?

De fapt și el se întreba cum reușise să plece de lângă Lauren.

– Vreau să-mi faci un serviciu, spuse Jesse.

– Ascult, spuse Ken prompt, ca întotdeauna.

– Stabilește o întâlnire cu membrii Comisiei de Arheologie. Cheamă-l și pe Leo Harbison.

– Bine. Când?

– Azi, la patru, spuse Jesse după ce-și consultă ceasul și făcu un mic calcul.

– Poftim??? Ești sigur? Știi cum sunt ăștia – nu le place să fie deranjați degeaba. Sper că ai motive serioase.

– Am.

– Spune-mi, nu mă lăsa așa, se rugă Ken.

– Surpriză.

– Deci vrei să sun douăzeci și unu de membri proemineți și să le spun să lase totul baltă pentru o surpriză pe care le-o pregătește Jesse McCain? Ești nebun!

– De data asta nu.

*

* *

Lauren mîji ochii simțind o prezență deasupra ei. Se aștepta să-l vadă pe Jesse, dar din păcate descoperi cu dezamăgire că era Cassie.

– Ți-ai făcut de cap, ha? zise ea stând cu mâinile în șolduri.

Lauren gemu și-și trase cearșaful peste cap.

Cassie o dezveli cu un gest brusc. Un miros de grajd îi gâdilă nările lui lauren.

– Nu scapi tu așa ușor, surioară, o amenință râzând Cassie.

– Ar trebui să faci un duș. Miroși îngrozitor a cal, mormăi Lauren.

– Pune-ți mască de oxigen, dacă nu-ți convine. Dumnezeule, dar ce-ai făcut în patul ăsta? Nu știam că ai un somn așa de agitat. Apropo, nu trebuia să mă minți.

– Poftim?

– Mi-ai lăsat un bilet în bucătărie pe care ai scris că să nu te deranjez, că... dormi. Gogoși! Chiar nu mai ai încredere în mine? Ascult.

– Asta a fost înainte să...

– Credeam că ești supărată pe el. Ce te-a făcut să-ți schimbi atât de radical optica?

– Pur și simplu nu mai sunt supărată pe el, zâmbi Lauren. Înțelegi?

– Nu. M-ai zăpăcit. De luni de zile mă tot rog de tine să-ți găsești un bărbat. Apropo, Jesse a trecut pe la mine înainte să plece și m-a rugat să-ți transmit că te va suna cât de curând va putea.

– Poftim? A plecat fără să-și ia la revedere de la mine? întrebă Lauren dezamăgită.

– Mda. Dar ca o consolare, avea aceeași figură de oaie îndrăgostită ca și tine.

– În afară de comparație, observația ta mă consolează, într-adevăr. Ți-a spus unde se grăbește?

– Nu. Dar a fugit mâncând pământul.

Un zgomot asurzitor de vase venit din bucătărie le făcu pe cele două să tresară și să se privească întrebător.

– Pardon! strigă de jos o voce masculină. N-am spart nimic!

– Sper că nu te superi, spuse Cassie ușor jenată, dar l-am invitat pe Ted la masă. Am lucrat cu poneiul toată ziua și...

– Spuneai că bărbații suferinzi nu sunt domeniul tău, spuse Lauren aruncând o pernă în sora sa.

– Ted e un tip drăguț, asta-i tot. M-am gândit că ar trebui să ne cunoaștem mai bine, din moment ce voi lucra cu fiica lui, Alyssa.

– Ai acceptat să lucrezi cu fiica lui Ted? făcu Lauren ochii mari. Credeam că nu-ți surâde ideea.

– Încă n-am cunoscut-o personal, dar Ted mi-a povestit multe despre ea. Cred că e un copil deosebit. Nici nu știi prin ce a trecut biata fată în ultimii doi ani.

Lauren se înfășură în cearșaf, se ridică în picioare și-și strânse sora în brațe.

– Sunt mândră de tine, puștoaico!

Cassie părea stânjenită. Își șterse câteva fire imaginare de praf de pe tricou și privi pe fereastră. Din bucătărie se auzi alt zgomot de vase.

– Ar fi bine să cobori, râse Lauren. Cred că Ted are nevoie de puțin ajutor.

– Cobori și tu în câteva minute?

– Da. Dar mai întâi vreau să fac un duș. Să nu uitați să-mi păstrați și mie o porție din ce pregătiți voi acolo. Sunt hămesită.

Cassie îi făcu cu ochiul, bătând cu manichiura perfectă în tocul ușii înainte să iasă.

– Pentru tine orice, surioară.

Lauren nu zăbovi prea mult sub duș. Se simțea plină de energie și cu poftă de viață. După ce se spălă se îmbrăcă într-un tricou și o pereche de blugi aleși la întâmplare. Pe cap își puse o șapcă cu o emblemă a unei firme de tractoare. Nu se machie,

sperând ca Jesse să nu-i facă vreo surpriză și să apară pe neașteptate în ziua aceea. Îi transmisese că o va suna.

Deși își dorea să-l vadă cât mai repede, își dădea seama că amândoi aveau nevoie de puțin timp ca să se gândească mai bine la viitorul relației lor.

Înainte să coboare în bucătărie ochii îi căzură pe măsuța din hol, unde Cassie îi așezase cu grijă un sandviș cu șuncă și brânză și un pahar cu ceai rece. Lauren devoră sandvișul fără să se întrebe de ce Cassie se deranjase să-i aducă mâncarea sus, din moment ce ea oricum va coborî în bucătărie.

După ce termină de mâncat să hotărî să ducă farfuria și paharul în bucătărie. Dar nu intră bine, că o văzu pe Cassie într-o poziție ciudată, cu spatele arcuit peste chiuvetă. Ted era deasupra ei și o săruta pasional! După prosopul și platoul din mâinile ei, se părea că Ted o luase pe neașteptate.

Lauren se ascunse după colț, ținându-și respirația. Apoi porni în vârful picioarelor spre ieșire, încercând să facă cât mai puțin zgomot posibil.

Tractorul porni de la prima cheie. Era un început bun. Porni să sape brazdele cu gândul aiurea. Inevitabil, își aminti de Jesse.

Se opri o clipă cât să-și bage părul sub șapcă. Vântul îi bătea în ceafa udă de transpirație, amintindu-i de sărutările lui Jesse. Până la urmă nu mai conta dacă el o vedea îmbrăcată în felul acela deloc atrăgător.

Un gând îi înnegură privirile. Jesse îi spusese că o iubea, dar nu pomenise nimic despre viitorul lor împreună. Iar ea nu-și mai putea imagina viața fără el. Privi în jur gândindu-se la cât de mult însemna pământul și casa bunicilor pentru ea. Erau căminul ei.

Nu putea să-l lege pe Jesse de ea. Îl va iubi întotdeauna, chiar dacă el alegea viața de nomad. Și dacă Jesse nu putea să stea lângă ea, se va duce după el.

Gândul acesta aproape o făcu să sară în sus de bucurie. Asta era! Cassie va crede că a înnebunit. Dar asta voia să facă. Să vândă proprietatea și să trăiască alături de Jesse.

– Lauren!

Vocea lui Cassie acoperi huruitul tractorului.

– Ce e? întrebă Lauren după ce opri motorul.

Cassie stătea în pragul ușii de la intrare, cu picioarele goale, părul răvășit și buzele umede.

– Ted vrea să-ți plătească chiria pe luna asta.

– Vin imediat, spuse Lauren coborând din tractor.

Intră în bucătărie și aproape o pufni râsul. Acum înțelegea ce voia Cassie să spună prin "figură de oaie îndrăgostită". Fața lui Ted era o reprezentare perfectă a expresiei.

– Bună, Ted, spuse ea mustăcind.

– Bună. Îmi pare rău că te-am deranjat de la treabă.

Unde era omul de afaceri stăpân pe sine pe care-l cunoscuse zilele trecute? După privirile lui se părea că se îndrăgostise până peste urechi de Cassie.

– Nu-i nimic, spuse Lauren.

– Acesta e cecul tău, spuse Ted înmânându-i o bucată de hârtie. Și cartea mea de vizită, în caz că vei mai avea nevoie de ceva.

– Mulțumesc. Ești constructor? Știai că sora mea e agent imobiliar?

– Da, spuse Ted luminându-se la față. Cassie e minunată.

Lauren nu știa exact la ce se referea Ted – la abilitățile ei profesionale sau la cele feminine. Probabil la ambele.

Lauren își luă poșeta de pe masa din bucătărie, înainte de a urca la etaj.

– Vin imediat, spuse ea. Mă duc în birou să-ți semnez o chitanță.

Lauren zbură practic pe scări. Tocmai primise primul ei onorariu. Afacerea începea să meargă. Spera doar ca Ted să fie primul dintr-o lungă serie de alți clienți.

O auzi pe Cassie râzând șăgalnic și zâmbi. Era o zi perfectă!

– Lauren! strigă sora ei de jos. Ai văzut cutia cu vârfuri de săgeți?

– Nu. Ai găsit-o? Unde ai pus-o?

– Ți-am lăsat-o pe birou.

– Unde?!

Intrând în panică, Lauren răsturnă conținutul poșetei. Desfăcu tremurând bucata de catifea neagră și simți că i se face rău.

– Oh, Jesse, nu poate fi adevărat! țipă ea luându-se cu mâinile de cap.

Capitolul 10

Lauren stătea la birou, cu capul în palme. De ce lăsase garda jos? Era ușor să spui "te iubesc". De ce îl crezuse?

Pentru că așa voise.

Își mușcă buzele făcând eforturi supraomenești să nu izbucnească în lacrimi. Nu mai înțelegea nimic. Știa că moneda era valoroasă. Dar pentru ce-i luase Jesse și vârfurile de săgeți? Dacă voia, găsea zeci de exemplare asemănătoare la fermierii din zonă.

Dacă se gândea mai bine, cel mai mult suferea din cauza vârfurilor de săgeți. Avea atâtea amintiri legate de ele. Când era copil îi plăcea să pornească în expediții de căutare. Când se întorcea acasă victorioasă cu "trofeele", bunica ei căuta prin dicționare și încerca să le stabilească vechimea. Lauren zâmbi trist. Ce copilărie frumoasă avusese.

Totuși, poate exista o explicație plauzibilă a faptei lui Jesse. Lui Cassie îi spusese că o va suna. Doamne, ce încerca ea să facă? Iar îi găsea scuze? Fusese prostită de două ori.

Ce putea să facă? Nu putea să-l sune pe Leo Harbison. De data asta chiar că ar fi părut o impostoare. Leo n-ar fi crezut-o nici în ruptul capului că Jesse îi furase moneda. Trebuia să găsească o modalitate de a dovedi că obiectele erau la el.

Cu frenezie scotoci prin poșetă și scoase cheia dilemei sale – cheia de la apartamentul lui Jesse.

– Da, șopti ea închizând ochii victorioasă și strângând cheia la piept.

Apoi, gândindu-se să nu-i pună pe gânduri pe Cassie și pe Ted scrise repede o chitanță pentru banii primiți. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să răspundă întrebărilor surorii sale. Și dacă era sinceră, Cassie și-ar fi dat seama cât de proastă fusese acordându-i atâta încredere lui Jesse McCain.

Ieșind din birou, aruncă o privire în oglinda de pe hol. Oribil! Trebuia neapărat să se schimbe. Se duse în dormitor, aruncă cât colo hainele de pe ea și cu o satisfacție aproape perversă alese o bluză neagră, fără umeri, care i se mula pe piept, și o pereche de blugi închiși la culoare pe care – în caz că ar fi mâncat ceva – nu și i-ar mai fi putut scoate decât dacă-i tăia. În primul rând, ca să aibă încredere în ea, trebuia să arate bine. Și într-adevăr, acum arăta senzațional.

Cassie și Ted o priviră ciudat când îi observară schimbarea dramatică de imagine, dar nu făcură nici

un comentariu. Doamne, sora ei să nu spună nimic? Cu siguranță că se întâmplase ceva cu ea. Ted îi sucise rău mințile.

– Mulțumesc, Ted, spuse Lauren înmânându-i chitanța. Nici nu știi cât de mult a însemnat gestul tău pentru mine. Simt că munca mea nu e inutilă.

Ted dădu din cap fără să înțeleagă mare lucru, iar Cassie își privi și mai suspicios sora. Din fericire nu-i puse nici o întrebare incomodă.

– Ies puțin, spuse Lauren peste umăr deschizând ușa de la intrare. Dacă plecați între timp, să încuiați.

Se urcă la volan și trase adânc aer în piept. Da, era calmă și stăpână pe propriile emoții. Putea s-o facă.

Intrând pe drumul principal apăsă butonul care acționa capota mobilă și deschise radioul. Refuza să bage în seamă durerea care-i sfâșia inima. După ce va recupera moneda și vârfurile de săgeți, va putea să dovedească trădarea lui Jesse. Până atunci nu voia să se mai gândească la nimic.

Acum trebuia să pună la punct un plan.

Dar nici când parcă în fața casei lui Jesse nu găsise unul. Bine măcar că jeepul lui nu era prin preajmă. Se întunecase și felinarele de pe stradă începuseră să se aprindă. Probabil că Jesse se înfundase în vreo cârciumă și sărbătorea marea captură.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul urcă spre apartamentul lui Jesse. Înainte de a băga cheia în broască, ciuli bine urechile. Nu auzi nimic, doar huruitul molcom al aerului condiționat. Învârti cheia și deschise ușa.

O întâmpină doar o liniște ireală și o pală de aer răcoros. Intră și închise repede ușa în urma ei, ca nu cumva să fie văzută de vreun vecin. Își permise doar câteva clipe de răgaz ca să-și potolească bătăile inimii.

Abia după aceea avu curajul să privească prin apartament. Era mai dezordonat ca prima oară. Probabil că Jesse se grăbise să se întâlnească cu Leo.

Acum, ca să poată vedea ceva, trebuia să aprindă luminile. Felinarele de afară n-o ajutau prea mult. Ar fi trebuit să se gândească dinainte la asta și să ia o lanternă.

Își luă inima în dinți și începu să scotocească în fiecare colțișor. În bucătărie și în camera de zi nu găsi nimic, decât niște volume de arheologie. Și acum îi venea cu greu să creadă că un om atât de dedicat meseriei sale ar putea fi în stare să fure vestigii.

Îi mai rămânea de căutat în dormitor. Numai la gândul acesta simțea că i se face rău. În cele din urmă intră, temătoare. Patul nefăcut îi aminti de trupul gol al lui Jesse.

De undeva din spate auzi zgomotul unor chei în ușă.

Jesse!

O transpirație rece începu să-i curgă de-a lungul șirei spinării. Dacă o prindea acolo? Ce va spune? Ce va face? Trebuia să fugă. Dar pe unde? Mai bine se ascundea.

Nu mai avea timp să se gândească. Trebuia să ajungă în camera de zi, dar pentru asta era nevoită să străbată holul. Își aminti că ușa dormitorului o găsise închisă, așa că făcându-și semnul crucii se ascunse în spatele ei.

– Credeam că am închis-o, spuse Jesse cu voce tare intrând în apartament.

Lauren privi în jur încercând să nu intre în panică. Bine că stinsese toate luminile în urma ei. Oare cât mai dura până ce Jesse o va descoperi? Trebuia să facă ceva înainte ca el să intre în dormitor.

– Cred că mi-am pierdut capul când m-am grăbit să ajung la Lauren și am uitat să închid până și ușa de la intrare, spuse Jesse. Haide, intră...

Doamne, nu era singur. Situația devenea și mai disperată pentru Lauren. Dacă Jesse venise acolo cu o femeie? Cu siguranță că o va duce în dormitor în cele din urmă.

Privirile ei se opriră pe draperiile grele care acopereau ferestrele mari. Ferestre, sau...? Erau ușile unui balcon. Uși glisante! Înaintă cu pași mici, ținându-și respirația, oprindu-se doar când Jesse mai spunea ceva.

– Ken?

– Da...

Nu era cu o femeie. Din motive necunoscute, Lauren zâmbi ușurată.

– Vrei o bere?

– Cu siguranță. Cred că e cel mai potrivit moment să sărbătorim.

Lauren se rugă ca Jesse să deschidă televizorul sau casetofonul. Dacă ea putea să audă sunetul inconfundabil al deschiderii berilor la cutie, cu siguranță și ei o vor auzi deschizând ușa de la balcon.

– Deci despărțirea de mine ți se pare că merită sărbătorită? întrebă Jesse. Ce prieten am!

Inima lui Lauren se opri în loc. Jesse pleca?

– Îmi va fi dor de tine, știi bine, spuse Ken. Sărbătorim succesul tău.

– Pentru asta trebuie să ciocnim.

Lauren strânse pumnii. Nu știa cât va mai rezista. Sărbătoreau prada. Se părea că moneda valora mai mult decât credea ea. Nu vedea alt motiv pentru care-și părăsea Jesse slujba.

– Unde vei locui? întrebă Ken.

– Nu știu încă. Dar cu siguranță nu aici.

Lauren simți că i se face rău. Jesse nu-și părăsea numai slujba, ci și orașul.

Ce se așteptase? S-o sune, să-i spună că moneda valora un milion de dolari și să-i propună să plece împreună în lume? În viață nu existau finaluri fericite. Întotdeauna cineva avea desuferit și nu putea exista decât un singur câștigător.

Trebuia să facă cumva să iasă din apartament. Fără să se mai gândească dacă Jesse și Ken o vor auzi, împinse cu putere ușile balconului. Acestea alunecară încet în lături și o briză răcoroasă îi mângâie fața. Noroc că Jesse locuia la parter. Apoi, ca o pisică în noapte, își trecu piciorul peste balustradă și sări.

*

* *

– Deci, domnule Harbison, zvonurile sunt fondate, spuse Lauren privind tavanul bucătăriei. Da, da, înțeleg. Nu, n-am auzit de la dumneavoastră.

Când închise telefonul constată că tremura. Primul lucru pe care-l făcuse în dimineața aceea fusese să se asigure că traseul autostrăzii nu-i va afecta proprietatea. Măcar Jesse n-o mințise în privința asta.

Inima îi tresări dureros. Dacă n-ar fi mințit-o și atunci când îi spusese că o iubește... Clătină din cap. Gândurile acelea erau nesănătoase. Acum trebuia să-și vadă de viața ei.

Începu prin a-și face o listă de priorități. Mai întâi trebuia să potcovească poneiul Alissei. Apoi trebuia să cumpere un drob de sare și să facă o nouă provizie de ovăz proaspăt. Trebuia să cumpere vopsea pentru exteriorul grajdului. Lauren oftă. Mai avea nevoie de mezeluri.

Sublinie cuvântul "mezeluri" gândindu-se la un singur lucru: înghețată de fistic.

*

* *

Până a doua zi Lauren șterse toate însemnările de pe lista de priorități. Dar nu se putea gândi decât la un singur lucru: Jesse. Și de fiecare dată când își amintea de el o durea inima. Îi păsa mai mult decât voia să recunoască. În loc să încerce să-l uite, nu reușise decât să se tortureze singură.

Tocmai termina de mâncat un bol imens de înghețată de fistic, când Cassie dădu buzna în bucătărie.

– Ce faci aici? întrebă ea privind cu gura căscată la ultima linguriță de înghețată care dispărea în gura lui Lauren.

– Iau o pauză, răspunse ea calm.

– Lasă-mă să-mi revin, spuse Cassie așezându-se la masă. Mai întâi – tu singură ai dat gata toată înghețata?

– Exact, spuse calm Lauren. Ai vreo problemă? Dacă poftești, mai am un bol în frigider.

– Nu, mulțumesc. Poți să te îngrași singură. În altă ordine de idei – iei o pauză în mijlocul zilei?

Lauren îi întinse lista cu însemnări și spuse:

– Citește și uimește-te.

– Dumnezeule mare! Ai făcut singură toate astea? Ce urmărești? Vrei să te sinucizi?

Lauren puse bolul gol în chiuvetă și nu răspunse.

– Și pentru ce atâtea cumpărături?

– Mă gândeam că mi-ar mai trebui un televizor.

– Poftim? N-ai televizor? Nu mi-am dat seama până acum. Cum ai putut să trăiești fără televizor în casă?

– Pe ultimul l-am aruncat înainte să mă mut. Era vechi și făcea figuri. Și, oricum, aveam nevoie de liniște. Aseară mi-am dat seama că-mi lipsește.

– Stai puțin. Nu-mi miroase a bine. Spune drept, te-ai certat cu Jesse, nu?

Lauren își privi sora câteva clipe, apoi se hotărî că era timpul să-i spună adevărul.

– Cassie, te anunț cu regret că m-am înșelat teribil. Jesse mi-a furat vârfurile de săgeți și moneda. Nu se va mai întoarce niciodată la mine. De fapt, niciodată nu m-a iubit.

– Sună poliția! spuse Cassie îndreptându-se precipitat spre telefon.

– Nu...

– Sună poliția, am spus.

Lauren scutură din cap privind în pământ. O durea, dar nu putea să facă așa ceva. Încă îl mai iubea pe Jesse, după toate câte îi făcuse.

– Bine, Lauren, dacă nu suni tu, o voi face eu, spuse Cassie ridicând receptorul.

– Nu înțelegi, spuse Lauren luându-i telefonul din mână.

– Ce ar trebui să înțeleg?

– Încă nu-mi vine să cred că a făcut-o.

– Nici mie, zâmbi acru Cassie.

Apoi își îmbrățișă sora și privind-o cald, spuse:

– Sigmund Freud te ascultă. De ce să plătești o avere pe psihoterapeuți când mă ai pe mine?

– Cassie, nu mă provoca. Aș putea găsi o sută de motive pentru care să te strâng de gât.

– Orice prost și-ar da seama că încă-l mai iubești pe nemernic. Și dacă te cunosc bine, pot să jur că nu-ți vine să crezi că ți-a făcut-o. Tot ce trebuie să faci e să te detașezi puțin și să vezi lucrurile așa cum sunt.

– Nu pot să mă conving până nu aflu ceva de la Jesse, spuse Lauren simțind o scânteie de speranță încălzindu-i inima.

– Lauren, ai instincte bune. Doar că de când cu Roger, ai devenit imună. Chiar dacă Jesse te-a trădat, tot tu ești cea care va avea de câștigat.

– Cum așa?

– Pentru că în urma acestei experiențe vei învăța să ai încredere din nou în bărbați.

Lauren își privi sora uimită. Când se maturizase Cassie? Ea întotdeauna crezuse că nu e decât o muierușcă cu capul în nori.

– Oare? întrebă Lauren șoptit.

– Ai încredere în sora ta mai mică, dar mai experimentată. Acum trebuie să mă duc la treabă, spuse Cassie privindu-și ceasul. Ted vine la trei, așa că nu vei fi singură.

Lauren se pregăti să-i spună că nu se simțea singură, dar Cassie o opri.

– Și după ce-ți vei cumpăra televizor, continuă ea, te vom lăsa în pace.

Lauren îi zâmbi cald surorii sale. O invidia. Cassie, care toată viața zburase din floare în floare, avusese noroc și se îndrăgostise de bărbatul potrivit.

Și ea își dorise o relație permanentă cu Jesse, dar el n-o lăsase decât cu un pat gol și cu multă durere în suflet.

– Stai, Cassie, că vin și eu cu tine afară. Oricum, trebuie să verific pompa de apă.

– Perfect. Speram că te-ai îmbrăcat așa numai pentru vecini.

– Așa? Cum așa? Ce vecini?

– Corect, râse Cassie.

Se îndreptară direct spre boxa poneiului. Lauren începu să mângâie animalul după ureche și-i șopti:

– Să nu te atașezi prea mult de Cassie. Eu voi fi cea care te va hrăni în fiecare zi.

– Hei, ce faci acolo? întrebă Cassie. Încerci să-l tragi de partea ta?

– Cu norocul pe care-l am eu la bărbați, n-am nici o șansă, râse Lauren.

– Nu te mai plânge. N-ai optzeci de ani. Va apărea și prințul tău într-o zi.

– Nu cred, șopti Lauren îndreptându-se spre pompa de irigație.

Mai întâi trebuia să golească bazinul de apă. Dar cum acesta nu fusese curățat de vara trecută, știa că va găsi mult nămol și probabil o mulțime de reptile scârboase.

În timp ce privea vârtejul de apă care se formase deasupra gurii de scurgere, gândurile lui Lauren se îndreptară din nou spre Jesse. Îl iubea și nu-l credea în stare de o asemenea faptă.

– Nu se poate, șopti ea. Trebuie să fie o explicație.

Abia auzi zgomotul motorului mașinii lui Ted. Acesta coborî din mașină, îi făcu semn cu mâna și se duse direct spre grajd, acolo unde-l aștepta Cassie. Ochii lui Lauren se umplură de lacrimi. Era bucuroasă pentru fericirea surorii sale, dar trebuia să recunoască – era și puțin invidioasă.

După ce toată apa se scurse, Lauren își puse cizmele de cauciuc și o pereche de mănuși. Luă

voinicește o lopată și coborî în bazin. În timp ce se lupta cu nămolul, mintea ei fu invadată de amintiri.

– Nu vreau să pleci! se trezi ea strigând în timp ce curăța cu înverșunare fundul bazinului.

Se opri o clipă ca să-și șteargă picăturile de sudoare de pe frunte. De ce pleca Jesse dacă nu se simțea vinovat? Și unde pleca? Erau întrebări la care numai el îi putea răspunde. Nu voia să-l judece pripit. La o primă vedere oricine ar fi spus că Jesse furase și acum voia să dispară. Dar inima ei simțea altceva.

Indiferent ce-i va rezerva viitorul, ea îl va iubi întotdeauna pe Jesse McCain. Credea în el.

Lucky începu să latre atrăgându-i lui Lauren atenția. În fața casei opriră două mașini bleumarin. După jențile strălucitoare și geamurile fumurii păreau mașini guvernamentale.

Lauren intră în panică. Arăta în ultimul hal, transpirată, roșie la față, cu părul în dezordine și încălțată în cizmele acelea de cauciuc pline de nămol urât mirositor. Părea o creatură din filmele horror.

Portiera primei mașini se deschise și dinăuntru coborî Jesse. Lauren simți că leșină. Era îmbrăcat într-o cămașă imaculată și purta o pereche de pantaloni cu dungă. Pantofii lui păreau noi-nouți. Indiferent cum ar fi fost îmbrăcat, Jesse arăta la fel de sexy.

Un al doilea bărbat, înalt, grizonant și îmbrăcat într-un costum negru coborî în urma lui Jesse și-l prinse de braț. Ceva nu era în regulă.

Doamne, îl arestaseră! Gândul că Jesse și-ar fi putut petrece restul vieții în spatele gratiilor o înnebuni de groază pe Lauren. Încercă să iasă din bazin cât mai grațios posibil. Își scoase mănușile și-și trecu degetele prin păr.

– Unde ai fost, Lauren? întrebă Jesse apropiindu-se de ea.

Unde a fost? Jesse dispăruse de două zile și întreba unde fusese ea? Îi venea să râdă, dar era prea încordată ca s-o facă.

– Am fost îngrijorat din cauza ta, spuse el punându-și mâna pe umărul ei. De ce nu mi-ai răspuns la telefon?

– N-am prea stat acasă...

– Cassie nu ți-a spus că te voi căuta? întrebă Jesse privind spre grajd.

– Ba da, dar...

– Dar ce? De ce te uiți așa la mine?

– De ce ai luat moneda, Jesse? Și vârfurile de săgeți? întrebă ea abia șoptit.

Jesse o apucă de braț și o forță să se așeze pe marginea bazinului. Îi ridică bărbia și o privi direct în suflet. Doamne, cât de frumos era!

– Credeai că le-am furat? întrebă el calm.

– Da... șopti ea.

Jesse desfăcu brațele și Lauren se aruncă la pieptul lui.

– Doamne, Lauren, n-am vrut să...

Gura lui se lipi de buzele ei și ea îi primi flămândă sărutul. Nu-i putea rezista. Simți cum i se ridică o mare greutate de pe piept. Nu, Jesse n-o trădase.

Îi treziră aplauzele furtunoase ale bărbaților îmbrăcați în costume, care stăteau lângă mașini și-i priveau zâmbind.

Lauren se simțea teribil de jenată. Cassie și Ted ieșiseră din grajd și priveau scena cu gurile căscate.

– Lauren, spuse Jesse solemn ridicându-i bărbia, aș vrea să-ți prezint membrii Comisiei de Arheologie.

– Le-ai dat moneda? întrebă ea plină de speranță.

– Nici acum nu mă crezi?

– Ba da, Jesse, spuse ea lipindu-și fața de pieptul lui.

– Trebuie să-ți ceri iertare, spuse el strângând-o în brațe.

Zgomotul motorului unei mașini murdare care se apropia le distrase atenția. Din spatele volanului le zâmbea Ken.

– În sfârșit, spuse Jesse.

Din dreapta șoferului coborî un bărbat cu o figură distinsă și cu părul alb.

Jesse strânse umerii lui Lauren și o ajută să se ridice de pe marginea bazinului.

– Aș vrea să-ți prezint pe cineva, spuse el conducând-o spre mașină.

– Bine te-am găsit, Jesse, spuse necunoscutul strângându-i mâna bărbătește.

– Am încercat să dau de tine...

– Am fost ocupat, zâmbi bărbatul. Ea trebuie să fie Lauren Adams, mă înșel?

– Îmi pare bine, spuse Lauren intimidată, întinzând mâna.

– Draga mea, nici nu știi câtă bucurie i-ai adus unui bătrân obosit, spuse bărbatul zâmbind prietenos. Și nu numai mie...

– Lauren, spuse Jesse cu solemnitate, el este marele profesor Luke Ebsin, despre care ți-am povestit.

– Haide, nu mă linguși, Jesse. Trebuie să-ți arăt ceva, spuse el întinzându-i o hartă.

– Nu înțeleg, spuse Jesse privind suspicios harta.

– Ce nu înțelegi? E Coosa.

– Cum? La zece kilometri de locul excavărilor noastre?

– Exact. Bazându-ne pe noile coordonate descoperite grație monedei lui Lauren, am putut localiza cu exactitate Coosa.

– Hei, toată lumea, adunarea! strigă Jesse făcându-le semn bărbaților care păstraseră respectuos distanța.

Luke așeză harta pe capota murdară a mașinii lui Ken și spuse:

– Jesse, tu poți să ne lași. Ești singurul care n-are nevoie de dovezile mele. De fapt ești singurul care a crezut tot timpul în mine.

– Am avut un mentor pe măsură...

– Atunci dispari, spuse Luke făcându-i cu ochiul lui Lauren. Vin cămășile albe.

– Eu plec, spuse Jesse cu voce tare privindu-i pe membrii Comisiei. Trebuie s-o ajut pe domnișoara Adams.

– Să mă ajuți? întrebă Lauren în șoaptă, grăbindu-se să țină pasul cu Jesse. La ce?

– Vedem noi, râse Jesse. Oricum, n-am terminat discuția cu tine. Hai să mergem pe verandă.

– Să trăiți! glumi Lauren luând poziția de drepți.

– Nu sunt general, sunt doar profesor.

– Poftim?

– Da, Lauren. Universitatea mi-a oferit o catedră.

– Jesse, dar e minunat! exclamă ea îmbrățișându-l. Ești sigur că asta îți dorești? Știam că nu poți sta prea mult într-un singur loc.

– Dar cum îți închipuiai că va fi?

– Păi să vedem... Îmi imaginam că vei pleca împreună cu Ken într-o expediție... Într-o zonă tropicală... cu palmieri... femei frumoase pe jumătate dezbrăcate... multă băutură...

– Asta a fost odată, demult...

Se așezară pe treptele din fața casei, privind mulțumiți spre membrii Comisiei care-l felicitau pe Luke Ebsin.

– Cred că trebuie să pleci. Ești așteptat, spuse Lauren. Dar mai întâi spune-mi ce voiai să-mi spui.

– Ești curioasă?

– Mai întrebi? Ai făcut dragoste cu mine, apoi ai plecat fără să-mi spui un cuvânt. În plus, mi-ai luat fără să mă întrebi niște obiecte valoroase. Apoi te-ai întors și ai început să mă săruți în fața celor mai importanți arheologi din țară... Cred că merit câteva explicații.

– Ai dreptate. Dar acum te întreb eu – cum ai putut să crezi că după toate câte s-au întâmplat între noi te-aș fi putut părăsi luându-ți obiectele acelea de o valoare inestimabilă?

– Nu știu, spuse Lauren frecându-și palmele stânjenită, credeam că te-au tentat.

– Singura care mă tentează ești tu, spuse el sărutând-o pe gât. În plus, dacă aș fi vândut moneda și vârfurile de săgeți, probabil că n-aș fi ajuns prea departe.

– Serios? Credeam că valorează o avere.

– Da, dar nu pentru colecționari. Contextul în care au fost găsite ne-a oferit niște informații importante. Ai auzit de exploratorul Tristan de Luna?

– Nu. Cine-i tipul?

– El e cel care a venit în America pentru a restabili traseul lui Hernando de Soto.

– Hmmm... interesant, și?

– Ei bine, râse Jesse, de atunci, nimeni n-a putut spune cu exactitate care a fost acest traseu pe care l-au urmat cei doi.

– Cred că am citit ceva în legătură cu expedițiile astea.

– Ei bine, din secolul nouăsprezece arheologii încearcă să descopere acest traseu.

– Și acum ați stabilit și locația exactă a Coosei, nu?

– Exact. Mulțumită ție.

– Acum aștept să-ți ceri iertare.

– Îmi voi cere iertare în fiecare zi. Dacă nu te superi.

– Stai puțin. Nu vei preda la universitate?

– Ba da. Dar după ce voi termina săpăturile la șantierul Adams-McCain. Și va dura ani de zile, te asigur. Mă vei suporta atâta timp în preajmă?

– Și mai mult, spuse Lauren aruncându-se la pieptul lui.

– Și mai e ceva, spuse el sărutând-o tandru. Aș vrea să facem asta toată viața.

– Ce te oprește? întrebă Lauren simțind lacrimile înțepându-i ochii.

– Nimic. Nu trebuie decât să spui da. La bine și la rău.

Lauren zâmbi, scuturând din cap. Nodul din gât n-o lăsa să scoată nici un cuvânt.

– Ți-am dus dorul, spuse el legănând-o în brațe. Aseară, când am ajuns acasă, puteam să jur că-ți simt parfumul.

Lauren își stăpâni zâmbetul care-i stătea pe buze. Dacă ar fi știut... Însă acesta era un secret pe care Jesse nu trebuia să-l afle încă.

– Ai o imaginație bogată, Jesse McCain.

– Hai s-o trasnsformăm în realitate.

– Și Comisia?

– Dacă au așteptat un secol, mai pot aștepta o oră.

Sfârșit